

HAGYD EL A GONDOLATAIDAT ÉS TÉRJ VISSZA HOZZÁM

Cho Seong Hwa

1. AZ EMBER NEM MEZÍTÉLEN, HANEM HALOTT

Ruth, aki Isten oltalmát kereste

Majdnem minden ember megéli a 70, vagy ha egészséges, akár a 80 évet is. De nagyon sokan úgy halnak meg, hogy nem ismerik fel az élet igazi célját és értelmét. Az életüket fájdalomtól, problémáktól és nyomorúságtól kísérve élik, betegségben, megöregedve halnak meg vagy esetleg egy baleset áldozataivá válnak. Nem hiábavalóság, ha valaki az egész életét így éli le? Ebben a világban a létező legnagyobb cél – Istennel találkozni, Tőle kegyelmet kapni. Nincs annál nagyobb áldás és boldogság, mint amikor az ember sok nehézség árán, találkozik Istennel.

Az Ószövetségi Ruth könyve egy olyan asszony történetét mondja el, aki nem ismerte Istent, ezért hiábavaló, üres életet élt, de egy napon visszafordult Istenhez. Az ő neve tehát Ruth. Ruth olyan törzsből – Moáb törzsből – származott, akik Istent egyáltalán nem ismerték. Ruth, a zsidó Elimélek két fia közül, az egyik fiúval házasságot kötött. Talán nem talált Moáb népe között olyan fiút, aki szerette volna őt. Elimélek a családjával együtt elmenekült Betlehemből, majd Moáb földjén telepedtek le. Akkoriban azon a vidéken borzasztó éhínség támadt. Elimélek és családja ekkor találkozott Ruthtal. Hogy miként éltek, azt pontosan nem tudjuk, de annyit tudhatunk, hogy Ruth férje hamarosan meghalt, a Biblia ugyanis nem ír arról, hogy Ruthnak gyermeke született volna. Ebből arra következtethetünk, hogy fiatal korában veszítette el a férjét.

Ruth egyszer felfedezte, hogy anyósában, Naomiban Isten lakozik. Naomi azt a hírt halotta, hogy Betlehem városára leszállt Isten kegyelme, ezért úgy határozott, hogy visszatér otthonába. Ruth ragaszkodott anyósához, ezért követte őt. Végül ő is Isten kegyelmében részesült.

Fizessen meg az Úr a te cselekedeteidért, és legyen teljes a te jutalmad az Úrtól, Izráelnek Istenétől, a kinek szárnyai alatt oltalmat keresni jöttél. (Ruth 2, 12)

Mi az oka annak, hogy Ruth – követve Naomit – Betlehembe ment? Az anyósát akarta szolgálni talán, vagy szeretett volna tenni valamit Istenért? Egyáltalán nem. Ruth Isten szárnyai alatt oltalmat keresett. Ezért ment Betlehembe. Ruthot nézve Isten örült, mert látta, hogy Ruth az Ő kegyelmét keresi. Ezért minden jutalmat és áldást megadott Ruthnak. Ruth elnyerte a betlehemi előkelő és derék

Boáz szeretetét, akinek végül a felesége lett. Az ő gyermekük volt Obed, Dávid nagyapja. Isten tehát arra használta Ruthot, hogy Jézus Krisztus földi életét előkészítse. Minden áldás, amit Ruth Istentől kapott, annak volt köszönhető, hogy Isten oltalmát kereste.

Sokan félreértik az Istenben való hitet, ugyanis azt hiszik, hogy nekik kell tenni valamit Istenért. Vannak, akik végül terhesnek érzik ezt a szolgálatot, ezért inkább eltávolodnak Istentől. Olyan emberek is vannak, akik a saját cselekedeteikben elmerülve, szenvedésben élik az életüket. Isten nem akarja, hogy azok az emberek, akik Őt keresik, nyomorúságban és gondok között éljenek, ezért így hívja őket:

Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztlak titeket. (Mát. 11, 28)

Isten csak azokat az embereket fogadja be, akik – mint Ruth is – Isten szárnyai alatt oltalmat keresnek. Ezeknek az embereknek teljes szívéből adja minden mennyei, lelki áldását. Mindannyiunknak meg kell kapni ennek az Istennek az oltalmát, de mégsem kapja meg mindenki. Ki az, aki Isten oltalmát megkaphatja? Annak az embernek nincs szüksége oltalomra, aki a saját erejével, problémák nélkül, jól él. Csak azok kaphatják meg Isten oltalmát, akik – a maguk erejére nézve – megoldhatatlan problémáktól és büntől gyötörve élnek és senkitől nem kapnak segítséget. Azok tehát, akik Ruthoz hasonlóan Isten oltalmát keresik, biztosak lehetnek benne, hogy meg is kapják azt. Mindnyájunknak szükségünk van Isten oltalmára. Sokan mégis a saját erejükkel, és a saját módjuk szerint igyekeznek Istent szolgálni, mert nem ismerik az igazi valójukat. Akik pedig azt hiszik, hogy Isten nélkül is tudnak élni – tévedésben élnek. Bárki, aki felismeri valódi mivoltát, úgy mehet Isten elé, mint Ruth, aki ezt mondta:

Találjak kedvességet a te szemeid előtt, Uram... (Ruth, 2, 13)

Az emberek nem azért élnek Isten oltalma nélkül, mert nincs szükségük rá, hanem azért, mert a valódi állapotukat nem ismerik fel. A Biblia pontosan elmondja, hogy milyen is az ember valójában, és hogy ennek az embernek oltalomra van szüksége.

Halottak voltak vétkeitek és bűneitek miatt

Titeket is megelevenített, a kik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt, melyekben jártatok egykor e világ folyása szerint, a levegőbeli hatalmasság fejedelme szerint, ama lélek szerint, mely most az is engedetlenség fiaiban

munkálkodik. A kik között forgolódtunk egykor mi mindnyájan a mi testünk kívánságaiban, cselekedvén a testnek és a gondolatoknak akarátját, és természet szerint haragnak fiai valánk, mint egyebek is. (Eféz. 2, 1-3)

Ezek a versek világosan elmondják, hogy mi, emberek a vétkeink és bűneink miatt vagyunk halottak, de Isten minket – halott embereket – szeretne életre keltetni, feltámasztani. Isten soha nem kéri a vétkek és bűn miatt megholt emberektől, hogy ne vétkezzenek. Mégis majdnem mindenki arra törekszik, hogy ne vétkezzen, vagy legalábbis keveset. Ám a Bibliában kijelentett „Isten szíve” nem egyezik ezzel a felfogással, hiszen már eredetileg holtak vagyunk, a vétkeink és bűneink miatt. Vajon a halott ember képes megtenni bármit is? Ha elgondolkodunk erről a halott állapotról, akkor könnyen felismerhetjük, hogy az akaratunktól függetlenül vétkezünk. De sajnos ez a világ azt tanítja, hogy ha az ember eléggé igyekszik, akkor nem vétkezik. Isten az eredeti állapotunkból akar életre keltetni, hisz már meghaltunk a vétkek és bűn miatt. Ezért is vagyunk kénytelenek vétkezni. A világ és a vallás arra tanít, hogy kerüljük a vétkeket, Isten viszont azt mondja, hogy szeretne életre keltetni bennünket. Nos, mi is az a vétkek és bűn, ami bennünket a halálba vezet? Ezt a kérdést Mózes I. könyvének 3. fejezete igen jól megválaszolja.

Ádám és Éva az Éden kertjében, tökéletes boldogságban élhetett volna, de az Isten által tiltott jó és rossz tudása fájának gyümölcsét elfogyasztva, elszakadtak Isten kegyelmétől. Isten az ő példájuk által pontosan megjelenti, hogy mit is jelent valójában az az Ige, amely szerint az ember halott a vétkei és bűnei miatt.

A kígyó pedig ravaszabb vala minden mezei vadnál, melyet az Úr Isten teremtett vala, és monda az asszonynak: Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek? (Móz. I. 3, 1)

Isten Ádám teremtése után teremtette meg Évát. Ádám közvetlenül hallotta Istentől a következő Igét, Éva viszont nem:

És parancsola az Úr Isten az embernek, mondván: A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél, mert amely napon ejéndel arról, bizony meghalsz. (Móz. I. 2, 16-17)

Ezért kapta hát a Sátántól Éva a csábítást:

És monda az asszony a kígyónak: A kert fáinak gyümölcséből ehetünk. De annak a fának a gyümölcséből, mely a kertnek közepette van, azt monda Isten: abból ne egyetek, azt meg se illessétek, hogy meg ne halljatok. (Móz. I. 3, 2-3)

A kígyó közeledni kezdett Évához, mert tudta, hogy Éva nem ismeri pontosan

Isten ezen Igéjét. Isten azt mondta, hogy a jó és rossz tudás fájának gyümölcséből ne egyenek. Azt nem mondta, hogy ne érintsék, csak azt, hogy ne egyenek. Azt is mondta, hogy ha esznek, biztos, hogy meghalnak. Éva viszont úgy gondolta, nem biztos, hogy meghalnak. A kígyó látta, hogy Éva szívében Isten Igéje nem egészen pontos, ezért bizalmatlanságot támasztott Éva szívében Isten Igéjével szemben.

És monda a kígyó az asszonynak: Bizony nem haltok meg. (Móz.I. 3,4)

A kígyó Isten beszédének pont az ellenkezőjét mondta. Sőt azt mondta Évának, hogy ha esznek a gyümölcsből, akkor megnyílnak a szemeik, és olyanok lesznek, mint Isten. Ezzel csalta meg a kígyó Évát, aki teljes szívvel hitt a kígyó szavának. Ebben az állapotban Éva ránézett a gyümölcsre és azt gondolta: jó a fa eledelre, kedves a szemnek és kíváncsi a bölcsességért – ezért hát szakított a gyümölcsből, evett, majd adott a vele lévő férjének, Ádámnak is.

Miből származott ez a büntetés? Miért ettek Isten tiltott gyümölcséből? Ha visszagondolunk a fent leírtakra, akkor tudjuk, hogy azért történhetett meg ez a büntetés, mert Éva szívében nem élt Isten pontos Igéje. A kígyó szava kilökte Éva szívéből Isten szavát, majd letelepedett Éva szívének központjában. Ettől kezdve Éva a Sátán vezetésének engedelmeskedett. A bűn tehát az az állapot, amikor Isten Igéje nem lakozik az ember szívében.

És formálta vala az Úr Isten az embert a földnek porából, és lehellett vala az ő orrába életnek lehelletét. Így lőn az ember élő lélekké. (Móz.I.2,7)

Kezdetben Isten teremtette az embert, aztán az orrába lehelte az élet lehelletét, így az ember élő lélekké lett. Amikor az első ember, Ádám megteremtett, sok ajándékot kapott Istentől, de ezek közül is a legnagyobb ajándék az volt, hogy Ádám szívében Isten Igéje lakozott. János evangéliumának 1. fejezete azt mondja, hogy ez az Ige az Isten.

Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige. (Ján. 1,1)

Ádám szívében tehát Isten az Igéje által élt. Isten az Igéje által lakozik az emberek szívében. Aki az Igét elutasítja, Istent utasítja el, mint ahogy a következő Ige is mondja:

A lélek az, a mi megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, a melyeket én szólok néktek, lélek és élet. (Ján. 6, 63)

Az embert tehát csak Isten Igéje keltheti életre. Aki elutasítja Isten Igéjét, az halott. Amikor Ádám és Éva szívében Isten Igéje élt, akkor Isten lakozott bennük.

De amikor a bizalmatlanság kilökte a szívükből Isten Igéjét, Isten eltávozott belőlük.

Az Isten Igéjével szembeni bizalmatlanság az okozója a bűnnek és a halálnak. A kígyó, aki úgy rombolt, hogy elcsábította Ádámot és Évát, a Sátán eszköze volt, egy gonosz lélek, Isten ellensége. A Sátán azért munkálkodik, hogy az ember és Isten közötti kapcsolatot megszakítsa. Ahhoz, hogy ezt elérje, bizalmatlanná teszi az embert Isten Igéjével szemben. A világ azt mondja, hogy bűn a lopás, a paráználkodás vagy a gyilkosság, és azok az emberek, akik ilyet tesznek, gonoszak. Valójában viszont az a gonoszság, ha az ember Isten Igéjével szemben bizalmatlan. A bizalmatlanság a forrása minden büntettnak, és egyben a legrettenetesebb bűn. Ezért nem szükséges mondani, hogy ne paráználkodj, ne ölj, vagy ne lopj, mert ha az ember szíve már bizalmatlan, akkor az adott helyzetben így is, úgy is bűnt követ el. Ezért a Sátán – ahhoz, hogy az embereket félrevezesse – bizalmatlanná teszi a szívüket Isten Igéjével szemben.

Ádám és Éva szívét a következő Igével szemben tette bizalmatlanná:

De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél, mert amely napon ejéndel arról, bizony meghalsz. (Móz. 1. 2, 17)

Ha Ádám és Éva szívében ez az Ige élt volna, soha nem ettek volna a jó és rossz tudása fájának gyümölcséből. Mivel azonban Isten Igéjével szemben bizalmatlanokká váltak, értelemszerűen bűnt követtek el. Tudniillik, mielőtt elkövették a bűnt, meghalt az Isten Igéje iránti hitük. A bizalmatlanság miatt haltak meg Isten Igéjével szemben – ez az az állapot, amely a vétek és bűn miatt bekövetkezett halál állapotát jelenti.

Nem mezítelen, hanem halott

Annakokáért, miképen egy ember által jött be a világra a bűn, és a bűn által a halál, és akképen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek. (Róm. 5, 12)

A bűn egy ember – Ádám által jött a világba, a bűn által jött a halál, aztán történt a bűncselekmény. Ez a bűn az Isten Igéjével szembeni bizalmatlanságból származott és ez által került a világba a halál és a bűncselekmény. A haláltól csak a bizalmatlanság eltörlése által lehet megszabadulni, a büntettek csökkentésével nem. Isten jól tudja, hogy mi a lelkünk eredeti problémája. A bűncselekményeket csökkentve nem lehet a haláltól megszabadulni. A bűncselekmény és a halál csak

úgy oldható meg, ha azoknak eredeti okát, a bűnt, tudniillik az Isten Igéjével szembeni bizalmatlanságot eltöröljük. Isten számára csak az a fontos, hogy a bűn miatt holt embereket életre keltse, az embereknek viszont azt tartják a legfontosabbnak, hogy ne kövessenek el bűnt. Ennek az az oka, hogy az emberek szívében Isten Igéjének a helyét más igazság tölti be.

Pedig ebben a világban az egyedüli igazság Isten Igéje. Aki bizalmatlan Isten Igéjével szemben, annak Isten Igéje nem jelent igazságot. Ebben a világban Isten Igéje mellett más tanítások és filozófiák is igazságként vannak jelen. Ennek az az oka, hogy az Isten Igéjével szembeni bizalmatlanság, tehát a bűn uralkodik a világban. A Sátán által adott tudás annak az embernek a szívében telepedhet le, aki bizalmatlan Isten Igéjével szemben. Ebből az állapotból kell nekünk megtérni. Ez az igazi megtérés annyit jelent, hogy a világ által nyújtott igazságok helyett kizárólag Isten Igéjét fogadjuk el, mint igazságot. Mint ahogy az Ige is mondja:

Mint a kik az Isten igazságát hazugsággá változtatták, és a teremtetett dolgokat tisztelték és szolgálták a teremtető helyett, a ki mindörökké áldott. Ámen! (Róm. 1, 25)

A világ Isten igazságát hazugsággal cserélte fel. Aki Isten kegyelmében szeretne élni, annak előbb le kell tennie a világ igazságát Isten Igéje előtt.

És látá az asszony, hogy jó az a fa eledelre s hogy kedves a szemnek, és kíváncsias az a fa a bölcseségért: szakasztá azért annak gyümölcséből, és evék, és ada vele lévő férjének is, és az is evék. (Móz. 1. 3, 6)

Éva tehát ilyennek látta a jó és rossz tudás fájának gyümölcsét, amikor a szívét már elfoglalta az Isten Igéjével szembeni bizalmatlanság. Nem azért látta ilyennek a fa gyümölcsét, mert az valóban olyan volt, hanem azért, mert a szíve már a hazugság felé hajlott. Mikor tudta volna elfogadni azt az állítást, miszerint, ha eszik a gyümölcsből, meghal? Ha pl. egy pohárban mérgezett víz van, az a pohár vajon milyennek tűnik az ember számára? Biztos, hogy soha nem fogja jónak tartani. Ha Éva szívében megmaradt volna az az Ige, hogy „ha eszel, meghalsz”, akkor a gyümölcsöt sem tartotta volna jónak. De Éva szívében Isten Igéje helyett a Sátán szava élt, aki azt mondta: „Soha nem halsz meg!” Így hát tetszett Évának a jó és rossz tudás fájának gyümölcse, ezért evett belőle.

És megnyilatkozáának mindkettőjöknek szemei s észrevevék, hogy mezítelenek. Fige fa levelet aggatának azért össze, és körülköttöket csinálának magoknak. (Móz. 1. 3, 7)

Miután Ádám és Éva evett a jó és rossz tudás fájának gyümölcséből, megnyíltak

a szemeik, majd a fügefa leveléből ruhát készítettek, amit magukra öltöttek, mert észrevették, hogy mezítelenek. Hogy elrejtsek mezítelenségüket, ruhát készítettek maguknak. Amikor Ádám és Éva meghallották Isten hangját – aki a kertben járt-kelt – elrejtöztek az Úr Isten elől a kert fái közé. Amikor Isten így hívta őket: **„Hol vagy?”** Ádám így válaszolt: **„Megijedtem, mivelhogy mezítelen vagyok.”** Isten ekkor újra szólt és azt kérdezte: **„Ki mondta neked, hogy mezítelen vagy?”**

Ádám és Éva azért rejtöztek el félelmükben, mert úgy látták, hogy mezítelenek. De Isten nyilvánvalóvá tette számukra, hogy ez az észrevétel nem tőlük származik, hanem valaki felhívta rá a figyelmüket. A Sátán volt az, aki észrevétette velük mezítelenségüket. A jó és rossz tudása fája által nyitotta meg a Sátán az első emberpár szemét. Miért tette ezt? Azért, hogy ne vehessék észre, hogy már meghaltak. Hiszen Isten Igéje így szólt: „Ha eszel, biztos, hogy meghalsz!” Mivel tehát ettek a tiltott gyümölcsből, már halottak voltak.

Azok az emberek, akik Isten Igéjével szemben bizalmatlanok, már meghaltak, ezért nekik életre van szükségük, amit Isten kegyelme által meg is kaphatnak.

Ádám és Éva – Isten hangját hallva – félelmükben elrejtöztek. Azt ugyanis nem tudták, hogy halottak, csak azt, hogy mezítelenek. Meztelen testüket fügefalevél ruhával fedték be, majd a fák közé rejtöztek. Ha felismerték volna, hogy halottak, nem kellett volna a testüket rejtegetniük. Ellenben Isten kegyelméhez folyamodva, életet kérhettek volna. Az ő legnagyobb problémájuk ugyanis nem a mezítelenségük volt, hanem a halott lelkük. Sok ember – szívének minden gondolatával – igyekszik elfedezni a saját erőtlenségét és bűnét. Pedig valójában már halott a bizalmatlanság miatt, melyet Isten Igéjével szemben támaszt. Ezért haszontalan igyekezet elfedezni a vétket és a bűnt.

Ádám és Éva már kezdettől fogva mezítelenek voltak. Isten szerint ez nem volt probléma. A Sátán mégis erre irányította a figyelmüket azért, hogy ne kaphassanak életet.

A Sátán ma is ugyanígy csapja be az embereket, akik – elszakadva Istentől – nem tudnak a halott lelkükre figyelni, ezzel szemben már a kezdetektől fogva megpróbálják elfedezni testük erőtlenségeit.

Isten azt mondja nekünk: **„Halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt.”** A Sátán pedig azt mondja: **„Meztelenek vagytok.”** Így csal meg bennünket. Isten szeretne életre kelteni minket, a Sátán viszont minden módon arra figyelmeztet, hogy fedezzük el bűneinket. Mindnyájunknak, akik Istentől elszakadtunk, ki kell szabadulnunk a bűnök rejtegetésének igyekezetéből, és Isten életének örök

mivoltát kívánva, Isten Igéje elé kell mennünk.

Titeket is megelevenített, a kik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt.
(Eféz. 2, 1)□

2. ÉN ITT ÉHEN HALOK

Fügefalevél ruha – Vallás

Egy férfitestvér, aki a gyülekezetünkbe jár és nemrég üdvözült, egyszer azt mondta nekem: „Lelkészem! Én jártam már buddhista gyülekezetben és a katolikus és protestáns egyházak gyülekezeteiben is. Egy azonosságot találtam közöttük: Mindannyian azt mondják: „Gyülöld a gonoszt és tegyél jót!” A buddhisták Buddha nevében, a katolikusok Mária nevében, a keresztények pedig Jézus nevében.” Erre én csak ennyit válaszoltam: „Így van.” Ebben a világban a létező összes vallás a jóságot ajánlja, a gonoszságot pedig tiltja. De az Isten iránti igaz hit egészen más.

Mózes első könyvének 3. fejezete pontosan megmutatja, hogy miből származnak a vallások. Az első emberpár bűnt követett el, majd – hogy elrejtse mezítelenségét – fügefalevél ruhát készített magának. A fügefalevél ruha a vallások eredete. Tudniillik a vallás célja az, hogy az ember eredeti, bűnös alakját elrejtse. Emiatt nem tudja elnyerni az ember Isten kegyelmét. Mint ahogy Ádám és Éva – a Sától megcsalódva – nem ismerték fel saját halott mivoltukat, ezért csak mezítelen testüket rejtegették, ugyanúgy rejtegetik az emberek a bűneiket és igyekeznek mindenféle jókat cselekedni. Mindezt a vallás mögé rejtőzve teszik. De minél jobban igyekeznek, annál távolabb kerülnek Isten kegyelmétől. Annak az embernek, aki a saját bűnös mivoltát takargatja, és önmagát jó embernek tartja, Istenhez nincs semmi köze. Mi haszna van annak, ha az ember jól elrejtí mezítelenségét, miközben a lelke halott? Ádám és Éva olyan emberek voltak, akik Isten kegyelméből életre kelhettek volna, de ők csak mezítelen testüket takargatták, mert nem ismerték fel, hogy a lelkük halott. Ez a Sától megcsalódott ember tipikus formája. Isten nem a cselekedeteinkre összpontosít, hanem arra, hogy a halott lelkünket életre keltse. A Sától viszont folyton arra hívja fel a figyelmünket, hogy ne vétkezzünk, hanem tegyünk jót. Ezáltal az ember szívét eltávolítja Istentől.

Aki tékozol és költekezik, végül nélkülözni fog

Monda pedig: egy embernek vala két fia. És monda az ifjabbik az ő atyjának: Atyám, add ki a vagyomból a rám eső részt! És az megosztá köztök a vagyont. Nem sok nap mulva aztán a kisebbik fiú összeszedvén mindenét, messze vidékre költözék, és ott eltékozlá vagyonát, mivelhogy dobzódva él. Minekutána pedig mindent elköltött, támada nagy éhség azon a vidéken, és ő kezdé szükségét látni. (Luk. 15, 11-14)

Jézus Lukács Evangéliumában három példát mondott el. Közülük az egyik két fiúról szól: Egy embernek volt két fia. Egyszer a fiatalabbik fiú kérte az apjától a vagyon rá eső részét. Az apa megosztotta vagyonát, majd néhány nap múlva a fiú összeszedte mindenét és elköltözött egy távoli vidékre. Miután elhagyta apja házat, igen kicsapongó életet élt. A pénzét eltékozolta, elköltötte, míg végül elérkezett a nélkülözés ideje is. Ezek után olyan borzasztó helyzetbe került, hogy még arra sem volt lehetősége, hogy a disznók moslékát megegye.

Ebben a történetben az apa Istent példázza, a fiatalabb fiú pedig a bűnös ember jelképe. E történet által felismerhetjük, hogy ha egy fiú bizalmatlan az apjával szemben, előbb-utóbb biztos, hogy elhagyja az atyai házat. Az ilyen bizalmatlan szív maga az eredeti bűn, melynek eredménye az a büntett volt, hogy a fiatalabb fiú elhagyta apja otthonát. Az a kicsapongó élet, melyet a fiú azután élt, hogy elment apja otthonából, azt jelenti, hogy az ember a saját akarata szerint éli az életét. Az ugyanis, aki Istentől eltávolodik, kénytelen a test kívánsága és akarata szerint élni. Ám a fiatalabb fiúnak nem csak a kicsapongó élet jutott. Miután eltékozolta és elköltötte minden pénzét, végül nélkülöznie kellett. Amikor már annyira rossz helyzetben volt, hogy még a disznók eledeléhez sem juthatott hozzá, végre felismerte, hogy ő valójában már halott.

Ez a történet jól megmutatja, hogy az ember mely állapotából tér meg Istenhez.

Mikor aztán magába szállt, monda: Az én atyámnak mily sok bérese bővölködik kenyérben, én pedig éhen halok meg! Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz, és ezt mondom néki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened. És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam. Tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy! És felkelvén, elméne az ő atyjához. Mikor pedig még távol volt, meglátá őt az ő atyja, és megesék rajta a szíve, és oda futván, a nyakába esék, és megcsókolgatótá őt. (Luk. 15, 17-20)

A fiú szíve valójában már akkor meghalt, amikor az apjával szemben bizalmatlanná vált, ám ő ezt akkor még nem ismerte fel. Csak azután vette észre, amikor a kicsapongó életet, tékozlást, költekezést és nélkülözést megélve, végül majdnem éhen halt. Miután felismerte saját halálát, szívből meg tudott térni atyjához.

Mi is, akik Istentől elfordulva úgy élünk, mint ez a fiatalabb fiú, csak akkor tudunk Istenhez megtérni, ha felismerjük, hogy a lelkünk halott. Azok az emberek, akik Istentől távol lévén, kicsapongó életet élnek, szívüket tekintve különbözőek. Egyesek tékoznak, mások költik a pénzüket, de vannak olyanok is, akik nélkülözni kénytelenek. Addig senki nem tud visszafordulni Istenhez, amíg olyan állapotba nem kerül, mint a fiatalabb fiú, aki felismerte lelkének halott mivoltát.

Az idősebb fiú szíve egész más volt, mint az öccséé, ezért másképp is fogadta testvére visszatérését, mint az apja. Mikor hazatért a fiatalabb fiú, az apja ráadta a legszebb ruhákat, gyűrűt húzott az ujjára és sarut adott a lábára. Levágatta a hízott borjút, és együtt vigadoztak. Ám amikor az idősebb fiú, a mezőről hazaérve meglátta az öccsét, haragra gerjedt és eszében sem volt együtt vigadni vele. Az idősebb fiú és az apa szíve között nagy különbség volt. Az apát nem érdekelte, hogy a fiú elköltötte minden vagyonát, hisz ő csak arra várt, hogy a fia szíve – vele bizalmatlan lévén – halott állapotba kerüljön. Nem azt várta, hogy a fiú gyarapítsa vagyonát, hanem azt, hogy minél előbb vegye észre szívének halott mivoltát, és térjen vissza hozzá. Az idősebb fiút viszont a legkevésbé sem érdekelte, hogy az öccse szíve milyen állapotban van. Csak a válságos helyzettel foglalkozott. Nem volt képes megérteni az apját sem, aki a kicsapongó életet élő és az összes vagyont eltékozló fiát szeretettel fogadta vissza. Ezért így panaszkodott:

Mikor pedig ez a te fia megjött, a ki paráznákkal emésztette föl a te vagyonodat, levágattad néki a hízott tulkot. (Luk. 15, 30)

Az idősebb fiú számára az egyedüli problémát az jelentette, hogy az öccse elfajult életet élt. Az apa viszont örült a fiatalabb fiának, mert az meghalt és feltámadt, elveszett és megtaláltatott.

Vigadnod és örülnöd kellene hát, hogy ez a te testvéred meghalt és feltámadott, és elveszett, és megtaláltatott. (Luk. 15, 32)

Miért különbözött az idősebb fiú szíve az apja szívétől? Mert bizalmatlan volt az apjával szemben. Bár úgy tűnik, hogy az idősebb fiú együtt volt az apjával, valójában viszont ő is ugyanolyan távol volt. Jóllehet, testben együtt voltak, de a bizalmatlanság, mely miatt az ő lelke is halott volt – eltávolította apjától.

Mivel betartotta apjának minden parancsolatát – nem úgy, mint az öccse – nem vette észre a saját, valódi állapotát. Ezért ő sokkal borzasztóbb és szegényebb helyzetben volt, mint fiatalabb testvére.

Én pedig itt éhen halok

Isten annak örül, ha visszamegyünk hozzá, mint ahogy a fiatalabb fiú visszatért az apjához, aki ennek nagyon örült. Mi történhetett volna, ha a fiú a saját erejével és a saját módján igyekezett volna kiszabadulni borzasztó helyzetéből? Bizonyára még távolabb került volna az apjától, és még nyomorultabb helyzet várt volna rá.

Manapság is nagyon sok ember panaszkodik és sóhajtozik, igyekszik kiszabadulni a boldogtalanságból, végül még boldogtalanabb állapotba kerül. Mivel azonban a fiú visszafordult, újra élhetett. Nekünk is észre kell vennünk, hogy a bűn és a boldogtalanság az Istentől való elfordulás eredménye, ezért vissza kell térnünk Istenhez.

A magad gonoszsága fenyít meg téged, és a te elpártolásod büntet meg téged. Tudd meg hát és lásd meg: mily gonosz és keserves dolog, hogy elhagyta az Urat, a te Istenedet, és hogy nem félsz engemet, ezt mondja az Úr, a Seregeknek Ura. (Jer. 2, 19)

Sok ember olyan szívvel él, mint az idősebb fiú, akit nem érdekelt, hogy öccse elment az apai háztól, csak annak bukásával, tudniillik 'mezítelenségével' foglalkozott. Annak talán tudott volna örülni, ha az öccse nem elköltötte volna, hanem sikeresen gyarapította volna a vagyont. Ám ez a gondolat más volt, mint az apja szívének gondolata. Pedig az a törvényszerű, hogy ha a fiú elhagyja az apai házat, akkor a vagyon eltékozlódik, végül a fiú nélkülözni kényszerül. Az apja éppen ezt kívánta, miközben visszavárta a fiát.

Manapság nagyon kevés olyan szívű ember van, mint a fiatalabb fiú. Mi az, ami a hit eredeti problémáját jelenti? Az a probléma, ha az ember kicsapongó életet él, ha tékozol, költekezik vagy nélkülözésben él, vagy az, ha Istentől távol lévén, halott a szíve? Az az ember, aki problémának tartja, hogy nem tud jól imádkozni, nem tudja az Igét jól hirdetni, vagy nem képes teljes hitéletet élni – még nem ismerte fel az ő eredeti alakját, állapotát. Nekünk mindnyájunknak, akik elfordultunk Istentől, először fel kell ismernünk, hogy a lelkünk halott, majd vissza kell fordulnunk Istenhez.

A fiatalabb fiú azáltal, hogy a tékozló és nélkülöző életet megismerte, végül észrevehette, hogy milyen is az ő eredeti állapota.

Mikor aztán magába szállt, monda: Az én atyámnak mily sok bérese bővölködik kenyérben, én pedig éhen halok meg! (Luk. 15, 17)

„Én pedig éhen halok meg!” Ez a rövid kiáltás fordította vissza a szívét. Felismerte a tényt, miszerint a saját igyekezetével és erejével nem tud tovább élni. Azáltal, hogy felismerte halott mivoltát és a bűnt, hogy apját elhagyta, megtalálta a feltámadása egyetlen útját, és a szívét visszafordította apjához. Pontosan ez az igazi megtérés. Soha nem az jelentheti a megtérést, ha az ember igyekszik a saját gonoszságát javítani, vagy jobbá változtatni. Észre kell venni a gonoszságot és a szív halott állapotát, majd meg kell térni Istenhez. Csak az tud igazán megtérni – mint a fiatalabb fiú – aki számára már csak egyetlen megoldás létezik, hogy feltámadhasson, ez pedig nem más, mint hogy visszafordul Istenhez. Ezen kívül más mód nem létezik. Ám aki még mindig csak azzal foglalkozik, hogy a kicsapongó életét javítsa, csökkentse a tékozlást, vagy az elköltött pénzt visszanyerje, az még abban az állapotban van, amelyben az idősebb fiú volt, aki megítélte az apját.

Kedves Olvasó! Mit gondol, Ön melyik fiú állapotában van? A fiatalabb, vagy az idősebb fiúéban?

Félholtra verve

Jézus pedig felelvén, monda: Egy ember megy vala alá Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók kezébe esék, a kik azt kifosztván és megsebesítvén, elmenének, és ott hagyák félholtan. Történet szerint pedig megy vala alá azon az úton egy pap, a ki azt látván, elkerülé. Hasonlóképen egy Lévita is, mikor arra a helyre ment, és azt látta, elkerülé. Egy samaritánus pedig az úton menvén, odaért, a hol az vala: és mikor azt látta, könyörületességre indula. És hozzájárulván, bekötözé annak sebeit, olajat és bort töltvén azokba; és azt felhelyezvén az ő tulajdon barmára, vivé a vendégfogadó házhoz, és gondját viselé néki. (Luk. 10, 30-34)

Lukács Evangéliumának 10. fejezete elmesél egy történetet, amelyben egy törvénytudó próbára tette és megkísértette Jézust. A törvénytudó alakja által – aki a vallásos emberek felhatalmazottja volt – felismerhetjük, hogy mi a különbség a vallás és a hit között.

A törvénytudó azt kérdezte Jézustól: „Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az

örök életet?” Ha figyelmesen gondolkodunk a kérdésről, akkor észrevehetjük, hogy a törvénytudónak nem volt örök élete. Ám ő úgy gondolta, hogy tehet érte valamit. Jézus – hogy megvilágítsa a törvénytudó igazi alakját – a „rabló kezébe esett ember” példáját mesélte el neki: Egy ember Jeruzsálemből Jerikóba tartott, amikor rablók támadták meg. Kifosztották, félholtra verték, majd otthagyták. Történetesen azon az úton ment egy pap, majd egy Lévita. Mikor meglátták, mindketten elkerülték. Emiatt ő olyan reménytelen helyzetbe került, amelyben már csak a halál várt rá. Akkor egy szamaritánus, aki éppen arra járt, meglátta és megszánta őt. Meggyógyította a sebeit, majd egy fogadóba vitte.

Ebben a történetben a szamaritánus Jézust, a pap és a Lévita pedig a törvényt példázza. Vajon kit jelent a rablók kezébe esett ember? Éppen azt a törvénytudót, aki kérdésével Jézushoz ment, hogy örök életet nyerjen. A kérdéséből következően, még nem volt örök élete, tehát halott ember volt. Ezért életre volt szüksége, nem pedig arra, hogy ő maga tegyen valamit. Ám a törvénytudó azt gondolta, hogy tennie kell valamit, ugyanis még nem ismerte fel a valódi állapotát. Ahhoz, hogy életre keljen, csak egy út van: találkoznia kell a szamaritánussal, tehát Jézus Krisztussal. Akkor elnyerheti az örök életet.

Aki úgy gondolja – mint a törvénytudó – hogy tennie kell valamit Isten előtt, az igen távol van Istentől, mert még nem ismerte fel lelkének halott állapotát. A Jeruzsálemből Jerikóba tartó ember, az Istentől a világ felé tartó embereket jelenti, akik mindnyájan félholtra vannak verve a rablók, tehát a Sátán keze által. Jézus azt szeretné, ha az emberek észrevennék, hogy ők valójában félholtra vannak verve, tehát teljesen tehetetlenek, ezért szükségük van Jézus kegyelmére. Isten a Bibliában sok történet által tette nyilvánvalóvá, hogy mindnyájunknak Jézus által kell üdvösséget kapnunk, hiszen halott emberek vagyunk, ezért magunktól semmit sem tudunk tenni.

A halálra ítélt asszony

János evangéliumának 8. fejeztében egy történet arról számol be, hogy egy asszony, akit meg akartak kövezni, Jézustól életet kapott. Az asszonyt tetten érték házasságtörés közben, amiért a törvény alapján meg kellett őt kövezni. Az írástudók és a farizeusok történetesen nem ölték meg őt, hanem elvitték Jézushoz, hogy próbára tegyék Jézust.

Képzeljük csak el, hogy mit érezhetett az asszony, amikor ott állt a kövezni

vágyók sokaságában. Lehet ebben a helyzetben az önbecsülésre gondolni, irigykedni, vagy éppen rejtegetni a valóságot? A halálra ítélt asszonynak nem lehetett már semmilyen érve, nem állíthatott magáról semmi jót. Rettegve a kövezéstől, felkészült a halálra. Mivel a halál előtt állt, már minden hiábavaló volt. Hiába bánta volna meg gonoszságát és rosszását, és tért volna meg ezekből, már késő volt. De csodálatos módon Jézus Igéje, amely így szól: „**Aki büntelen közületek, az vesse rá az első követ!**” – hirtelen megváltoztatta a helyzetét. A sokaságban lévők – akik tetten érték és már csak arra vártak, hogy megkövezhessék – letették a köveket és egyenként elvonultak. Ekkor Jézus így szólt a házasságtörő asszonyhoz: „**Én sem kárhoztalak téged.**” Már senki sem kárhoztatta a házasságtörő asszonyt. Ez az asszony feltámadt a halálból. Mi tehát a feltámadás módja egy olyan asszony számára, aki éppen arra vár, hogy a sokaság, mely körülötte áll, megkövezze őt? Jézus Krisztus kegyelmén kívül nincs semmiféle mód, mert Jézus Krisztus a halott megelevenítője.

Így is van megírva: lőn az első ember, Ádám, élő lélekké, az utolsó Ádám megelevenítő szellemmé. (1. Kor. 15, 45)

Az első ember, Ádám, élő lélekké lett, de a bűn miatt meghalt, ezért Ádám óta mindnyájan halott lélekké lettünk. Nos az utolsó Ádám, Jézus Krisztus megelevenítő lélekként feltámaszthat minket. De Jézus csak a halott embert támasztja fel, az élő nem. Valójában a házasságtörő asszony és az őt megkövezni vágyók is bűnben megholt emberek voltak, hisz mindannyiukban bűn volt. A különbség az volt, hogy az egyikük bűne lelepleződött, míg a másiké nem. Csak a házasságtörés közben tetten ért asszony kapott kegyelmet Jézustól, akinek a bűne lelepleződött, ezért a halál közelébe került. Amikor pedig Jézus Igéje által a sokaság bűne is lelepleződött, azok mind elvonultak, hogy elrejtsek bűnüket. Ők nem ismerték fel a valóságot, miszerint ők is halálra vannak ítéelve, mint a házasságtörő asszony. Csupán lelkiismeret furdalást éreztek. De ahhoz, hogy életet nyerhessenek, a lelkiismeret furdalás nem elég, sőt hiábavaló, haszontalan. Csak a mezítelenséget rejti el, Jézustól pedig eltávolít.

Összefoglalva tehát: aki Jézustól kegyelmet akar kapni, először fel kell ismernie az eredeti állapotát, azt tudniillik, hogy már meghalt a bűn miatt.

Nincs emberem, hogy bevigyen engem a tóba

Azok az emberek kaphatnak kegyelmet Jézustól, akik olyanok, mint a fiatalabb

fiú, aki bevallotta, hogy éhen hal, mint a rablók kezébe esett ember, akit félholtra vertek, vagy mint a házasságtörő asszony, aki a halál küszöbén állt.

A János Evangéliuma 5. fejezetében lévő történet szerint, egy tó körül, melyet Bethesdának hívtak, sok beteg ember feküdt. Az a legenda járt a Bethesda tóról, miszerint időnként egy angyal száll le a tóra és felkavarja a vizét. Aki abba elsőként lép be, meggyógyul bármilyen betegségből. Egyszer Jézus odament a tóhoz. A betegek közül csak egy – a 38 éve szenvedő beteg gyógyult meg. Vajon mi a különbség a 38 éve szenvedő, és a többi beteg között? Az a különbség, hogy van e lehetősége a gyógyulásra vagy nincs.

Ha figyelmesen olvassuk a Bibliát, észrevehetjük, hogy a többi ember betegsége meg van nevezve, de nem tudjuk, hogy milyen betegsége volt a 38 éve szenvedő embernek. Voltak ott vakok, sánták, sorvadásosak, tudniillik olyanok, akiknek azon a betegségen kívül más bajuk nem volt. A vaknak csak a szeme volt beteg, a többi testrésze egészséges volt, ezért ő azokra támaszkodott. A sánta a lábát nem tudta használni, a szeme viszont jó volt, ezért ő arra támaszkodott. Ezek a betegek tehát az egészséges testrészeikben bízhattak. Miközben a reménységet magukban keresték, nem tudtak figyelni Jézusra. De a 38 éve szenvedő beteg más volt. A 38 év könnyen kimondható, de ha valaki már valóban 38 éve fekszik betegen, az az ember már alig él. Tudniillik ilyen állapotban magától semmit sem tud tenni, ezért ő nem magára támaszkodott, hanem olyan embert keresett, aki segíthetett rajta. Amikor Jézus azt kérdezte tőle: **„Akarsz e meggyógyulni?”** – ő így válaszolt: **„Uram, nincs emberem, hogy amikor a víz felzavarodik, bevigyen engem a tóba, és mire én odaérek, más lép be előttem.”** (Ján. 5, 7)

Aki azt mondja: „Nincs emberem, hogy bevigyen engem.” – annak szíve üdvözítőre vár, ezért az ő szíve éppen találkozhatott Jézus szívével. Azonnal meg is gyógyult.

Mindnyájunknak üdvösséget kell kapni. Jézus ma is keresi az üdvözítendő embereket, mégsem kaphat bárki üdvösséget. Csak az támadhat fel Jézus kegyelme által, aki felismeri a saját halálát. Aki a tékozlást, költekezést és nélkülözést átélve olyan helyzetbe kerül, hogy még a disznók moslékát sem eheti meg, vagy az, aki a rablók keze által félholtra verve fekszik, vagy esetleg az olyan ember, akit házasságtörés közben tetten értek, ezért az őt megkövezni vágyók kezébe kerül, vagy aki betegsége miatt 38 éve fekszik, ezért semmilyen lehetősége nincs.

3. AKIK HALLJÁK, ÉLNEK

Akik hallják, élnek

János Evangéliuma 4. fejezetében egy szamaritánus asszonyról olvashatunk, akinek már hat férje volt. Ez az asszony biztosan szeretett volna boldogságot kapni a férjeitől, ám a hat férj közül egyik sem tudta megelégtíteni az asszony szívét. Jézus éppen akkor ment az asszonyhoz, amikor számára minden reménység – amit emberek nyújthattak – szertefoszlott. Az asszony Jézus Krisztust úgy fogadta el, mint igazi férjét, ezért ő maga is megváltozott. Aki már részesült Jézus kegyelmében, előtte egész biztos olyan boldogtalanságban élt, mint a szamaritánus asszony. Jézus Krisztus annak jelent reménységet, akinek már nincs reménysége és annak jelent életet, akiknek már nincs élete. **„Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék.” (Ján. 7, 37)** Csak a szomjazó ember tudja az Isten által előkészített vizet meginni.

Bizony, bizony mondom néktek, hogy eljő az idő, és az most vagyon, mikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és a kik hallják, élnek. (Ján. 5, 25)

Jézus azt mondta, hogy bárki, aki hallja az Isten Fiának a hangját, az él. Nos, ki hallhatja az Isten Fiának hangját? Csodálatos módon nem az élők, hanem a halottak. A János Evangéliuma 11. fejezetében lévő történet Lázárról – Márta és Mária testvéréről szól, aki meghalt. Lázár meghalt, de Jézus által megtapasztalhatta Jézus Krisztus életre keltő munkáját. Aki nem halt meg, soha nem tapasztalhatja meg a feltámadást, mert az élet ura, Jézus Krisztus csak a halottakat tudja feltámasztani, az élőket nem. Mikor ment az Úr Lázárhoz? Nem akkor, amikor Lázár még élt, hanem csak akkor, mikor már négy napja halott volt. Az emberek már eltemették a halott Lázárt, Jézus mégis odament hozzá. Márta és Mária, akik kérték Jézust, hogy gyógyítsa meg testvérüket, Lázárt a sírba zárták. Jézus odament és azt mondta: **„Vegyétek el a követ!”** Ők viszont elutasították Jézust, mert így válaszoltak: **„Már szaga van.”** Ők tehát a szagot tartották problémának, ami pedig a halott ember természetes velejárója. Ugyanúgy természetes az is, hogy a tékozló fiú – aki elhagyta apját – nem csak tékozló és költekezett, hanem végül nélkülözött is. A halott ember szagát elhessegetni igazán haszontalan dolog. Ha pl. valaki megmossa a halott ember haját és megfürdeti a testét, vajon megszűnik a szag? A halott ember szaga csak az élet által tűnik el. Ha feltámad a halott, elmúlik a szag is. Márta, aki Lázár szagára figyelt, úgy gondolta, hogy nem lehet

elvinni a követ. De a kő elmozdult a sír elől. Jézus ekkor így kiáltott: „**Lázár, jöjj ki!**” Jézus szólt a halott Lázárhoz, aki mikor meghallotta Jézus hangját – a kezére és lábára tekert pólyákkal kijött a sírból. Márta, aki élő volt, nem hallotta Jézus hangját, a halott Lázár viszont engedelmeskedett Jézus szavának.

Lukács Evangéliuma 7. fejezetében is olvashatunk történetet arról, hogy Jézus Krisztus által egy ember feltámadt a halálból. Ez az ember egy özvegyasszony egyetlen fia volt, aki egy Nain nevű városban élt.

És lőn másnap, hogy méne Nain nevű városba; és az ő tanítványai sokan menének ő vele, és nagy sokaság. Mikor pedig a város kapujához közelített, ímé egy halottat hoznak vala ki, egyetlen egy fiát az anyjának, és az özvegy asszony vala; és a városból nagy sokaság volt ő vele. És látván őt az Úr, megkönyörüle rajta, és monda néki: Ne sírj. És oda menvén, illeté a koporsót; a vivők pedig megállának. És monda: Ifjú, néked mondom, kelj föl! És felüle a megholt, és kezde szólni; és adá őt anyjának. (Luk. 7, 11-15)

Van ebben a szövegben valami furcsa? „Ifjú, neked mondom, kelj föl!” Jézus kinek mondta ezt? Az özvegyasszony egyetlen fiának. Nos, ez a fiú milyen állapotban volt? Jézus ahhoz a fiúhoz szólt, aki a legteljesebb mértékben halott volt. Józan emberi ésszel ezt egyáltalán nem lehet megérteni. A környéken lévő emberek biztos úgy gondolták, hogy Jézus megbolondult. Ám Jézus szava a halott fiú számára hallható volt, és a fiú feltámadt a halálból.

Márk Evangéliuma 5. fejezetében is olvashatunk Jézus munkájáról: egy előljárónak, Jairusnak a lányát támasztotta fel. Jézus azt mondta a lánynak: „Talitha, kúmi!” – ami annyit jelent: Leányka, néked mondom, ébredj fel! Ekkor a leány azonnal felkelt és járkálni kezdett. Az emberek, akik a halott leányt siratták, igen elcsodálkoztak.

Lázár, jöjj ki! (Ján. 11, 43)

Ifjú, néked mondom, kelj föl! (Luk. 7, 14)

Leányka, néked mondom, kelj föl! (Márk 5, 41)

Lázár, aki már négy napja halott volt, az ifjú, akit már elvittek a sírba és a leány, aki épp az imént halt meg – kicsit különböztek egymástól, de mindhárman akkor hallották meg Jézus hangját, amikor már meghaltak. Jézus szólt az élet Igéjével, és bár elveszítették az életüket, az Igét hallva visszakapták azt.

Bizony, bizony mondom néktek, hogy eljő az idő, és az most vagyon, mikor a halottak hallják az Isten Fiának a szavát, és a kik hallják, élnek. (Ján. 5, 25)

Az ember csak akkor hallhatja Isten Fiának a hangját, ha már meghalt. Ám

amikor hallja Isten Igéjét, életre kel. Ha tehát valaki még nem kapott Istentől életet – mert még nem hallotta Isten igazi Igéjét – az azért lehetséges, mert még nem halt meg.

A halott ember, aki az élet Igéjét hallja

A halott ember, aki az élet Igéjét hallja... mit is jelent ez a mondat, a lélek tekintetében? Ez a halál valójában milyen halált jelent? Azt jelenti, hogy az ember meghalt a világ számára, amely hátat fordított Istennek. Meghalt az ember füle, amivel hallhatná a világ hangját és a test hangját, meghalt a test saját erőlködése, igyekezete és minden gondolata. Az ember minden módja és cselekedete befejeződött. Magára és a világra nem számíthat többé. Ilyen a halott ember! Az ő számára hallható Isten Igéje, amiben élet van. A világ és a test számára halott ember csak Isten hangját képes meghallani, a világ és a test hangját nem érzékeli.

Őn jól hallja Isten életet adó Igéjét? Az Isten Igéje iránti érzéketlenség oka, a világ hangja iránti fogékonyság. Aki a test gondolataira és az emberi jószágra támaszkodik, az halott, ezért nem tud bízni Isten Igéjében. Aki már hozzászokott azokhoz a módokhoz, amelyeket a világ nyújt, szokatlannak találja az Isten által nyújtott lehetőségeket. A 38 éve szenvedő beteg, a házasságtörő asszony és a tékozló fiú lemondott az önmaga és a világ által kínált lehetőségekről, tehát halottak voltak. Ezért a Jézussal való találkozás lehetővé tette számukra, hogy az élet Igéje által kegyelmet kapjanak.

Aki önmagára támaszkodik – jóllehet Istennek szolgál – a világ iránt élő, de Isten iránt nem. Tudniillik, aki a világ iránt élő, az Isten iránt halott, és aki Isten iránt élő, a világ iránt halott. A halottak között élők a saját gondolataik, tapasztalataik és bölcsességük alapján ítélték és vetették meg az élet Igéjét. Ám a halottak számára még a megítélő személy gondolatai és tapasztalatai is halottak, ezért tudják Isten Igéjét közvetlenül befogadni. Akkor tehát ki a halott és ki az élő? Nem halott e mindenki, aki elvált Isten Igéjétől? De igen, mindenki halott, aki Istentől elfordult, ezért mindenkinek szüksége van arra az életre, amit Isten Igéje adhat. Nagyon sokan hátat fordítottak Isten életet adó Igéjének, azonban úgy vélik, hogy ők maguk élnek.

Lukács Evangéliuma 10. fejezetében egy törvénytudó azt kérdezte Jézustól: „**Mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?**” A kérdés – miszerint örök életre vágyott

a törvénytudó – azt jelenti, hogy nem volt örök élete, tehát halott volt. Bár a saját véleménye szerint élt a szíve, valójában viszont halott volt. Ő nem volt abban az állapotban, mint a rablók kezébe esett ember, aki az irgalmas szamaritánus által üdvösséget kapott, hanem úgy érezte, hogy tehet magáért valamit. Így hát Jézus nem tudta őt feltámasztani, nem kapta meg Jézus kegyelmét. A törvénytudó azt gondolta, hogy cselekedeteinek hiányossága miatt nem nyerhet örök életet, a valódi és legnagyobb ok azonban az volt, hogy a saját lehetőségei, gondolatai és igyekezete számára még nem vált lételemmé, tehát élt.

A naini özvegyasszony azért volt annyira szomorú, mert az egyetlen fiát – az életét – veszítette el. Mivel özvegy volt, több élet már nem származhatott belőle. Amikor az egyetlen vére, a fia meghalt, nagyon-nagyon sírt. Jézus megszánta őt és feltámasztotta a fiát, tehát újra életet adott.

Ön érzett már mérhetetlen szomorúságot egy elvesztett élet miatt? Sírt már azért, mert a bűn miatt meghalt a lelke? Ön mit tart problémának? A mezítelenséget, a tékozlást vagy a hiányos cselekedeteket? Mindezek soha sem jelentették a nyomorúság eredetét. Az igazi nyomorúság abból a tényből származik, hogy az ember elveszítette Istent, ezért az örök pusztulásba jut, tudniillik az ember halott.

A magad gonoszsága fenyít meg téged, és a te elpártolásod büntet meg téged. Tudd meg hát és lásd meg: mily gonosz és keserves dolog, hogy elhagytad az Urat, a te Istenedet és hogy nem félsz engemet, ezt mondja az Úr, a Seregeknek Ura. (Jer. 2, 19)

Igédre támaszkodva

És lőn, hogy mikor a sokaság hozzá tódult, hogy hallgassa az Isten beszédét, ő a Genezáret tavánál áll vala; És láta két hajót állani a vizen: a halászok pedig, miután azokból kiszállottak, mossák vala az ő hálóiokat. És ő bemenvén az egyik hajóba, a mely a Simoné vala, kéré őt, hogy vigye egy kissé beljebb a földtől: és mikor leült, a hajóból tanítá a sokaságot. Mikor pedig megszűnt beszélni, monda Simonnak: Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra. És felelvén Simon, monda néki: Mester, jóllehet az egész éjszaka fáradtunk, még sem fogtunk semmit: mindazáltal a te parancsolatodra levetem a hálót. És ezt megtévén, halaknak nagy sokaságát keríték be; szakadoz vala pedig az ő hálójuk. Intének azért társaiknak, a kik a másik hajóban valának, hogy

jőjjenek és segítsenek nekik. És eljövén, megtölték mind a két hajót, annyira, hogy csaknem elsüllyedének. (Luk. 5, 1-7)

Egy napon Jézus Genezáret tavához ment. Két hajó volt a vízen, melyek közül az egyik Simon Péteré volt. Jézus beszállt Simon Péter hajójába, majd a sokaságot kezdte tanítani. Miután abbahagyta beszédét, ezt mondta Simonnak: **„Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra.”** Amikor Péter – Jézus szavára támaszkodva – kivetette a hálót, olyan sok halat fogott, hogy a hajó majdnem elmerült. Pedig a halak általában nem szoktak ilyen mélységben összegyűlni. De Jézus azt mondta: **„Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat.”** Egy átlagos ember nem tudta volna olyan könnyen követni Jézus szavát, mint Péter, de ő bedobta a hálót és csodálatos eredményt tapasztalt meg.

Péter kisgyermek korától fogva halászként nevelkedett. Hogyan tudta mégis ilyen könnyen követni Jézus szavát? Hogyan tudta kivetni a hálót? Péter üres hajója a mi szívünket jelenti. A tajtékzó hullámok és Péter halászi képességeinek hiányossága miatt, a hajó aznap nem telt meg hallal. Ez nem azt mutatja e meg, hogy a világ tajtékzó hullámai és képességeink hiányossága miatt a mi szívünk sem telik meg megelégedettséggel? Jézus, aki mindig üres helyet, tudniillik üres szívet keres, egy istállóban született meg, mert a szállásokon már nem volt hely számukra. Ha azon a napon Péter hajója tele lett volna hallal, Jézus nem szállt volna be a hajóba. Ám Péter hiába fáradozott egész éjjel, a hajó minden igyekezete ellenére üresen maradt. Jézus beszállt ebbe az üres hajóba, és tanította az embereket. Jézus kérése Péternek szólt – aki kétségbe esve, bukottan mosta hálót – ugyanis Péter szíve akkor éppen olyan üres volt, mint a hajója.

És felelvén Simon, monda néki: Mester, jóllehet az egész éjszaka fáradtunk, még sem fogtunk semmit: mindazáltal a te parancsolatodra levetem a hálót. (Luk. 5, 5)

Tudásának hiányosságai által, Péter felismerte az ő valódi mivoltát, ezért volt képes Jézus szavára támaszkodva kivetni a hálót. Amikor Péter a saját, emberi módjában és igyekezetében bízott, semmit nem fogott. Ám Jézus szavában bízva annyi halat fogott, hogy a két hajó teljesen megtelt.

Vajon ki tudja befogadni Jézust? Az, akinek a szíve olyan üres, mint Péter hajója. Milyen szív fogadhatja be Isten Igéjét? Olyan szív, amely már megtapasztalta az emberi korlátokat, csakúgy, mint Péter. Jézus befogadására az az ember készült el, akinek elfogyott az összes lehetősége.

Látván pedig ezt Simon Péter, Jézusnak lábai elé esék, mondván: Eredj el én

tőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram! (Luk. 5, 8)

Péter akkor támaszkodott először Jézus szavára, amikor a legelkeseredettebb állapotba került. Ekkor már nem a hallal telt hajót látta maga előtt, hanem azt a Jézust, akinek hatalmas Igéje van. Azt is felfedezte, hogy aki előtte áll, az nem más, mint a Megváltó. Noha Péter halász volt, mégsem a hallal telt hajó érdekelte őt, hanem felismerte, hogy ő maga bűnös, ezért letérdelt a Szent Isten előtt.

Őn érezte már, hogy a szíve teljesen megüresedett? Elfogyott e már minden lehetőség Ön előtt? Vonta már ki keserű szívvel az üres hálót?

Annak szíve még nem üresedett meg, aki önmagához és kívánságaihoz ragaszkodik, mint pl. a halász a halakhoz. Az ilyen ember nem láthatja a Szent Istent, és nem tudja felfedezni önmagában a bűnös embert. Csak a teljesen megürült ember mondhatja: „Semmit sem fogtunk, de a te szavadra kivetjük a hálót.” – és Isten szentsége előtt letérdelni is csak az tud, aki felismeri bűnös mivoltát. Az ilyen ember a legboldogabb, és méltó arra, hogy Isten kegyelmében részesüljön.

4. JAJ NEKEM, ELVESZTEM

Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok

Látván pedig ezt Simon Péter, Jézusnak lábai elé esék, mondván: eredj el én tőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram. (Luk. 5, 8)

Péter egész éjjel Genezáret tavánál dolgozott, mégsem fogott semmit. Emiatt a szívében mérhetetlen ürt érzett. Akkor Jézus odament hozzá és azt mondta: „Evezz a mélyre és vedd ki a hálóidat fogásra!” Péter e szavak hallatán kivetette a hálót és annyi halat fogott, hogy két hajó teljesen megtelt. Péter is akkora fogásra vágyott, amitől még a hálók is szakadozni kezdenek, ám most mégsem arra figyelt, inkább Jézus elé térdelt, és így sóhajtott: „Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!” Péter felfedezte, hogy az előtte álló ember szava uralkodó és teremtő, az egész világ felett. A körülöttük álló emberek igen elcsodálkoztak a rengeteg hal láttán, Péter viszont azért csodálkozott, mert a Teremtő állt előtte. Amikor Péter felismerte a Szent Jézus mivoltát, abban a pillanatban a saját állapota is nyilvánvalóvá vált számára. Észrevette, hogy Jézus szentségéhez képest ő maga milyen mocskos és gonosz. Később elmondta, hogy milyennek látta Jézust:

A ki bűnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott. A ki szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött. Hanem hagyta az igazságosan ítéltre. (1 Pét. 2, 22-23)

Jézus az a Szent Isten, aki nem tett bűnt, nem szólt álnokságot és nem viszonoztatta a gyalázást. Milyenek vagyunk mi hozzá képest? Nem úgy tűnik, mintha ennénk és innánk a bűnt? Nem cselekszünk-e álnokságot, vagy ha gyaláznak, nem viszonozzuk-e? A mi jellemünk és Jézus jelleme – természetünkéből fakadóan – egészen más. Péter is bűnös jellemmel élt, de a bűnös világban a saját természetét nem ismerte fel. Csak akkor ismerte fel az ő bűnös mivoltát, amikor a Szent Jézus előtt állt. Azért térdelt le Jézus előtt, mert nem tartotta magát méltónak arra, hogy bűnös ember léte, Jézussal szemben álljon.

A legtöbb ember nem saját magát viszi Isten elé, hanem önmagát másokhoz hasonlítva, ítélik. Pedig a másokhoz hasonlított alak nem egyezik meg az ember egyéni alakjával.

Kisgyermek koromban sokszor mondták nekem: „Jó kisfiú, aranyos.” Iskolás koromban is bőségesen részesültem dicséretben és jutalomban, hiszen kitűnő tanuló voltam. Pedig a szívem egész más volt. Mocskos, csúnya dolgok uralták, amelyeket kimondhatatlanul szégyelltem. A külvilág felé nem mutattam, az emberek előtt jól el tudtam rejteni a szívemet, de Isten előtt nyilvánvaló volt az én csúnya és gonosz természetem. Ugyanis aki Isten előtt áll, kénytelen beismerni az ő gonzságát.

Jaj nektek, képmutatók

Némelyeknek pedig, kik elbizakodtak magukban, hogy ők igazak, és a többieket semmibe sem vették, ezt a példázatot is mondá: Két ember méne fel a templomba imádkozni; az egyik farizeus, és a másik vámszedő. A farizeus megállván, ily módon imádkozék magában: Isten! hálaikat adok néked, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek, ragadozók, hamisak, paráznák, vagy mint én e vámszedő is. Böjtölök kétszer egy héten; dézsmát adok mindenből, a mit szerzek. A vámszedő pedig távol állván, még szeméit sem akarja vala az égre emelni, hanem veri vala mellét, mondván: Isten, légy irgalmas nékem bűnösnek! Mondom néktek, ez megigazulva méne alá az ő házához, inkább hogynem amaz: mert valaki felmagasztalja magát, megaláztatik; és a ki megalázza magát, felmagasztaltatik. (Luk. 18, 9-14)

Lukács Evangéliumának 18. fejezetében arról olvashatunk, hogy egy farizeus és egy vámszedő Isten elé ment imádkozni. A farizeus úgy imádkozott, mint aki magát igaz embernek tartja, a vámszedő viszont imádságában megvallotta bűnösségét. Végül nem a farizeus volt az Istentől megigazult ember, hanem a vámszedő.

A farizeus megállván, ily módon imádkozott: Isten! Hálaadok néked, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek, ragadozók, hamisak, paráznák, vagy mint én e vámszedő is. (Luk. 18, 11)

Amikor a farizeus Isten elé ment, összehasonlította magát más emberekkel.

Ha valaki Isten elé megy, s közben azt gondolja magáról, hogy ő nem rabolt, nem tett semmi gonoszságot, böjtölt kétszer egy héten és tizedet adott minden szerzeményéből, tehát önmagát más embernek véli, mint a rablók, gonoszok, paráznák vagy a vámszedő – aki vele együtt imádkozott, és akit ő megvetett – az nem kéri Isten kegyelmét, mert a saját igazságaival van megteleve. Ha megvilágítaná magát Isten szentsége előtt, soha nem tudná igaznak ítélni önmagát. Az a szív, amely más embert megvet, nem egyezik Isten szívével. Az ilyen szív – Istentől eltávozván – a bűnben marad, az ember pedig csak a mások szemével is látható külsejét díszíti. Azt nem tudom, hogy az emberek hogyan vélekednek az efféle embertársukról, de egész biztos, hogy Isten nagyon utálja.

Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! Mert megtisztítjátok a pohárnak és tálnak külsejét, belől pedig rakvák azok ragadománynyal és mértékletlenséggel. Vak farizeus, tisztítsd meg előbb a pohár és tál belsejét, hogy külsejük is tiszta legyen. Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlatosak vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépeknek tetszenek, belől pedig holtaknak csontjaival és minden undoksággal rakvák. Épen így ti is, kívülről igaznak látszotok ugyan az emberek előtt, de belől rakva vagytok képmutatással és törvényteleniséggel. (Mát. 23, 25-28)

Abban az időben a vallásos emberek legtipikusabb alakjai az írástudók és farizeusok voltak. Az ő képmutatásukat – miszerint a külsejük és belsejük teljesen különböző – Jézus nem hagyhatta szó nélkül.

Amint meg van írva? Hogy nincsen csak egy igaz is. Nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent. Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek. Nincs, a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy is. (Róm. 3, 10-12)

Akik Istentől eltávoztak, mind bűnösök. Az emberek egymást rossznak vagy jónak ítélik, ám Isten előtt minden ember csak gonosz és haszontalan. Az írástudók

és a farizeusok sem igyekeztek leleplezni bűnösségüket. Az emberek előtt nagyon is takargatták gonoszságukat és próbáltak magukról jó képet mutatni. Az emberek tisztelték őket, ők pedig önmagukat igaznak tartották. Az emberek őáltaluk, ők pedig saját maguk által csalódtak meg.

Aki nem ismeri saját bűnös mivoltát, soha nem tud Isten elé menni, így Isten kegyelmét sem kérheti, és nem szentelődhet meg Isten kegyelméből, a bűntől megtisztulva. Jézus ezt a tényt igen jól ismerte, ezért szigorúan megdorgálta őket: „**Jaj nektek, képmutatók.**” Jézus ezt azért mondta, hogy az írástudók és farizeusok felismerhessék, hogy ők valójában képmutató emberek, és hogy ez által kegyelmet adhasson nekik.

Isten, légy irgalmas nekem bűnösnek

A vámszedő pedig távol állván, még szemeit sem akarja vala az égre emelni, hanem veri vala mellét, mondván: Isten, légy irgalmas nekem bűnösnek!(Luk. 18, 13)

A vámszedő és a farizeus imádsága merőben különbözött egymástól. A farizeus a saját igazsága szerint imádkozott, míg a vámszedő szelíden mondta el imáját, mert Isten előtt felismerte az önmagában lakozó gonoszságot. Figyeljük csak meg az imádságát: „Légy irgalmas nekem!” Ez az ima elég rövid, de vajon nem tartalmaz annál több jelentést? Először is a szíve mélyén ismerte fel azt a tényt, hogy Isten előtt ő egészen bűnös. Ugyanis nem az emberek, hanem Isten elé helyezte magát. Milyen tehát az Isten előtt álló ember? Péter ezt úgy vallotta meg, hogy letérdelt, majd a következőt mondta: „**Uram távozz tőlem, mert bűnös vagyok.**” A vámszedő pedig a mellét verte, és így szólt: „**Isten, légy irgalmas nekem bűnösnek!**”

Bárki, aki ugyanígy megvilágítja magát Isten előtt, azt fogja tapasztalni, hogy a szíve teljesen elolvad. Aki felismeri a saját gonoszságát – mint a vámszedő – Istentől igazságot kaphat.

Ha poklos fakadék lesz az emberen, vigyék tehát azt a paphoz. És ha látja a pap, hogy ímé fehér daganat van a bőrön, és az a szőrt fehérre változtatta, és vadhús van a daganatban: Idült poklosság az az ő testének a bőrén. Azért tisztátalannak ítélje azt a pap, ne is rekesztse külön azt, mert tisztátalan az. Ha pedig folyton fejlődik a poklosság a bőrön, és a poklos fakadék elborítja a fakadékosnak egész bőrét tetőtől talpig minden felé, a merre a pap szemei

látanak. És ha látja a pap, hogy imé elborította a poklosság annak egész testét: akkor ítélje tisztának a fakadékat. Mivelhogy egészen fehérré változott az, tiszta az. (Móz. III. 13, 9-13)

(A Bibliában szereplő 'poklos' szó a mai értelemben vett leprát jelenti.) Ha Izrael népe között valaki leprás lett, Isten a betegség megállapítását a papra bízta. Miután a pap megállapította, hogy a beteg leprás, annak meg kellett szaggatnia a ruháját, majd fedetlen fővel és lekötött bajusszal ezt kellett kiabálnia: „tisztátalan, tisztátalan” és a táboron kívül kellett laknia. Isten azt mondta, hogy ha az ember testét már tetőtől talpig elborította a lepra, állapítsák meg róla, hogy tiszta, hiszen egészen fehérré változott. Ha még csak itt-ott jelentkezett a betegség, akkor tisztátalan, de ha teljesen elborítja a testét a lepra, akkor már tiszta – ezt állapítsák meg!

A Bibliában a lepra a bűnt, a leprás pedig a bűnöst jelenti. A leprások között vannak részlegesen és egészen betegek, tehát a bűnösök között is vannak részlegesen és egészen bűnösök. Azt a tényt, hogy az ember bűnös, sokan beismerik, ám arra már nem gondolnak, hogy öbennük is csak bűn van. Vétkeznek, de ezzel szemben jót is tesznek, emiatt önmagukat csak félig-meddig ítélik bűnösnek, és úgy gondolják, hogy jó is van bennük. Ezek az emberek azért nem kérhetik egészen Isten kegyelmét, mert a saját jó tulajdonságaikat még fontosabbnak tartják. A Királyok II. könyvének 5. fejezete Naámán főparancsnok történetét mondja el, aki Áram országában élt. Naámán nagy és erős vitéz volt, de leprás. Ám, amíg önmagát teljes szívvel főparancsnoknak tartotta, nem tudott meggyógyulni. Csak miután beismerte magáról, hogy ő bizony leprás, és levetette a parancsnoki páncélt, majd megfürdött a Jordán vizében hétszer, akkor gyógyult meg, és lett olyan tiszta a teste, mint egy kisgyermeké.

Aki levetkőzi minden emberi igazságát, így minden szenny, csalárdság és gonoszság lelepleződik, az Isten előtt tisztává válik. Akik Istentől kegyelmet kaptak – mint pl. a 38 éve beteg, a házasságtörő asszony, a rabló kezébe esett ember, Péter vagy a vámszedő – nos egyiküknek sem volt emberi igazsága és reménysége, mert már az egész testüket elborította a lepra. Isten előtt mindnyájan felismerték, hogy bűnösök.

Jaj nekem, elvesztem

A mely esztendőben meghala Uzziás király, látám az Urat ülni magas és

felemeltetett széken, és palástja betölté a templomot. Szeráfok állanak vala felette: mindeniknek hat-hat szárnya vala: kettővel orcáját fedé be, kettővel lábait fedé be, és kettővel lebegett. És kiált vala egy a másiknak, és mondá: Szent, szent, szent a seregeknek Ura, teljes mind a széles föld az Ő dicsőségével! És megrendülének az ajtó küszöbei a kiáltónak szavától, és a ház betelt füsttel. Akkor mondék: Jaj nekem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok és tisztátalan ajkú nép közt lakom: hisz a királyt, a seregeknek Urát láták szemeim! (Ésa. 6, 1-5)

Jézus az írástudóknak és a farizeusoknak ezt mondta: „**Jaj nektek, képmutatók!**” Ésaías próféta ugyanezt önmagától vallotta be, amikor így szólt: „**Jaj nekem, elvesztem!**” Ezt pedig akkor mondta, amikor Uzziás király meghalt.

Uzziás király kereste Istent, de csak addig, amíg élt Zakariás, aki értette az Isteni látásokat. Amíg kereste a király az Urat, addig az Úr jó előmenetelt adott neki. Isten csodálatos segítsége révén megerősödött az országa, sőt a környékbeli országokban is uralkodott, ám ő maga felfuvalkodottá vált. Be akart menni az Úr templomába, hogy saját kezüleg mutasson be illatáldozatot, holott azt csak a pap tehetette meg. (Krón. II. 26, 4-16)

Senki ne menjen be az Úr házába, hanem csak a papok és a kik szolgálnak a Léviták közül, csak ők menjenek be, mert szent dologra rendeltettek. Az egész nép tartsa magát az Úr parancsolatjához. (Krón. II. 23, 6)

Nem tehetett bárki Istennek illatáldozatot, csak az Isten által erre elválasztott papok – Áron utódai. Ám a felfuvalkodott szívű Uzziás király – bár nem volt kiválasztott, sőt bűnös ember volt – hivatkozva hatalmára, mégis bement a templomba, hogy illatáldozatot mutasson be. Amikor aztán a király tisztátalan kézzel megfogta a szent füstölőt, a homlokán lepra folt jelent meg. Isten haragja leszállt rá, és Isten által kiűzték őt a templomból. Élete végéig egy elkülönített házban kellett élnie. Sőt, még csak nem is temették az ősei mellé, a királyi temetőbe. Amikor a király meghalt, Ésaías próféta előtt megjelent a Szent Isten. Ésaías – aki egy királyi család tagja volt – nehezen tudta feldolgozni Uzziás halálát. Éppen a leprásként elhunyt Uzziásra gondolt, amikor Isten megjelent előtte.

Isten szentségén keresztül Ésaías felismerte önmagát. Felismerte, hogy ő pontosan ugyanolyan, mint Uzziás, aki bűnösként ment Isten elé, ezért Isten megátkozta őt. Ekkor Ésaías kénytelen így kiáltott: „**Jaj nekem, elvesztem!**” Ésaías bűnét Isten eltörölte, amikor az észrevette, hogy valójában milyen is ő, majd Isten szolgálójaként használta őt.

Önben támadt már olyan érzés, ami miatt azt mondta, hogy „jaj nekem, elvesztem”? A mellét verve leborult e már Isten – és nem ember előtt, hogy ezt mondja: „Távozz tőlem, én bűnös vagyok! Irgalmazz nekem bűnösnek!” Amennyiben ezt nem tette meg, akkor Ön még biztosan nem ismerte fel a saját, valódi állapotát. Nagyon távol van Istentől. A Szentséges Istennel nem találkozott. Mert aki Isten szentségét felismeri, az a maga bűnös mivoltát is felismeri. Ha már felismerte, akkor az Isten által előkészített igazságot és szentséget is megkaphatja.

Tudtára esik a bűne

Ha pedig a föld népe közül vétkezik valaki tévedésből, mivelhogy az Úrnak valamelyik parancsolatja ellen olyat cselekszik, a mit nem kellett volna cselekedni, és bűnössé lesz. Ha tudtára esik néki az ő bűne, a melyet elkövetett: vigyen áldozatul az ő bűnéért, a melyet elkövetett, egy ép nőstény kecskét. (Móz. III. 4, 27-28)

Az Ószövetség idejében az emberek cselekedeteit a törvény alapján ítélték meg. Ha egy ember megszegte a törvényt, bűnt követett el, ezért halál várt rá. De volt áldozati törvény is azért, hogy a bűnt meg lehessen oldani. Ha egy ember vétkezett, annak el kellett vinni egy áldozati barmot a paphoz, aztán a barmot fel kellett áldozni – így nyert megoldást a bűne. Az tehát biztos, hogy a bűnösnek egy baromra volt szüksége. De valójában csak az vitt barmot a paphoz – hogy bűnbocsánatot nyerhessen – akinek tudtára jutott a bűne. Hiszen, ha nem ismerte fel a bűnét, akkor annak sem érezhette szükségét, hogy áldozati barmot vigyen a paphoz. Az ilyen embernek a pusztulás jutott anélkül, hogy a bűnei megoldást nyertek volna.

Jézus azt mondta: „*Ne adjátok azt, ami szent, az ebeknek, se gyöngyeiteket ne hányjátok a disznók elé!*” Mert az eb és a disznó nem tud a szentségről és a nemességről. Hasonlóképpen, azt az embert sem érdekli a váltságot szerző áldozati barom, akinek a bűne nem jut tudtára. Csak az az ember keres bűnbocsánatot szerző barmot, akinek tudomására jut a bűne.

Az Ószövetségi időkben ártatlan kecskét vagy juhott lehetett váltsággul feláldozni. Az emberek ugyanis mindnyájan bűnösök voltak, akik örökké hibákat követtek el, így nem volt egy ártatlan ember sem, akit fel lehetett volna áldozni, váltsággul a bűnökért.

Sajnos sok ember nem veszi észre a hibáit, ezért az életét úgy éli, hogy a bűnét sem ismeri fel, így hát az ítélettől sem fél. Sőt, sokan úgy élik az életüket, hogy annak jóságában és tisztaságában bíznak. Ők csak akkor fogják szükségét érezni egy váltságot szerző baromnak, ha felismerik Isten szentségét, általa pedig a maguk gonoszságát. Akkor majd olyan nemes kegyelmet fognak kapni, amit a bűnbocsánat jelent. Aki a saját jó alakjára figyel, azt nem érdekli a váltságot szerző barom, végül bűnbocsánat nélkül kell elpusztulnia.

És monda Jézus: Ítélet végett jöttem én e világra, hogy a kik nem látnak, lássanak, és akik látnak, vakok legyenek. És hallák ezeket némely farizeusok, a kik vele valának, és mondának néki: Avagy mi is vakok vagyunk-é? Monda nékik Jézus: Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök. Ámde azt mondjátok, hogy látunk: azért a ti bűnötök megmarad.(Ján. 9, 39-41)

Jézus azt mondta: „Akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, vakká legyenek.” Azoknak az embereknek, akik az ebben a világban nem látható Isten szentségét és igazságát látják, nincs emberi igazságuk és jóságuk. Akik viszont nem látják Isten szentségét és jóságát, azok az emberi igazságokat és jóságokat tartják a szemük előtt. Isten az embereknek azt akarja megtanítani, hogy az ember igazsága és jósága haszontalan dolog. A Jézus előtt álló farizeusok úgy gondolták, hogy ők nem vakok. Ám Jézus azt mondta, hogy inkább lettek volna vakok, akkor nem lenne bűnük. Ők látók voltak ugyan, de nem Isten igazságát és szentségét látták, hanem a maguk igazságát és jóságát.

Nekünk mire kell néznünk? Isten szentségére vagy a saját igazságunkra? Azok az emberek, akik imádságaikban a maguk igazságát viszik Isten elé – mint a farizeus – soha nem láthatják Isten szentségét, csak a saját igazságukat.

Ha Ön segít másokon, nem lop, nem paráználkodik, tizedet fizet, hetente kétszer böjtöl, tehát jó dolgokat cselekszik, és ezekre figyel, akkor éppen arra nem tud figyelni, amire a leginkább kellene: Isten szentségére és az Ön saját gonosz mivoltára.

Hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen báránynak, a Krisztusén. (1. Pét. 1, 19)

Csak az az ember képes a hibátlan és szeplőtlen báránynak, a Krisztusnak drága vérére nézni, aki felfedezi az önmagában lévő gonosztságot. E vér által azonban Isten előtt megigazulhat.

5. AZ AKARÁS MEGVAN BENNEM, DE A JÓVÉGHEZVITELÉT NEM TALÁLOM

Elrendeltetett az ember számára

A legtöbb ember úgy tartja, hogy minden embernek meg kell halnia valamikor, de ezzel véget is ér minden. Vannak, akik ezt az egy életet igyekeznek a legteljesebb mértékben kiélvezni, mások viszont hasznos, értékes, emberhez méltó életformára törekednek. A Biblia viszont a következőt mondja az ember haláláról:

És miképpen elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet. (Zsid. 9, 27)

A halál az ember életének természetes velejárója, de az okot – hogy miért kell az embernek meghalnia – kevesen ismerik. A tudósok által felállított tények is igen homályosak és bizonytalanok. Csak a Biblia jelenti ki pontosan a halál okát, a Zsidókhoz írt levél 9. fejezetének 27. versében: már elrendeltetett! Tudniillik az embernek egy bizonyos 'valaki' által elrendelt határozat miatt kell meghalnia. Ki rendelte el e határozatot? Nem más, mint a mindenség fölött uralkodó, teremtető Isten. Isten elrendelt határozata alól senki sem lehet kivétel. Ha az ember erősebb lenne, mint Isten, akkor eltörölhetné ezt a határozatot és legyőzhetné a halált, de Istenhez képest az ember összehasonlíthatatlanul gyenge, ezért senki sincs, aki megszabadulhatna a haláltól. Tehát minden embernek Isten elrendelt határozata alatt kell élnie. Isten nem csak az ember halálát, hanem az ítéletét is elrendelte. A halállal nincs vége mindennek – ahogy ezt oly sokan gondolják – ugyanis a halál az Isten által elrendelt ítélet kezdete, nem pedig a vég. Némelyek talán azt kérdezik: „Vajon nem tűnik e el az ember, ha meghal és eltemetik?” Ám ilyen kérdést csak azok tesznek fel, akik a halál értelmét nem ismerik. Az ember teste porból lett, ezért visszamegy a porba, de az ember lelke Istenből származik, így Istenhez kell visszatérnie az ítéletre.

A börtönökben lévő, halálraítélt rabok – akik a kivégzésre várnak – egy cellába vannak zárva másféle rabokkal. Általában ők is úgy viselkednek, mint akik nem félnek a haláltól, de amikor a börtönőr hangját meghallják, aki a rabszámukon szólítja őket, az arcuk halálra sápad. Olyan is akad köztük, aki megpróbálja megakadályozni, hogy a vesztőhelyre vigyék, ezért minden erejével tiltakozik, kiabál és hadakozik. Végül, mikor a börtönőrök erőszakkal elhurcolják, már eszméletét veszítve jut el a kivégzőhelyre. Miért félnek az emberek olyan nagyon

a haláltól? Mert tudat alatt érzik, hogy a halál után ítélet következik. János apostol, aki kinyilatkoztatást kapott Istentől, nyilvánvalóan kijelentette, hogy az embernek egész biztosan az ítélet elé kell állnia:

És láték egy nagy fehér királyiszéket, és a rajta ülőt, a kinek tekintete elől eltűnék a föld és az ég, és helyök nem találtaték. És látám a halottakat, nagyokat és kicsinyeket, állani az Isten előtt; és könyvek nyittatának meg, majd egy más könyv nyittaték meg, a mely az életnek könyve; és megítéltetének a halottak azokból, a mik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint. És a tenger kiadá a halottakat, a kik ő benne voltak; és a halál és a pokol is kiadá a halottakat, a kik ő nálok voltak; és megítéltetének mindnyájan az ő cselekedeteik szerint. A pokol pedig és a halál vettetének a tűznek tavába. Ez a második halál, a tűznek tava. És ha valaki nem találtatott beírva az élet könyvében, a tűznek tavába vetteték. (Jel. 20, 11-15)

Az első halál a test és a lélek elválását jelenti, a második halál pedig Isten azon ítéletét, mely szerint a lélek az örök pusztulásba kerül. Sokkal rettenetesebb tehát a második halál az elsőnél. Ám az emberek a második halállal nem törődnek.

A Sátán által megcsalva – aki a lelküket az örök pusztulásba akarja vinni – csak az első haláltól félnek. A Sátán az ember szívét a test kívánságainak és a világ élvezeteinek mélységeibe löki, hogy ne figyelhessen fel a lelkére váró, elszenvedendő nyomorúságra.

A mai fiatalokat látva, ez a jelenség sokkal nyilvánvalóbb. Sok fiatal egyáltalán nem gondol a lelkére, hanem minden erejével a test élvezeteire koncentrálnak. Ezt látva szánom őket, mert az ő lelkük az örök pusztulásba, a tűz tavába siet, miközben ők azt hiszik, hogy a látható világ a minden, így csak a test élvezeteit követik. Az embereknek arra kellene gondolniuk, hogy a halál biztos elérézése után ítélet következik. Aki bűnösként áll Isten ítélőszéke elé, semmiképp sem kerülheti el a második halált.

És ha valaki nem találtatott beírva az élet könyvében, a tűznek tavába vetteték. (Jel. 20, 15)

Bűn alá rekesztve

Mert tudjuk, hogy a törvény lelki, de én testi vagyok, a bűn alá rekesztve. (Róm. 7, 14)

A kertben nyíló virágokat látva megfigyelhetjük, hogy a virág magja magában

rejt a virág jellemzőit, tulajdonságait. Ha egy liliom magját elültetjük, azt öntözzük és trágyázzuk, akkor hamarosan ki fog nyílni egy szép liliom virág. Hiszen abban a magban benne rejlik a liliom virágának minden tulajdonsága. Ha almamagot ültetünk, almát nyerünk belőle, ha körtemagot ültetünk, akkor pedig körtét. A magban lévő élet tulajdonságai tehát automatikusan megjelennek.

Harminc éves koromban kötöttem házasságot, most van egy hét éves lányom és egy öt éves fiam. A fiamat látva a testvéreim gyakran mondogatják: „Ez a fiú éppen olyan, mint te vagy.” Külsőleg természetesen olyan, mint amilyen én vagyok, sőt még a jelleme is azonos az enyémmel, pedig egyszer sem tanítottam, hogy hasonlítson rám és ő sem igyekezett. De csodálatos módon, ahogy növekedett, úgy kezdett hasonlítani rám, hisz a fiamban az én életem van. Az élet egyik tulajdonsága az, hogy a gyermek természetesen a szüleire hasonlít.

Mindez a hit világában is így van. Sokan igyekeznek Jézus Krisztusra hasonlítani, de végül kiderül, hogy nincs bennük Jézus élete. Lehetetlen az embernek a saját igyekezete és erőlködése által Jézusra hasonlítani. Ez csak Jézus élete által lehetséges. Akiben jelen van Jézus élete, az magától értetődően Jézusra hasonlít. Akiben viszont nincs, az hiába igyekszik és fáradozik, számára lehetetlen Jézusra hasonlítani.

A hitben élő emberek is két csoportra oszthatók: az egyik csoportba azok tartoznak, akik hasonlítanak Jézusra, mert Jézus élete őbennük van. A másik csoportot azok alkotják, akik – Jézus élete nélkül – önmaguk igyekeznek Jézusra hasonlítani. Ez a jelenség a jó cselekedetekben is megmutatkozik: aki igyekszik jót tenni, arról rögtön kiderül, hogy nincs jó tulajdonsága. A legtöbben úgy gondolják, hogy őbennük jó is van, nem csak bűn. Ez viszont egy hatalmas tévedés. Mert akik így vélekednek, azok nem ismerik a saját, emberi természetüket. A Biblia nyilvánvalóan kijelenti, hogy az ember természete gonosz. Továbbá azt is elmondja, hogy honnan származik ez a gonoszság.

Annakokáért, miképpen egy ember által jött be a világra a bűn, és a bűn által a halál, és akképpen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenkinek vétkeztek. (Róm. 5, 12)

Egy ember, Ádám által jött a bűn a világba, a bűn által mindenki vétkezett, ezért a halál mindenkire elhatott. Ádám és Éva eredetileg büntetlenül teremtetett. De Ádám bűne – hogy evett a jó és rossz tudás fájának gyümölcséből, melyet Isten tiltott – áterjedt az emberekre, így olyan képességük lett, hogy meg tudtak különböztetni jót és rosszat. Az ember és az állat között éppen az az egyik

különbség, hogy az ember – szemben az állattal – különbséget tud tenni jó és rossz között. Ebből a képességből származik a lelkiismeret is. Az állatok nem ettek a jó és rossz tudás fájának gyümölcséből, ezért nekik nincs lelkiismeretük.

Őn látott már olyat, hogy egy disznó, aki ellopta a másik disznó eledelét, és azt megette, lelkiismeret furdalással küszködött volna? Esetleg szégyelli az az ökör a tettét, amelyik titokban lelegette a szomszéd legelőjét és a gazda éppen rajtakapta? Melyik az az állat, amelyik kárhoztatja magát vagy szenved a saját bűne miatt, ezért öngyilkosságot követ el? Az állatok egyáltalán nem tudnak különbséget tenni jó és rossz között. Az ösztöneik szerint élnek, nem pedig a jó és rossz tudásuk szerint. Jó és rossz tudással csak az ember rendelkezik. Mindemellett nagyon fontos tudnunk azt, hogy amikor Ádám és Éva ettek a jó és rossz tudás fájának gyümölcséből, mindössze egy képességet nyertek, amely segítségével meg tudták különböztetni a jót a rossztól, de jót és rosszat tenni nem tudtak. A jó és a rossz tudás fája – amint azt a neve is mutatja – csak jót és rosszat megkülönböztető képességet adott, de jót és rosszat cselekvő képességet nem. Fontos, hogy az ember felismerje, hogy mi a jó, de annál fontosabb, hogy meg is tudja tenni azt. Ám szerencsétlenségére, az ember előbb jutott a bűn képességéhez, mint a jó képességéhez.

Oh gonosz nemzetség, hamissággal megterheltetett nép, gonosz mag, nemtelen fiak! Elhagyták az Urat, megútálták az Izráel Szentjét, és elfordultak tőle. (Ésa. 1, 4)

Ilyen tehát az Ésaías próféta által fent említett bűnös ember alakja. Ez az Ige – a gonosz mag jellemzése által – igen jól megmutatja a bűnös ember jellemét. Az ember egy olyan gonosz mag, amely kénytelen gonoszságot tenni. Ahogyan a lilium magja magában hordozza virágának tulajdonságait, úgy a bűnös mag – az ember – magában rejti a bűn tulajdonságait.

Mert tudjuk, hogy a törvény lelki, de én testi vagyok, a bűn alá rekesztve. (Róm. 7, 14)

Pál apostol jól tudta, hogy rendelkezik ezzel a tulajdonsággal. Miután üdvösséget kapott, azt is felismerte, hogy ő olyan ember, aki a bűn hatalma alatt él. Ez annyit jelent, hogy a bűn kisajátította Pált, tudniillik a bűn szolgájává vált, tehát a gazdája a bűn volt. A Rómaiakhoz írt levél 6. fejezetének 17. versében is azt mondja, hogy mi, emberek a bűn szolgái voltunk. Az 5. fejezet 19. versében ennek okát is megmagyarázza:

„Egy ember engedtlensége által sokan bűnösökké lettek.”

Ádám nem engedelmeskedett Isten Igéjének, viszont követte a Sátán szavát, így a lelke a Sátánhoz kapcsolódott. Azóta szolgál minden ember a bűn valódi hatalmának, a Sátánnak. Az emberiség a saját gazdája, a Sátán vezetése alá, tehát bűn ereje alá vettetett. A bűn hatalma az ember lelkét erősen uralni kezdte, így lett az embernek jót és rosszat megkülönböztető képessége, és ez tette gyorsá az ember lábát, hogy gonoszt cselekedhessen.

Miért kérdezel engem a jóról?

Máté Evangéliumának 19. fejezetében a következő történetet olvashatjuk: Egy gazdag ifjú odament Jézushoz és azt kérdezte:

„Jó Mester, mi jót cselekedjem, hogy örök életet nyerjek?”

Ez az ifjú, aki még nem nyert örök életet, úgy gondolta, hogy valami jót kell tennie azért, hogy elnyerje azt. Jézus így válaszolt:

„Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten.” (Mát. 19, 17) Aztán így folytatta:

„Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat.”

Ekkor az ifjú azt mondta, hogy ő kicsi korától fogva megtartott minden parancsolatot, ám erre Jézus a következőt válaszolta:

„Eredj, add el vagyonedat és oszd ki a szegényeknek...és jer és kövess engem.” Ezt hallva, a fiú szomorúan távozott.

Vajon miért kérdezte az ifjú Jézust a jóról? Azért, mert tudni akarta, hogy mi az a jó tett, amit még teljesítenie kell. Ugyanis azt hitte, hogy rendelkezik ezzel a képességgel. Ám Jézus pontosan tudta, hogy az ifjú miért nem képes örök életet nyerni. Azért, mert természetéből fakadóan hiányzik belőle a jó. Nos, az ifjú tévedett, amikor azt hitte, hogy képes jót tenni, ezért ahelyett, hogy vágyott volna a jóra, ő maga akart jót tenni. Jézus viszont rá akart világítani az ember igazi mivoltára, meg akarta mutatni, hogy az emberben nincs jó. Azt mondta:

„Senki sem jó, csak egy, az Isten.”

A jótétről pedig, amit az ifjúnak teljesítenie kellett, így beszélt:

„Add el vagyonedat, és oszd ki a szegényeknek.”

Az ifjú képtelen volt végrehajtani ezt a jó cselekedetet, amit Jézus parancsolt. Mivel még nem ismerte fel az ő valódi mivoltát, szomorúan távozott.

Olyan ember, mint ez az ifjú – aki igyekezett jót tenni, és nem vette észre, hogy a természete eleve nem jó – manapság is sok van. A Sátán úgy vezeti az embert,

hogyan felismerheti a jót és a rosszat, de az ember szemét – amivel láthatná a saját gonoszságát és azt, hogy nincs benne semmi jó – eltakarja. Sőt, azt sugallja, hogy az emberben jó lakozik, ezáltal az ember szívét a jó cselekvés igyekezetébe löki. Emiatt terjedt el a világban az a teória, miszerint a jót ajánlani, a rosszat pedig tiltani kell.

Az egész világ egységesen azt tartja méltónak és illőnek, hogy a jótevők jutalmat, a gonosztevők pedig büntetést érdemelnek. E felfogás mögött az emberi jószágban való hit rejlik. Pedig ha ismernék a valóságot és tudnák, hogy az emberi természet alapvetően rossz, akkor ki kárhoztathatna másokat, és ki adhatna jutalmat másoknak? Az emberből, akiben nincs jó, nem származhat jó cselekedet, ezért senki sem kaphat jutalmat. Pedig még sokan kutatják ugyanazt, amit a gazdag ifjú: a jót! A valóságot – az emberi jószág hiányát – nem veszik észre, így hát nem arra törekednek, hogy ők maguk kapjanak valami jót, inkább azt kutatják, hogy mi jót tehetnének. Ezek az emberek azt hiszik, hogy azért nem nyernek örök életet, mert nem tettek elég jót.

Pedig éppen ez a gondolat – „Én képes vagyok jót tenni!” – akadályozza őket az örök élet elnyerésében.

Jézus azt mondta: **„Senki sem jó, csak egy, az Isten.”** Ki az tehát, aki csak jót tud tenni? A Szent Isten. Isten önmagából eredően jó, ezért csak jót tud tenni. A Sátán, aki maga a bűn, olyan képességet adott az embernek, ami által bűnt cselekszik. Isten az egyetlen, aki megadhatja az embernek a jó tevés képességét. Nos, az első ember, Ádám oly szerencsétlenül járt, hogy hátat fordítva Istennek, a Sátán hatalmába került. Így elveszítette a képességet, ami által jót tudott volna tenni, viszont a Sátántól elnyerte a bűn képességét. Az ember eredetileg nem tudott különbséget tenni jó és rossz között. Jót Isten által, bűnt pedig a Sátán által tehetett. De mivel Ádám a Sátán hatalma alá tartozott, így minden ember számára elnyerte a bűn képességét. Az emberről tehát – aki nem képes jót tenni, ezért csak bűnt cselekszik – a Biblia azt mondja: bűnös!

Ha az ember szeretne jót tenni, Istenhez kell fordulnia, mert tőle kaphatja meg a jó tevéshez való képességet. A Sátán viszont oly ravaszul akadályozza az Istenhez vezető utat, hogy az ember – a Sátán sugallatára azt gondolja, hogy őbenne jó is lakozik. A Sátán az ember szívét az állandó jót tenni akarás igyekezetébe taszította, amire az ember valójában képtelen. Mivel az emberben nem lakozik jószág, az ösztönei késztetik jó tevésre. A Sátán az ember szívének ezen állapotát használja ki, amikor azt súgja: Benned jószág is lakozik!

Az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom

Mert a mit cselekeszem, nem ismerem: mert nem azt mívelem, a mit akarok, hanem a mit gyűlölök, azt cselekeszem. Ha pedig azt cselekszem, a mit nem akarok, megegyezem a törvénnyel, hogy jó. Most azért már nem én cselekszem azt, hanem a bennem lakozó bűn. Mert tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. Mert nem a jót cselekeszem, melyet akarok; hanem a gonoszt cselekeszem, melyet nem akarok. Ha pedig én azt cselekeszem, a mit nem akarok, nem én mívelem már azt, hanem a bennem lakozó bűn. Megtalálom azért magamban, ki a jót akarom cselekedni, ezt a törvényt, hogy a bűn megvan bennem. (Róm. 7, 15-21)

Miután Pál apostol üdvözült, Jézus Krisztus kinyilatkoztatása által, egy igen mély igazságot fedezett fel: azt, hogy ebből a világból ő soha nem tud tanulni. Az egész életét észrevételeinek hirdetése töltötte be. Közülük az egyik a következő volt:

Mert tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó, mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. (Róm. 7, 18)

Így vallott magáról.

A jó véghezvitele a jó tevéshez való képességet jelenti. Jót tenni Pál is igyekezett, viszont rosszat tenni nem akart. A valós életben gyakran szembesült önmagával, tudniillik azzal a Pállal, aki nem azt a jót tette, amit akart, sokkal inkább cselekedett olyan gonoszságot, amit gyűlölt és megvetett. Mindeközben felismerte az akarás és a képesség közötti különbséget. Végül azt is felfedezte, hogy a jó megtételére megvan benne az akarat, csupán az ahhoz szükséges képessége hiányzik.

Sokan úgy gondolják, hogy a jó tettekhez való akarat, jó. Pedig ez egy megcsalt gondolat, ami a Sátántól származik. Az akarat és a képesség egészen más. Hiába szeretne egy tanuló ötösré vizsgázni, az akarata nem elegendő a jó jegy eléréséhez. Sokan panaszkodnak amiatt, hogy a világ nem a saját akaratuk szerint működik. Pedig ez természetes, hiszen az akarat csak akarat, nem pedig a megvalósítás képessége. Az ember csak a bűnhöz való képességgel rendelkezik, jót tenni nem képes. Ezért bármennyire is igyekszik, hogy jót tegyen, és ne kövessen el bűnt, végül kénytelen lesz bűnt elkövetni, de jót nem fog tenni. Sok jótett, amelyet

az ember ebben a világban mutat fel, nem az igazi jó képességből, hanem a jót tenni akarásból származik, ezért nem tökéletes. Sok formális és megmutatható – tehát képmutató jótett létezik, de ha egy ilyen akaratból származó jócselekedet valamilyen nehézségbe ütközik, azonnal szertefoszlik a jóakarat, és felszínre tör a mögötte rejlő gonoszság.

Az Életben maradni c. film egy megtörtént esetet mutat be, amely igen hűen ábrázolja az emberi természet mivoltát: 1972-ben egy borzasztó légiszerencsétlenség következtében lezuhant egy repülőgép, a hófödte Andok-hegységben. A gépnek elég sok utasa volt, többek között egy rögbi csapatot szállított. A túlélők mintegy két hónapig vártak a hó rabságában a mentőalakulatra. A hideggel való harc óriási problémát jelentett számukra, de ennél sokkal nagyobb baj volt, hogy nem volt élelmük. Miután eltelt néhány nap, az egyik éhes és átfagyott férfi azt a javaslatot tette, hogy egyék meg a halottak húsát. Egy házaspár ezt az ötletet lehetetlennek tartotta, ám egyvalaki a következőt mondta: ezekből az emberekből a lélek már eltávozott, így a testük nem más, mint hús. A túlélők végül levágták a holttestek húsát, a hóban tárolták, és onnan fogyasztották. Így összesen tizenhat embernek sikerült életben maradni. Az utolsó pillanatban a tiltakozó házaspár is evett az emberhúsból, de őket később elsodorta egy lavina.

Egy ilyen helyzetben az ember bármennyire is szeretne jót tenni, minden akarat szertefoszlik, ugyanis bármire képes, hogy mentse azt az egyetlen életét. Nem a körülmények, vagy a helyzet teszi gonosszá az embert, hanem az eredendően gonosz ember jelleme az, ami egy ilyen helyzetben megjelenik.

Ha az emberi természet eredendően jó lenne, és nem lenne benne bűn, akkor semmilyen helyzetben sem tudna rosszat tenni, még akkor sem, ha kényszerítve lenne rá. Emlékezzünk Jézus Krisztusra, aki olyan emberek sokaságának bocsátott meg, akik őt meggyalázták, és keresztre feszítették. Még egyszer hangsúlyozom, hogy abból az emberből soha nem származhat jó, aki csak jót akar tenni, közben pedig hátat fordít Istennek, aki önmagában véve jó és a jó képességével is rendelkezik.

Jeremiás próféta a következőt mondta az ő születésétől fogva gonosz természetéről:

Elváltoztathatja-e bőrét a szerecsen, és a párducz az ő foltosságát? Úgy ti is cselekedhettek jót, a kik megszoktátok a gonoszt. (Jer. 13, 23)

A szerecsen születésétől fogva fekete bőrű, hiszen a néger ember sajátossága a fekete bőr. A párduc foltos, mert az ő sajátossága a foltos bőr. Hogyan

lehetne ezt megváltoztatni? Amint lehetetlen ez, ugyanúgy lehetetlen az is, hogy a bűnősként született ember, aki a gonoszsághoz szokott, jót tegyen.

És megérezé az Úr a kedves illatot, és monda az Úr az ő szívében: Nem átkozom meg többé a földet az emberért, mert az ember szívének gondolatja gonosz az ő ifjúságától fogva, és többé nem veszem el mind az élő állatot, mint cselekedtem. (Móz. I. 8, 21)

Ahhoz tehát, hogy az embernek – aki születése óta gonosz – örök élete legyen, és jót cselekedhessen, Istenhez kell fordulnia. Aki az ember igazságát – miszerint jót kell cselekedni – megveti, és a valóságot, a saját gonosz természetét felismeri, majd Istenhez fordul, elnyerheti Isten igazságát, és igaz életet élhet.

6. HAGYD EL A GONDOLATAIDAT ÉS TÉRJ VISSZA HOZZÁM

A csaló Sátán munkája

Isten mindenkit szeret, sokan mégis úgy élnek, hogy Istenről nem tudnak, Istent nem ismerik. Azok életének, akik Istentől elfordulva élnek, az örök pusztulás a vége. Vajon miért nélkülözik az emberek Isten szeretetét, egész életükön át? Azért, mert a gonoszság lelkének, a Sátánnak fortélyai befolyásolják őket. Az emberek – a Sátántól megcsalatra – ellenállnak Istennek, az örök pusztulást vonva ezzel maguk után. A Sátán valódi sajátosságát Jézus Krisztus nyilvánvalóan megfogalmazta: hazug, és a hazugság atyja.

Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberőlő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen őbenne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól, mert hazug és hazugság atyja. (Ján. 8, 44)

A Sátán oly ravaszsággal vezet félre minket, aminek köszönhetően eltávolodunk Istentől, ezért az életünk boldogtalan. Az első ember, Ádám, az Isten által készített paradicsomban, az Éden kertben áldásokkal elhalmozva élhetett volna. De lévén, hogy a Sátántól megcsalatt, elveszített minden áldást, majd eltávolodott Istentől, ezért nyomorúságban kellett élnie. Ha a Sátán gonoszságával megfertőzött Ádámra tekintünk, jól kiderülhet számunkra, hogy milyen ravasz a Sátán.

De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél, mert amely napon ejéndel arról, bizony meghalsz. (Móz. I. 2, 17)

Isten így szólt Ádámhoz: Az Éden kertben lévő összes fa közül egyedül csak a jó és rossz tudás fájáról tilos enned, amely a kert közepén áll. Majd hozzátette: Ha eszel róla, biztos, hogy meg kell halnod. A Sátán viszont azt sugallta Ádámnak és Évának, hogy egyenek csak nyugodtan a jó és rossz tudás fájának gyümölcséből.

A kígyó pedig ravaszabb vala minden mezei vadnál, melyet az Úr Isten teremtett vala, és monda az asszonynak: Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek? (Móz. I. 3, 1)

A Sátán – Évához való közeledése céljára – legelőször az állatok legravaszabbját, a kígyót használta. Bár Éva Isten Igéjét nem hallotta közvetlenül, így azt pontosan nem ismerte, azért a szíve nyitva volt Isten iránt. Ám a Sátán kihasználta Éva gyenge pontját, méghozzá oly módon, hogy nyugtatgatni kezdte Éva szívét. Istenről kezdett beszélni, aztán feltette az első kérdést, majd Isten nevét továbbra is bevonva a beszélgetésbe, nyugalmat árasztott Éva szívébe. Végül Éva szívét Isten szívéhez képest éppen az ellenkező irányba vezette. Éva úgy érezte, hogy a Sátán sokkal érthetőbben magyaráz Istenről, holott a szavai valójában félreértést eredményeztek. Így Éva nem hogy jobban megismerte volna Istent, sokkal inkább bezárta a szívét Isten előtt. Végül pedig evett a gyümölcsből, amit Isten megtiltott.

A Sátán – szemben Istennel – oly ravaszul használja az ember szívét, hogy az végül elveszíti minden bizalmát Istennel szemben. Ám mindez igen nehezen érthető, ezért az emberek könnyen félreértik.

Nem minden, a ki ezt mondja nékem: Uram, Uram! megyen be a mennyek országába, hanem a ki cselekszi az én mennyei Atyám akarátát. (Mát. 7, 21)

Jézus arra figyelmeztetett, hogy azok közül, akik őt Úrnak nevezik, Isten ítéletnapján nem mehet mindenki a mennyországba, hanem sokakra az örök pusztulás vár. Azoknak az embereknek, akik önmagukat Isten jó szolgálóinak tartották, és így szóltak: „*Uram, Uram! Nem a te nevedben prófétáltunk é, és nem a te nevedben üztünk é ördögöket, és nem cselekedtünk é sok hatalmas dolgot a te nevedben?*” – Jézus szigorúan így fog válaszolni: „*Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!*”

Hogyan történhet meg mindez? Nem másként, mint hogy ezek az emberek is a Sátán által csalatkoztak meg. A Sátán engedte nekik, hogy Istennek szolgáljanak, közben pedig félrevezette őket, hogy Istenben való hitük helytelen legyen. Végül olyan életet nyújtott számukra, amely során Istennel egyáltalán nem volt kapcsolatuk. A mai kereszténységben sokféle egyház van, és nagyon sokan hisznek Istenben. Mégsem mehet be mindenki Isten országába, mert – megcsalva a Sátán által – sokan Istennel való kapcsolat nélkül élnek hitéletet.

Izráel királyai között volt egy gonosz király, Jeroboám. Isten kegyelme által lett király, ám királysága megőrzése céljából mégis rettenetes gonoszságot tett, mégpedig bálványt építtetett. Amikor Salamon király meghalt – Júda és Benjámín törzsén kívül, melyek felett Roboám uralkodott – Izráel minden törzse Jeroboám alá tartozott. Isten temploma Júda törzsének földjén, Jeruzsálemben volt. Ezért azoknak az embereknek, akik fölött Jeroboám uralkodott, Júda földjére kellett menniük, hogy áldozhassanak Istennek. Jeroboám aggódott emiatt, mert úgy vélte, hogy ily módon Izráel cserben fogja hagyni őt. Ezért Bételbe és Dánba egy-egy aranyborjút készíttetett, majd azt parancsolta Isten népének, hogy szolgáljanak az aranyborjúnak, mint Istennek. Jeroboám gonosz tettét az utána következő királyok is követték, tehát Isten színe előtt ők is gonoszságot cselekedtek. A legnagyobb probléma viszont az volt, hogy Izráel népe azt hitte, hogy ha bálványt imád, akkor Istent imádja. Mivel az aranyborjút Istenként imádták, így Istennel egyáltalán nem volt kapcsolatuk. A gondolat – hogy Istent megfelelően imádják – megakadályozta őket abban, hogy ennek a gonosz cselekedetnek hátat fordítsanak. Mivel Jeroboám tudta, hogy népét nem gátolhatja meg abban, hogy Istent imádják, így megengedte nekik. Ám ehhez bálvány készíttetett, hogy a nép azt Isteneként imádhassa. Miközben Izráel népe úgy gondolta, hogy Istent imádja, valójában már a Sátánnak szolgált.

Ez manapság is éppen így van. Azokat az embereket, akik Istent szeretnék imádni, a Sátán ravasz módon megcsalja. Ebben a világban sokféle vallás van, és a kereszténységben is sokféle egyház létezik. A gonosz Sátán csapdát készített azoknak az embereknek, akik Istent keresik, azért, hogy megzavarja őket. Hogyan lehet kiszabadulni a Sátán csapdájából, majd pedig Istennek megfelelően szolgálni?

A Sátántól megcsalatott Saul gondolata

És monda Sámuel Saulnak: Engem küldött el az Úr, hogy királylyá kenjelek fel az ő népe, az Izráel felett. Most azért figyelj az Úr beszédének szavára. Így szól a seregek Ura: Megemlékeztem arról, a mit cselekedett Amálek Izráellel, hogy útját állta néki, mikor feljőve Égyiptomból. Most azért menj el és verd meg Amáleket, és pusztítsátok el mindenét. És ne kedvezz néki, hanem öld meg mind a férfit, mind az asszonyt, mind a gyermeket, mind a csecsemőt, mind az ökröt, mind a juhot, mind a tevét, mind a szamarat. És összehívá Saul a népet, és megszámllálá őket Thélaimban, kétszázezer gyalogost, és Júdában tízezer embert. És elméne Saul Amálek városáig, és megütközék ott egy völgyben. És

monda Saul a Kéneusnak: Menjete, távozzatok el, menjete ki az Amálekíták közül, hogy velök együtt téged is el ne vessesselek, mert te irgalmasságot cselekedtél Izráel minden fiaival, mikor Égyiptomból feljövénnek. És eltávozé Kéneus az Amálekíták közül. Saul pedig megveré Amáleket, Havilától fogva egészen addig, a merre Súrba mennek, mely Égyiptom átellenében van. És Agágot, az Amálekíták királyát elfogta élve, a népet pedig mind kardélre hányatá. Saul és a nép azonban megkímélte Agágot és a juhoknak, barmoknak és másodszületteknek javát. A bárányokat és mindazt, a mi jó vala, nem akarták azokat elpusztítani, hanem a mi megvetett és értéktelen dolog volt, mindazt elpusztíták. Akkor szóla az Úr Sámuelnek mondván: Megbántam, hogy Sault királylyá tettem, mert eltávozott tőlem, és beszédeimet nem tartotta meg. Sámuel pedig felháborodék és kiálta az Úrhoz egész éjszaka. (Sám.I.15,1-11)

Isten Sault Izráel első királyává kente fel. Később aztán elhagyta őt, így Saul öngyilkos lett. Pedig Saul olyan jó pozícióval rendelkezett, amely lehetővé tette számára, hogy Istent jól tudja szolgálni. Ám ő inkább ellentmondott Istennek, így az élete is boldogtalanná vált. Ennek az okozója nem volt más, mint a Sátán, aki ravaszsága révén félrevezette Saul szívét.

Saul, aki akkor már a Sátán befolyása alatt állt, az Amálek elleni harcban fordult először szembe Istennel. Akkoriban Isten Sámuel próféta által azt parancsolta Saulnak, hogy irtson ki minden Amálekítát és pusztítsa el mindenét. Ezek Amálek azon utódjai voltak, akik megtámadták Izráel hátra maradó népét, amikor azok Egyiptomból menekültek. Isten azt mondta, hogy harcolni fog Amálekkel, nemzedékről nemzedékre.

Amálek törzse azt jelenti, hogy 'bűnös ember' vagy 'bűnös test'. Isten úgy határozott, hogy Saul által fogja elpusztítani őket. Így szólt tehát Saulhoz: Öld meg mind a férfit, mind az asszonyt, mind a gyermeket, sőt azok tulajdonát és minden állatát is! Tehát mindent, ami Amálekhez tartozik, irts ki! Mindez nyilvánvalóan megmutatja Isten érzéseit a bűnnel szemben. Ennyire utálja Isten a bűnt. Saul szíve viszont nem egyezett meg Isten szívével. Kétszázezer gyalogossal támadta meg Amáleket, de csak azokat a jószágokat ölte meg, amik az ő szemében hitványnak tűntek, és a bárányokat és mindazt, ami szép volt, megkímélte. Istennek ez nagyon fájt, és megbánta, hogy Sault királylyá tette. Saul viszont azt mondta Sámuel prófétának, akit Isten küldött:

Teljesítettem, a mit az Úr meghagyott. (Sám. I. 15, 13)

Isten ezzel szemben így szólt:

Eltávozott tőlem és beszédeimet nem tartotta meg. (Sám. I. 15, 11)

Ennek ellenére Saul állította, hogy ő megtartotta Isten parancsolatait, pedig biztos, hogy megszegte, magában mégis úgy érezte, hogy helyesen teljesítette

Isten akaratát. Saul megcsalatott a Sátántól. A Sátán kihasználta Saul jó és rossz tudását. Azt a sugallatot adta, hogy Saul a saját szemében jónak tűnő állatokat ne pusztítsa el, hanem áldozza fel Istennek. Ha a Sátán arra csábította volna Saul, hogy a saját kívánságai miatt kímélje meg a szép állatokat, akkor nem tudta volna oly könnyen félrevezetni őt. Ezért azt sugallta, hogy ha ezeket Istennek áldozza fel, az nem baj. Saul hitt abban, hogy ez Istenért való szolgálat, ezért gondolkodás nélkül megkímélte a saját szemében jónak tűnő javakat. Nyilvánvaló, hogy Saul megszegte Isten akaratát. Sőt, amikor Sámuel haragra gerjedve egész éjjel jajgatott, Saul akkor is elment Gilgálba, hogy emlékoszlopot állítson saját magának. Ez alapján is nyilvánvaló, hogy Saul szíve Isten szívéből merőben eltért. A Sátán napjainkban is ugyanúgy megcsalja az embereket, mint ahogyan azt Saullal tette. Azok az emberek, akik a saját véleményük alapján akarnak Istennek jó szolgálatot tenni, még inkább a Sátán fortélyainak áldozataivá válnak. Nem szabad elfelejtenünk, hogy Saul szíve éppen abban az állapotban volt, amelyben a Sátán könnyen munkálkodhatott. Saul is rendelkezett azzal a jó és rossz tudással, amellyel Isten akaratát akadályozhatta. Mint ahogyan Ádám evett a jó és rossz tudás fájáról, így meg tudott különböztetni jót és rosszat, – ezért Isten vezetését is nélkülöznie kellett – ugyanúgy Saul szívében is jelen volt a saját véleménye szerinti jó és rossz, ami miatt Isten parancsát megszegte.

Isten rossznak tartott minden javat, ami a bűnös Amáleké volt, Saul viszont megkülönböztetett azok között jót és rosszat. Isten értéktelennek tartott mindent, ami Amálekhez tartozott, legyen az király vagy zsíros állat. Saul viszont azokat értékesnek ítélte, ezért nem irtotta ki. Istenhez képest, Saul szívében a jó és a rossz megítélése különbözőnek mutatkozott.

Ehhez hasonló történet Mózes I. könyvének 4. fejezetében is található. Ádámnak – aki elfordult Istentől – az első fia, Káin áldozatot vitt Isten elé, ám Isten nem fogadta el Káin áldozatát. Ennek az oka nem volt más, mint hogy a gyümölcs, amelyet Káin bemutatott, a földből származott, amit Isten már megátkozott. Minden, ami a földből származik, legyen az káposzta vagy gabona, Isten számára elfogadhatatlan. Isten ugyanis magát a földet átkozta meg, ezért minden benne lévő átok alá esett. Káin a saját szemében szépnek és jónak vélt ajándékokat választotta ki, hogy azokat bemutassa Istennek, hiszen a saját jó és rossz megítélése szerint tekintett a földre. A föld a testet jelenti. Isten elfogadhatatlannak és gonosznak tart mindent, ami a testből származik. Káin éppúgy megcsalódott a Sátántól, mint Saul, de manapság is sok ember él ugyanúgy, mint Káin és Saul. A testből származó dolgok által akarnak Istennek szolgálni. Az emberek szerint a testből származó jóság, szorgalom, szentség, stb. szép dolog, és úgy vélik, hogy ezek Isten előtt is kedvesek, ezért efféle ajándékokat visznek Isten elé, mert azt hiszik, hogy Isten

elfogadja ezeket. Ennek az oka szintén az, hogy a Sátán őket is becsapta, épp úgy, mint Sault és Káint.

A Sátán egy sugallattal vezeti félre az emberiséget. Elhítteti az emberekkel, hogy Isten a testből származó szorgalmat és jóságot kedveli, így vezeti tévútra őket. Az emberek pedig azt hiszik, hogy a hit nem más, mint az Istenért való igyekezet és szorgalmas munkálkodás. Végül aztán nem tapasztalják meg Isten kegyelmét. Aki tehát meg akar szabadulni a Sátán fortélyaitól, és helyesen akarja szolgálni Istent, annak először attól a gondolatától kell megszabadulnia, amit a Sátán sugall.

Hagyd el a gondolataidat és térj vissza Hozzám

És látá az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelenül csak gonosz. (Móz.I.6,5)

Isten látta, hogy az emberek elfordultak tőle és bűnben élnek. Úgy döntött tehát, hogy nem hagyja tovább ebben az állapotban őket, ezért többször is ítéletet hozott. A legnagyobb ítéletet Noé korában hozta.

Akkoriban a föld – Isten színe előtt – telve volt romlottsággal és erőszakossággal. Az emberek annyira gonoszak voltak, hogy Isten megbánta, hogy embert alkotott a földre. Látva ezt a gonosz világot, a szíve annyira megszorodott, hogy úgy határozott, elpusztít minden lélegző élőlényt, mely az ég alatt van. Megnyitotta az ég csatornáit, esőt bocsátott a földre, negyven napon keresztül, éjjel és nappal, sőt megnyitotta a mélység forrásait is. Így ítélte víz alá az egész földet. Az ítélet következtében meghalt minden szárazföldön élő, aminek az orrában élet lehelete volt. Csak Noé – aki Istennel járt – és a családja maradtak életben, továbbá azok az állatok, amelyeket Noé az általa készített bárkába vitt. Isten nem csak ítelt. Mielőtt ítelt volna, először előkészítette az üdvösség útját. Noéval bárkát készíttetett, majd azt mondta, hogy aki bemegy a bárkába – legyen az bárki – üdvösséget fog kapni. Ám Noén és a családján kívül senki nem fogadta el ezt a lehetőséget. A szívük tehát nem vált eggyé Isten szívével. Az ítélet előtt Isten azt látta, hogy az emberi gonoszság megsokasodott a földön, és az ember szívének minden alkotása szüntelenül csak gonosz volt. Az emberek viszont önmagukra nem Isten szemével tekintettek. Nem törődtek a figyelmeztetéssel, ugyanis önmagukat nem csupán gonosznak ítélték, hanem jónak is. Pedig Isten azt mondta, hogy az ember szívének minden szándéka szüntelenül csak gonosz. De ezeket a szavakat csak Noé és a családja fogadták el. Noé igazságát pontosan az jelentette, hogy önmagát Isten megítélésén keresztül szemlélte. Ő felismerte, hogy minden gondolata és szándéka szüntelenül csak gonosz. Ezért volt képes Isten akaratát pontosan úgy

követni, hogy ezáltal az életben maradásának csodálatos kegyelmét nyerhette el.

Vajon csak Noé idejében volt szüntelenül gonosz az emberek minden szándéka és gondolata? Bizony nem. Isten előtt mindenki gonosz. Abban az időben az emberek nem tudtak szívből megérteni, ezért a gonoszt sem tartották gonosznak. Ilyen formán élvezték az életet. Isten előtt az ember összes gondolata ma is szüntelenül gonosz.

És látá az Úr, hogy megsokasult az ember gonzsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelenül csak gonosz. (Móz. I. 6, 5)

Érti Ön a fent említett Igét? Ha nem képes megérteni ezeket a szavakat, akkor az Ön megítélése nem azonos Isten megítélésével. Mindenesetre azt kell tudnunk, hogy Isten előtt azok a dolgok is gonoszak, amelyeket mi egyáltalán nem tartunk problémának.

És a miképen nem méltatták az Istent arra, hogy ismeretökben megtartsák, azonképen oda adta őket az Isten méltatlan gondolkozásra, hogy illetlen dolgokat cselekedjenek. A kik teljesek minden hamissággal, paráznasággal, gonzsággal, kapzsiséggel, rosszassággal. Rakvák irigységgel, gyilkossággal, versengéssel, álnoksággal, rossz erkölccsel. Súsárlók, rágalmazók, istengyűlölők, dölyfösek, kevélyek, dicsekedők, rosszban mesterkedők, szüleiknek engedetlenek. Balgatagok, összeférhetetlenek, szeretet nélkül valók, engesztelhetetlenek, irgalmatlanok. Kik jóllehet az Isten végzését ismerik, hogy akik ilyeneket cselekesznek, méltók a halálra, mégis nemcsak cselekszik azokat, hanem az aképpen cselekvőkkel egyet is értenek. (Róm. 1, 28-32)

A legtöbben úgy tartják, hogy csak a gyilkosság, lopás, paráznaság, stb. számít gonoszságnak, viszont a dicsekvés vagy a balgatagság nem az. Isten szerint ezek ugyanolyan halált érdemlő tettek, mint pl. a gyilkosság. De leginkább azt tartja gonosznak, ha az emberek nem méltatják Őt arra, hogy az ismeretükben megtartsák. Ez ugyanis minden gonoszság forrása, az tudniillik, hogy nem gondolnak Istennel, tehát Isten nélkül élnek. Ám a világban a legtöbben mégis úgy vélik, hogy egyáltalán nem bűn, ha valaki Isten nélkül él. Isten azt tartja igazán gonoszságnak, hogy az ember – annak ellenére, hogy teremtmény – a szívében mindent fontosabbnak tart a teremtettenél, sőt világi emberként mindezt jogosnak, helyesnek, jónak véli. Isten gondolata és ember gondolata között tehát nagy különbség van. Ezért Isten a következőt mondja a bűnös embernek:

Keressétek az Urat, a míg megtalálható, hívjátok őt segítségül, a míg közel van. Hagyja el a gonosz az ő útát, és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban. Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok és nem a ti útaitok az én útaim, így szól az Úr! Mert a mint magasabbak az egek a földnél, akképen magasabbak

az én útaim útaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál. (Ésa. 55, 6-9)

A Szent Isten azt mondja a bűnös embereknek, hogy hagyják el a gondolataikat és térjenek Hozzá, mert a gondolat maga a bűn és az az ember, akinek saját gondolata van, maga a bűnös ember. Ahogyan különbözött Saul és Isten gondolata Amálekkel kapcsolatban, ugyanúgy különböznek a mi gondolataink Istenétől. Isten tökéletes és igazságos, az ember tökéletlen és hamis. Nyilvánvaló tehát, hogy el kell hagynunk a gondolatainkat Isten gondolataival szemben, és Isten gondolatát igazságként kell befogadnunk.

Saul megvetette Isten gondolatát és a sajátját követve járt el Amálekkel szemben, mert úgy tartotta, hogy a saját gondolata jobb és helyesebb Istenénél. E gondolat miatt hátat fordított Istennek, ezért végül meg kellett halnia.

Mert a testnek gondolata halál, a Lélek gondolata pedig élet és békesség. Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen, minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti. (Róm. 8, 6-7)

A test gondolata arra buzdítja az embert, hogy ne engedelmeskedjen Isten törvényének. Ellenségesse tesz Istennel szemben, végül a halálba vezet. Ezért Isten azt mondja nekünk: „Hagyd el a test gondolatait és térj vissza.” Azon javak által, melyek a mi gondolataink ítéleteiből származnak, Isten elismerését nem lehet elnyerni. De nem nyerhetjük el akkor sem, ha a mi gondolataink szerint helyesnek tűnő úton járunk.

Van olyan út, mely helyesnek látszik az ember előtt, és vége a halálra menő út. (Péld. 14, 12)

Mi csak azokat a problémákat igyekszünk megoldani, melyek véleményünk szerint gonoszságnak számítanak, mint pl. a gyilkosság, a parázñaság vagy a lopás. Isten viszont azt mondja, hogy hagyjuk el a test gondolatait, ami nem más, mint a gonoszság eredete. Nem azt kéri, hogy javítsunk a gondolatainkon, hanem azt, hogy hagyjuk el azokat. Így hát bárki, aki elhagyja a saját gondolatait Isten Igéje előtt, és Isten Igéjét igazságként fogadja be, Isten csodálatos kegyelmében és áldásában fog részesülni.

Keressétek az Urat, a míg megtalálható, hívjátok őt segítségül, a míg közel van. Hagyja el a gonosz az ő útát, és a bűnös férfiú gondolatait és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban. (Ésa. 55, 6-7)□

7. HOGYAN OLVASOD?

Hogyan olvasod?

És ímé egy törvénytudó felkele, kísértvén őt, és mondván: Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet vehessem? Ő pedig monda annak: A törvényben mi van megírva? mint olvasod? Az pedig felelvén monda: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből, és a te felebarátodat, mint magadat. (Luk. 10, 25-27)

A Bibliában sok emberről olvashatunk, akik találkoztak Jézussal, ám közülük nem mindenki részesült Jézus kegyelmében. A házasságtörő asszony és a Szamaritánus asszony azok közé tartoznak, akik elnyerték Jézus kegyelmét, de pl. a gazdag ifjú vagy az írástudók és farizeusok már nem részesültek ebben a kegyelemben, sőt inkább szembe helyezték önmagukat Jézussal, vagy pedig aggodalommal telve távoztak a színe elől. Természetesen nekik is szükségük lett volna Jézus kegyelmére, de a szívük nem volt olyan állapotban, hogy megkaphatták volna Jézus kegyelmét.

Különösen jó példa erre a Lukács Evangélium 10. fejezetében szereplő törvénytudó, akinek a szíve igen távol állt attól, hogy Jézus kegyelmében részesüljön. Hogy Jézust kísérthesse, azt kérdezte tőle:

„Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?” (Luk. 10, 25)

A törvénytudó örök élettel kapcsolatos kérdése arról árulkodik, hogy neki még nem volt örök élete. Ugyanis abban az állapotban volt, melyben ennek érdekében nem is tehetett semmit. Mivel tehát életet még nem kapott, így halott volt. Ő viszont úgy gondolta, hogy tennie kell valamit azért, hogy az örök élet részese lehessen, és ezért már eddig is sokat munkálkodott. Jézus válasza viszont tökéletesen rávilágított a törvénytudó szívének állapotára.

Ő pedig monda annak: A törvényben mi van megírva? mint olvasod? (Luk. 10, 26)

Az pedig felelvén monda: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből, és a te felebarátodat, mint magadat. (Luk. 10, 27)

A törvénytudó mindenkivel jobban ismerte a törvényt, ezért tudott pontos és biztos választ adni a törvénnyel kapcsolatos kérdésre. Valójában viszont könnyen felismerhető, hogy a szíve nem jutott el a törvény eredeti céljához. Úgy értelmezte a törvényt, hogy Isten és a felebarátok iránt szeretetet kell tanúsítani. Abban hitt, hogy a törvény segítségével a bűnös ember jót tehet. Pedig a Biblia egyértelműen

kinyilvánítja, hogy a törvény célja nem más, mint a véték nagyobbá tétele.

A törvény pedig bejött, hogy a bűn megnövekedjék, de ahol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővülködik. (Róm. 5, 20)

A törvénytudó tudta jól, hogy mi van megírva a törvényben, de helytelenül értelmezte. Bár jól ismerte a törvényt és igyekezett is betartani, de Isten életét, az örök életet mégsem nyerte el. A törvény – melyet Isten adott – elvezet minket az élet útjára. De az emberek minél többet tudnak a törvényről, annál távolabb kerülnek Isten életétől, mert a törvényt elrendelő Isten szívét nem ismerik.

Pál apostol a Rómaiakhoz írt levél 3. fejezetének első felében a bűnös ember alakját mutatja be, a második felében pedig a Jézus Krisztus által való megigazulásról ír. A kettő között a törvényről beszél és elmondja, hogy ha a bűnös ember a törvényen keresztül Jézus Krisztus elé jut, akkor elnyerheti Isten igazságát. Tehát, ha egy bűnös ember helyesen megy végig a törvény értelmezésén, akkor Jézus Krisztus kegyelméhez kell eljutnia. Mégis azt látjuk, hogy az emberek nagy része nem Jézus kegyelmében él, hanem a törvény alatt szenved. Ennek pedig az az oka, hogy az emberek félreértik a törvényt.

Ő pedig monda annak: A törvényben mi van megírva? mint olvasod? (Luk. 10, 26)

Őn szerint mi a válasz Jézusnak arra a kérdésére, hogy „Hogyan olvasod”

A törvény, mely a házasságtörő asszonyt Jézus elé vitte

Jézus pedig elméne az Olajfák hegyére. Jó reggel azonban ismét ott vala a templomban, és az egész nép hozzá méne, és leülvén tanítja vala őket. Az írástudók és a farizeusok pedig egy asszonyt vivének hozzá, a kit házasságtörésen kaptak vala, és a középre állítván azt, mondának néki. Mester, ez az asszony tetten kapatott, mint házasságtörő. A törvényben pedig megparancsolta nékünk Mózes, hogy az ilyenek köveztessenek meg: te azért mit mondasz? Ezt pedig azért mondák, hogy megkísértsék őt, hogy legyen őt mivel vádolniok. Jézus pedig lehajolván, az ujjával írt vala a földre. De mikor szorgalmazva kérdezők őt, felegyenesedve monda nékik: A ki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ. És újra lehajolván, írt vala a földre. Azok pedig ezt hallván és a lelkiismeret által vádoltatván, egymás után kimenének a vénektől kezdve mind az utolsóig, és egyedül Jézus maradt vala és az asszony a középén állva. Mikor pedig Jézus felegyenesedék és senkit sem látva az asszonyon kívül, monda néki: Asszony, hol vannak azok a te vádlóid? Senki sem kárhoztatott-é téged? Az pedig monda: Senki, Uram! Jézus pedig monda néki: Én sem kárhoztatlak:

eredj el, és többé ne vétkezzél! (Ján.ev. 8, 1-11)

János Evangéliumának 8. fejezetében egy asszonyt láthatunk, akit a farizeusok és az írástudók elfogtak, majd Jézus elé hurcoltak. Az asszonyt az emberek szidalmazták, kárhoztatták, ugyanis házasságot tört, és a tette miatt kövezést érdemelt. A farizeusok és az írástudók azért hurcolták az asszony Jézus elé, mert meg akarták kísérteni Őt. Azt mondták Jézusnak: **„Mózes azt parancsolta nekünk a törvényben, hogy az ilyeneket kövezzük meg.”** Szavaik azt bizonyítják, hogy a tettüket, tehát a házasságtörő asszony Jézus elé vitelét jogosnak tartották, ráadásul a törvényben való félelmükről is biznyságot tettek. Az elfogott és elhurcolt asszony a törvény alapján – mely az ilyen embert kövezésre ítéli – a halál előtt állt. Valójában tehát nem is a farizeusok és az írástudók hurcolták el az asszonyt, hanem a törvény. Mert ha ez a törvény nem létezett volna, akkor nem járt volna büntetés a parázناسág miatt, és természetesen kedvére, sőt lelkiismeret furdalás nélkül paráználkodhatott volna mindenki. Ám ha így lenne, ez a világ borzasztóan elromolna. Ezért is van szükség a törvényre.

Isten törvényének sokféle jelentése van. Ezek közül szeretnék most bemutatni egyet: bármely törvényről legyen is szó, megalkotásának oka és célja van. A törvénynek mindig két szereplője van: az egyik a törvényhozó, a másik pedig az, aki a törvény alatt él. A törvényhozó tehát Isten, aki megalkotta az ő törvényét az emberek számára, akik e törvény alatt élnek.

Isten tehát törvényt adott Izráel népének. Erről Mózes II. könyvének 24. fejezetében olvashatunk. A tíz parancsolattal együtt 613 parancsolatot jelentett meg Isten Mózes által. A törvény azért íratott meg, mert Izráel népe azt ígérte Istennek, hogy minden parancsolatát meg fogja tartani. Megerősítván az ígéretüket, ajándékképen feláldoztak egy békeáldozati barmot, melynek vérével szövetséget kötöttek köztük és Isten között. Így jött létre tehát a törvény, mely leleplezte az ember bűnét. Akik megszegették a törvényt, azokra leszállt Isten ítélete. Ám ugyanezen törvény által mutatja meg Isten a saját szentségét is.

Azért ám a törvény szent, és a parancsolat szent és igaz és jó. (Róm. 7,12)

Az ember a törvényen keresztül egyrészt megértheti Isten szentségét, másrészt, miután a gonosz ember felismerte azt, utána már önmaga gonoszságát is képes lesz észrevenni.

Mit mondunk tehát? A törvény bűn-é? Távol legyen: sőt inkább a bűnt nem ismertem, hanem csak a törvény által, mert a kívánságról sem tudtam volna, ha a törvény nem mondaná: Ne kívánjad. (Róm. 7, 7)

Minden ember elszakadt Istentől, eredendően bűnben születik, az élete során folyamatosan vétkezik, végül ítéletre kerül. Ez a valóság, amit az emberek nagy része azért nem ismer fel, mert nem tud a bűnről. Isten fel akarja ismertetni az

emberekkel a bűnt, és ehhez a törvényt használja fel eszközöként.

Mert a törvényig vala a bűn a világon, a bűn azonban nem számíttatik be, ha nincsen törvény. (Róm. 5, 13)

Tehát a jó nékem halálom lett-é? Távol legyen: sőt inkább a bűn az, hogy megtelessék a bűn, mely a jó által nékem halált szerez, hogy felette igen bűnös legyen a bűn a parancsolat által. (Róm. 7, 13)

A törvény nem bűnt szül, hanem az Isten előtt kezdettől fogva létező bűnt nyilvánvalóvá, bűnnek tarthatóvá teszi. A parázñaság egy olyan bűn, amit Isten igazán gyűlöl, ám ha nem volna olyan törvény, amely kimondaná, hogy „Ne paráználkodj!” – akkor az emberek nem tartanák bűnnek a parázñaságot. Tehát az a törvény, mely azt mondja: „Ne paráználkodj!” – megtanítja nekünk, hogy a parázñaság bűn. Isten a törvénnyel nem csak az ember gonoszságát akarja leleplezni és elítélni, hanem a bűnt – ami bennünket a pusztulásba vezet – meg akarja gyógyítani, ugyanis Isten szeret minket.

A mikor gyógyítani akarnám Izráelt, akkor tudódik ki Efraim vétke és Samaria gonoszsága. Mert csalárdul cselekesznek, tolvaj tör be, és rabló fosztogat az utcán. (Hós. 7, 1)

Az orvos először alaposan megvizsgálja a beteget, majd megállapítja a betegségét. Ahhoz, hogy a betegséget biztosan meg tudja gyógyítani, szükség van erre a folyamatra. Isten ugyanígy munkálkodik. Mielőtt meggyógyítaná a bűneinket, először le kell lepleznie azokat. A törvény célja természetesen az, hogy a bűnt megoldja, ám magától ezt nem tudja megtenni. Ahogyan megmutatja a tükör, hogy milyen piszkos az arc, úgy mutatja meg a törvény az ember gonoszságát. Ha az ember a tükörben látja, hogy piszkos az arca, akkor vízzel megmosakodik. Úgy a törvény – mely által az ember felismerheti a saját gonoszságát – ahhoz vezeti az embereket, aki a bűntől biztos, hogy meg tudja tisztítani őket. Ki tudja megtisztítani a bűneinket? Nem más, mint Jézus Krisztus. A törvény tehát elvezeti a bűnös embert Jézus Krisztushoz, és ezzel be is fejezi minden munkáját.

Ekként a törvény Krisztusra vezérlő mesterünkkel lett, hogy hitből igazuljunk meg. (Gal. 3, 24)

A törvény tehát a bennünket Krisztushoz vezérlő mester, vezető az útjainkon, amely a bűneink megoldása érdekében Krisztushoz vezet.

Figyeljük csak meg a házasságtörő asszonyt: A törvény miatt fény derült a gonoszságára. Az ezért járó megkövezés halálra ítélte őt, de mindez végül Jézus Krisztus elé vezette. Vajon nem kapott bűnbocsánatot? A törvény soha nem kárhoztat vagy ítél, hanem felismerteti velünk a bűneinket, Jézus Krisztus elé vezet, végül bűnbocsánatot eredményez, és megbékélést nyújt Istennel. Sajnos a törvényt sokan félreértik, emiatt kegyelemben sem részesülnek.

Akik a törvényt félreértik

Abban az időben a vetéseken át haladt Jézus szombatnapon. Tanítványai pedig megéheztek, és kezdék a kalászokat tépni és enni. Látván pedig ezt a farizeusok, mondának néki: Ímé a te tanítványaid azt cselekszik, amit nem szabad szombatnapon cselekedni. Ő pedig monda nékik: Nem olvastátok-é, mit cselekedett Dávid, mikor megéhezett vala ő és a kik vele valának? Hogyan ment be az Isten házába, és ette meg a szentelt kenyereket, a melyeket nem vala szabad megennie néki, sem azoknak, a kik ő vele valának, hanem csak a papoknak? Vagy nem olvastátok-é a törvényben, hogy szombatnapon megtörik a papok a szombatot a templomban, és nem vétkeznek? Mondom pedig néktek, hogy a templomnál nagyobb van itt. Ha pedig tudnátok, mi ez: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot, nem kárhoztattátok volna az ártatlanokat. Mert a szombatnak is Ura az embernek Fia. És távozáván onnan, méne az ő zsinagógájukba. És ímé, vala ott egy elszáradt kezű ember. És megkérdezték őt, mondván: Ha szabad-é szombatnapon gyógyítani? Hogy vádolhassák őt. Ő pedig monda nékik: Kicsoda közületek az az ember, a kinek van egy juha, és ha az szombatnapon a verembe esik, meg nem ragadja és ki nem vonja azt. Mennyivel drágább pedig az ember a juhnál? Szabad tehát szombaton jót cselekedni. (Mát. 12, 1-12)

A törvény élénk vetíti Isten jellemét, ami Jézus Krisztusban teljesedett be egészen. Nos a farizeusok, akik önmagukat a törvény leghívebb megtartóinak vallották, állandóan szemben álltak Jézussal. Miért fordultak szembe és miért üldözték Jézust éppen azok, akik a törvény követői voltak, amely törvény viszont éppen azzal a céllal adatott, hogy az embereket Krisztushoz vezérelje. Azért, mert ezek az emberek nem értették meg a törvény lényegét, tudniillik félreértették.

Máté Evangéliumának 12. fejezetében a farizeusok Jézussal vitatkoztak. A vita tárgya éppen a törvény volt. A tanítványok, akik Jézussal együtt a gabonaföldeken mentek át, csillapítván az éhségüket, letépkedték és megették a kalászokat. A farizeusok szidalmazták őket emiatt, aznap ugyanis szombat volt, a nyugalom napja. A törvény szerint szombaton semmit sem szabad tenni, a farizeusok pedig ragaszkodtak ehhez. Gyűlölték Jézust, sőt tanúskodtak ellene, hogy megölessék őt, amiért meggyógyított egy sorvadttal kezű embert szombaton. Azt hitték, hogy azzal örömet szereznek Istennek, ha a törvényt pontról pontra betartják. Pedig ez egy igen nagy tévedés. Isten emiatt soha nem adott volna törvényt.

...mert a bűn ismerete a törvény által vagyón. (Róm. 3, 20)

Isten nem azért rendelte el a törvényt, mert azt meg kellene tartani, hanem azért, hogy a bűn felismerése által Jézushoz vezethessen minket. Amikor megalkotta

a törvényt, természetesen azt parancsolta, hogy azt teljes mértékben tartsa meg mindenki. Izráel népe ugyanis egyáltalán nem ismerte fel a saját gonzságát. Ezért hihették azt, hogy képesek lesznek engedelmeskedni a törvénynek. Isten tehát azt mondta nekik: „Rendben van, tartsátok be a törvény összes parancsolatát!” Ám azt a törvényt, amely Isten szentségét tükrözi, egyedül csak Jézus Krisztus tudja betartani, aki rendelkezik Isten jellemével. De a mi jellemünk, ami nem más, mint pusztá bűn, soha nem képes a törvénynek engedelmeskedni.

Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által, mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hitből és nem a törvény cselekedeteiből. Mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem. (Gal. 2, 16)

Miután az ember már elszakadt Istentől és a Sátán uralma alatt áll, a szívében bűn utáni vágy van. Jeremiás próféta így vallott erről:

Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az, kicsoda ismerhetné azt? (Jer. 17, 9)

Az ember szíve tehát gonzsággal van telve. Nyilvánvaló, hogy ez az ember nem képes engedelmeskedni a Szent Isten törvényének. Isten a kezdet kezdetén sem várta el, hogy a törvényeit betartsuk. A törvénnyel csupán a bűneinket akarta láthatóvá tenni, hogy ez által Jézus elé vihessen bennünket. Isten nem kíváncsi a tetteinkre, mindössze kegyelmet szeretne adni nekünk. A Jézus idejében élő törvénytudók és farizeusok szíve mégis erősen kötődött a törvényhez. Ragaszkodtak hozzá, hogy Istenért valamelyest munkálkodhassanak, mert úgy érezték, hogy így tudják csak jól szolgálni Istent. A szívük a Sátán csalárdságának köszönhetően távol volt Isten szívétől.

A Sátán sokféle fortélyt használ fel céljai elérése érdekében. Ez a cél pedig nem más, mint hogy az emberek ne jöhessenek rá, hogy Isten milyen szívvel adta a törvényt. A fortélyok közül az egyik az a gondolat, mely szerint, ha helyesen megtartják a törvényt, akkor Isten előtt kedvesen cselekednek. Ezért Jézus szándékosan jót tett szombatnapon, hogy ilyen módon megszabadíthassa őket szívük gondolataitól és elvezethesse őket a kegyelemhez.

Eredj el, és te is a képen cselekedjél

Sokan akarnak jót tenni, és a törvényt helyesen megtartani. Ezt az akaratot a Sátán kelti életre. Így az emberek a törvénnyel kötve érzik magukat. Azok, akik szívből ragaszkodnak a törvény megtartásához, és minden áron tenni akarnak valamit, sokkal inkább félreértik Isten szándékát, aki a törvényt megalkotta. Így

aztán lassan-lassan hátat fordítanak Jézusnak.

Isten kegyelmet szeretne adni. Ahhoz, hogy ezt megtehesse, először le kell lepleznie az ember kezdetől fogva létező gonoszságát és meg kell aláznia a szívét. A Sátán viszont mindenképpen fel akarja magasztalni az ember szívét, nehogy kegyelmet kaphasson. Amennyiben az ember helyesen értelmezi Isten törvényét, nem fog ragaszkodni a jó cselekedetekhez, és nem igyekszik majd betartani a parancsolatokat, hanem fel fogja ismerni, hogy ő egy bűnös ember, aki állandóan gonosz dolgokat tesz. Így aztán automatikusan félni kezd Isten ítéletétől, ami arra fogja ösztönözni, hogy kegyelmet kérjen tőle. Ilyen módon vezeti a törvény a bűnöst Jézus Krisztus elé. A Sátán, aki mindezt a valóságot igen jól ismeri, ravaszságával azt igyekszik elérni, hogy az ember gonoszsága ne lepleződhessen le a törvény által. Ezt oly módon viszi véghez, hogy az ember Isten törvényét nem Isten megítélése, hanem a saját megítélése alapján dolgozza fel. A Sátán csalárdsága folytán az ember ítélőképesége teljesen legyengül, végül ő maga is elhiszi, hogy ha igyekszik megtartani a parancsolatokat, akkor sikerülhet is.

Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel engemet, szíve pedig távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, a melyek embernek parancsolatai. (Mát. 15, 8-9)

Máté Evangéliumának 15. fejezetében arról olvashatunk, hogy a farizeusok és az írástudók felkeresték Jézust és elpanaszolták neki, hogy a tanítványok nem mostak kezet étkezés előtt, és ezzel megszegték az ősök hagyományait. Jézus megróttá őket, amiért elkövették azt a hibát, hogy megszegték Isten parancsolatát, csak hogy megtartsák a hagyományokat. Elmagyarázta, hogy az ember a saját tökéletlensége miatt képtelen alávetni magát az Isten tökéletességéből származó parancsolatoknak, inkább igyekszik azokat a saját képességeihez igazítani. Ám aki Isten törvényét a saját képességeihez igazítja, bizony hiábavalóságot tesz.

Izráel népe – akinek Isten a törvényt adta – a saját gondolata alapján tartotta meg a parancsolatokat. Azért nem vették észre a saját gonoszságukat, mert mindvégig csak ahhoz a gondolathoz ragaszkodtak, hogy ők Isten választott népe.

Jézus azokat az embereket vezette rá a törvény helyes értelmezésére, akik hiábavalónak tűnő módon próbálták megtartani a parancsolatokat. Ezáltal beteljesítette a törvény valódi célját, melyet Isten elrendelt. Máté Evangéliumának 5. fejezetében Jézus azt mondta, hogy aki haragszik, már ölt, aki megkívánt, már paráználkodott. Aki tehát engedelmeskedni akar ezen parancsolatoknak – Ne ölj! Ne paráználkodj! – nem elég, ha ezeket csak külső cselekedet formájában tartja meg. A szívében sem szabad haragudnia vagy kívánnia. Mert ha haragszik valakire vagy megkíván valakit, akkor már gyilkos és parázna. ***Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei atyátok tökéletes. (Mát. 5, 48)***

Ez a törvény valódi megítélése! A Sátán viszont az ember korlátjaihoz igazítja a törvényt. Sokan beesnek a Sátán csapdájába, így a törvénynek már csak az átalakított változatát tanulják meg és próbálják megtartani. A törvénytudó azt kérdezte Jézustól: **„Mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?”** Ekkor Jézus – tanítás képen – a következőt válaszolta, hogy elmondja, hogyan nyerhet örök életet:

Jézus pedig felelvén, monda: Egy ember megy vala alá Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók kezébe esék, a kik azt kifosztván és megsebesítvén, elmenének, és ott hagyák félholtan. Történet szerint pedig megy vala alá azon az úton egy pap, a ki azt látván, elkerülé. Hasonlóképen egy Lévita is, mikor arra a helyre ment, és azt látta, elkerülé. Egy samaritánus pedig az úton menvén, odaért, a hol az vala: és mikor azt látta, könyörületességre indula. És hozzájárulván, bekötözé annak sebeit, olajat és bort töltvén azokba. És azt felhelyezvén az ő tuladon barmára, vivé a vendégfogadó házhoz, és gondját viselé néki. Másnap pedig elmenőben két pénzt kivévén, adá a gazdának, és monda néki: Viselj gondot reá, és valamit ezen felül reáköltesz, én mikor visszatérek, megadom néked. E három közül azért kit gondolsz, hogy felebarátja volt annak, a ki a rablók kezébe esett? Az pedig monda: Az, a ki könyörült rajta. Monda azért néki Jézus: Eredj el, és te is a képen cselekedjél. (Luk. 10, 30-37)

Kit példáz a Jeruzsálemből Jerikóba tartó, rablók kezébe esett és félholtra vert ember? Vajon nem azonos e ennek a törvénytudónak az állapota – aki még nem kapott örök életet, ezért a halál kapujában állt – a rablók kezébe esett ember állapotával? Mindkettőjüknek életre volt szüksége. A törvénytudó nem ismerte pontosan a saját állapotát, de Jézus igazán jól rávilágított. Végül aztán azt mondta Jézus: **„Eredj el, és te is a képen cselekedjél.”**

A Bibliának ezt a résztét sokan félreértik. Azt gondolják, hogy olyan segítőkésznek kell lenniük, mint a samaritánus volt, aki egy olyan szerencsétlenül járt embertársán segített, mint a rablók kezébe esett ember. Ám ha a történetet pontról pontra megvizsgáljuk, akkor ennek éppen az ellenkezőjét fedezhetjük fel. A példa azt tanítja, hogy a törvénytudónak éppúgy szüksége van valakire, aki megmenti az életét, mint ahogyan megmentette a samaritánus a rablók kezébe esett embert. A samaritánus Jézust példázza, tehát a törvénytudón is kizárólag Jézus kegyelme segíthet, hogy elnyerhesse az örök életet. A törvénytudó – miután megszabadult a törvény megtartása alól, a törvény segítségével felismerte a saját gonoszságát és Isten ítéletét – Jézus Krisztus megváltása által kaphat csak örök életet. Csak úgy, mint az az ember, aki a rablók kezébe esett, és félholtra verten találkozott a samaritánussal, aki megmentette az életét.

Eredj el, és te is a képen cselekedjél. (Luk. 10, 37)

Jézus szavát követve, Ön nyert már örök életet?□

8. JÓZSEF SÍRVA FAKADT, MIKOR EZT MONDTÁK NEKI

József álma

Az emberek nagy része eltántorodott Isten kegyelméből és rettenetes nyomorúságban él. Az ok nem Istennél található, hanem maguknál az embereknél. Isten bőségesen rendelkezik irgalmassággal és kegyelemmel, így bárki kaphatna tőle kegyelmet, de az emberek ezt elutasítják. Különösen az Istennel kapcsolatos félreértés képezi annak akadályát, hogy az emberek részesülhessenek Isten kegyelmében. Pedig Isten igazán szeret bennünket, úgyhogy kegyelmet is bőségesen szeretne adni. De akik félreértik az Ő szívét, nem a kegyelemben fürödnek, sokkal inkább elmerülnek a panaszáradatban és a félelemben. Akik viszont megértik Isten szívét, azok hálával és örömmel tölthetik meg a saját szívüket. Ahhoz tehát, hogy Isten kegyelmében és áldásaiban részesüljünk, először fel kell ismernünk az irántunk való gondviselését és akaratát.

Mózes I. könyvének 37. fejezetében József történetéről olvashatunk. Józsefet Rákhel szülte Jákóbnak. Jákób minden fiánál jobban szerette őt, mert idős korában született. A testvérei viszont irigyelték és gyűlölték emiatt Józsefet. Sőt egy napon történt valami, ami miatt még jobban gyűlölni kezdték őt.

És álmot álmodék József és elbeszélé az ő bátyjainak, és azok annál inkább gyűlölik vala őt. (Móz. I. 37, 5)

József álma tehát haragot ébresztett a bátyjaiban. Azt álmodta, hogy a bátyjai kévéi leborultak az ő kévéi előtt, ami azt jelentette, hogy József egyszer majd uralkodni fog minden bátyja felett. József testvérei, akik az apjuk kitüntető szeretete miatt egyébként is rossz viszonyban voltak Józseffel, az álomlátást követően még jobban gyűlölték Józsefet. Aztán József később újra álmodott. De ebben az álomban már nem csak a bátyjai, hanem a szülei is leborultak előtte. József kétszer is megálmodta, hogy egyszer uralkodó lesz belőle. Ezt Isten engedte neki, mert Isten már régóta tervezett valamit, amit József által akart véghez vinni.

És monda az Úr Ábrahámnak: Tudván tudjad, hogy a te magod jövevény lesz a földön, mely nem övé, és szolgálatra szorítják, és nyomorgatják őket négyszáz esztendeig. De azt a népet, melyet szolgálnak, szintén megítélem én, és

annakutána kijőnek nagy gazdagsággal. (Móz. I. 15, 13-14)

Isten azt jövendőlte Ábrahámnak, hogy az utódai jövények lesznek és rabszolgaként fognak élni négyszáz évig. De azt is megígérte, hogy ítéletet fog tartani a nép fölött, melyet szolgálnak, majd nagy gazdagsággal jönnek ki a szolgaságból. Ez volt tehát Isten ama nagy gondviselése, melynek egy részét a Józsefnek adott álmok által teljesítette be.

Mikor éhséget idéze elő a földön, és a kenyérnek minden botját eltöré, elküldött előttük egy férfiút, Józsefet, a ki rabúl adatott vala el. És beméne Izráel Egyiptomba, s Jákób a Khám földén zsellérkedék. (Zsolt. 105, 16-17, 23)

Igy hát József az álmok miatt támadott gyűlöletnek köszönhetően, Midián kereskedők révén eljutott Egyiptomba. Kívülről szemlélve úgy tűnik, hogy a testvérei juttatták őt Egyiptomba, valójában viszont Isten küldte őt előre. Isten azért akarta Józsefet Egyiptom uralkodójává tenni, hogy ő általa megmentse Izráelt az eljövendő éhínségtől. Ezt a részt szeretném egy kicsit bővebben kifejteni:

Józsefet gyűlölték a bátyjai, ezért Egyiptomba jutott, ahol a Fáraó testőreinek parancsnoka, Potifár szolgálója lett. Potifár úgy látta, hogy Isten József mellett áll, és ebben bízva, rábízta Józsefre minden vagyonát, kivéve egyet, a saját feleségét, akinek még az érintését is megtiltotta Józsefnek. Ám amikor a feleség megpillantotta Józsefet – akinek igen szép arca volt – elhatározta, hogy elcsábítja őt. Mivel azonban terve nem az ő akarata szerint alakult, törbe csalta Józsefet, aki emiatt börtönbe került. Ám Isten ott is kedvelté tette őt, ezért a börtönparancsnok Józsefre bízta az összes börtönben lévő foglyot. Egy napon aztán a király pohárnoka és sütőmestere vétkezett az egyiptomi király ellen, ezért börtönbe kerültek, éppen oda, ahol József raboskodott. Egy éjjel mindketten álmot láttak, melyeknek megvolt a maga jelentésük. József mindkét álmot megfejtette, és minden az álomfejtésnek megfelelően történt: a főpohárnokot visszahelyezték a hivatalába, a főszütőmestert pedig felakasztották. Miután József megfejtette a főpohárnok álmát, a következőt kérte tőle:

Csakhogy azután megemlékezzél rólam, mikor néked jól lesz dolgod, és cselekedjél, kérlek, irgalmasságot velem, emlékezzél meg rólam a Faraó előtt és szabadíts meg engem e házból. (Móz. I. 40, 14)

Ám a főpohárnok megfellegette Józsefről, amikor visszahelyezték a hivatalába. Két esztendővel később a Fáraó is álmot látott, de senki nem tudta megfejteni az álmát. Ekkor a főpohárnoknak eszébe jutott József, és felhívta a Fáraó figyelmét Józsefre. A Fáraó parancsára József kiszabadult a börtönből, megfejtette az álmot, ezzel elnyerte a Fáraó kegyeit, végül Egyiptom uralkodója lett. A Fáraó álma a hét évig tartó nagy bőséget és azt követő, hét évig tartó éhínséget jövendőlte meg. József a hét év bőség idején rengeteg élelmet gyűjtött

be. Így nem csak egész Egyiptomot, hanem a saját családját is megmentette. Isten gondviselésének köszönhetően valóban Egyiptom uralkodója lett, megmentette Izráelt és bevezette őket Egyiptomba. Istennek – Izráel megmentésén kívül – egy nagyobb terve is volt. Az Ő hatalmas gondviselése az egész emberiségre és annak egész történelmére vonatkozik. Ez a gondviselő terv nem más, mint az emberiség üdvözítése a bűnből. Ahogyan tudta Isten, hogy József idejében éhínség lesz a földön, ugyanúgy tudja, hogy valamikor minden embernek ítéletet kell kapnia. Ahogyan álmot rendelt Józsefnek Izráel üdvözítése céljából, ugyanúgy megjelentette már, hogy a világban élő, minden embert üdvözíteni akar a saját szolgálói által.

Az én Atyám akarata

Jézus, aki 2000 évvel ezelőtt Júdea földjére jött, a mennyek országának Evangéliumát hirdette, és meggyógyította Izráel népének minden betegségét és gyengeségét. A sokaság álmélkodva hallgatta Jézus tanításait, mert úgy tanította őket, mint aki hatalommal rendelkezik. Jézus Igéi közül igen fontos lenne a következőre odafigyelnünk:

Nem minden, a ki ezt mondja nékem: Uram, Uram! Megyen be a mennyek országába, hanem a ki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. (Mát. 7, 21)

Manapság sokan járnak gyülekezetbe, és a saját megítélésük szerint hisznek Jézusban. Mégsem mehetnek mindannyian Isten elkészített mennyországába. Ha majd Isten előtt állnak azok az emberek, akik rendszeresen jártak gyülekezetbe és szorgalmasan élték hitéletüket, rájönnek, hogy nem mehetnek be a mennyországba, sőt az örök pusztulásba kell menniük. Pedig az Úr ezt illetően nyilvánvalóan figyelmeztetett:

Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram, Uram! Nem a te nevedben prófétáltunk-é, és nem a te nevedben üztünk-é ördögöket, és nem cselekedtünk é sok hatalmas dolgot a te nevedben? És akkor vallást teszek majd nékik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők. (Mát. 7, 22-23)

Kik azok, akiknek azt mondja az Úr: „Sohasem ismertelek titeket.” Ki hallja majd az Úr szájából: „Távozzatok tőlem, ti gonosztevők.” Érdekes, hogy éppen azok, akik prófétáltak, ördögöket üztek és csodákat tettek. De ha az Úr elveti azokat, akik lelkészként vagy hitoktatóként embereket ámitó csodákat műveltek – nyelveken szóltak, betegeket gyógyítottak, a Szent-szellemet kézrátétellel átadták – tehát hitben élő vezetőként tevékenykedtek, – akkor mi történik majd azzal az embertömeggel, akik tőlük tanulták a hitet? Ha eljön az a nap, amikor az Úr

ítélni fogja az egész világot, mindazok, akik abban bíztak, hogy a mennyországba mehetnek, csak jajgatni fognak majd, mert végül elvették. Ki mehet tehát a mennyországba? Az Úr a következőkről fog így határozni:

Nem minden, a ki ezt mondja nékem: Uram,Uram! Megyen be a mennyek országába, hanem a ki cselekszi az én mennyei Atyám akarátát. (Mát. 7, 21)

Csak az mehet a mennyországba, aki Isten akarátát cselekszi. Mi hát Isten akarata? A prófétálás, az ördögűzés és a csodatételek (pl. a nyelveken szólás, gyógyítás) nem jelentik Isten akarátát, ezek nem vezetnek a mennyországba. Tehát hiába cselekszik valaki efféléket, nem mehet a mennyországba általuk. Természetesen az Ige hirdetése, a szorgalmas imádkozás, a szolgálat vagy az adakozás sem jelenthetnek kulcsot a mennyek országába.

A Biblia sok mindent megjelent Isten akarátáról, de nem vonatkozik mindegyik a mennyországba való bemenetelre. Mi hát Isten azon akarata, mely a mennybe való bemenetelre vonatkozik?

Mert ez az Isten akarátja, a ti szentté lételetek... (1. Thess. 4, 3)

Bemenni a mennyországba annyit jelent, hogy az ember örökre együtt élhet Istennel. Nos bárki nem élhet együtt Istennel. Ahhoz, hogy Istennel együtt élhessünk, először meg kell oldani valamit, ami nem más, mint a bűn problémája.

Amikor Isten az első embert, Ádámot teremtette, nagyon örült, mert az ember volt az egyetlen élőlény, mely Isten képmását viselte, ezért Isten és az ember között a szeretet kölcsönös volt. Mivel Isten nagyon szerette Ádámot, azzal a hatalommal ruházta föl, hogy uralkodhatott minden élőlény fölött. Ám egy napon Isten kiűzte Ádámot, aki addig Isten hatalmas szeretetében fürdött. Mi lehetett ennek az oka? Amikor Isten megalkotta Ádámot, Ádámnak még nem volt jó és rossz tudása. Isten megparancsolta neki, hogy ne egyen a jó és rossz tudás fájának gyümölcséből. De Ádám evett a gyümölcsből Évával együtt, akit elcsábított a kígyó. Ez volt Ádám első bűntette, ami miatt Isten nem maradhatott tovább vele. Ez az egy bűn azt a rettenetes eredményt vonta maga után, hogy Ádám nem élhetett tovább Istennel, mert Isten egészen szent, így soha nem képes együtt maradni a bűnnel. Ha tehát az ember együtt szeretne élni Istennel a mennyországban, először abba a szent állapotba kell kerülnie, amelyben egyáltalán nincs bűn, éppen úgy, ahogy Istenben sincs.

Bizony mondom néked: ki nem jósz onnét, mígnem megfizetsz az utolsó fillérig. (Mát. 5, 26)

Ki válhat oly szentté, mint Isten? Nos a bűn cselekedeteihez szokott 'gonosz mag', tehát az ember számára ez lehetetlen. Akkor tehát Isten akarátát – mellyel a mennyországba lehet menni – senki sem képes teljesíteni. De akkor minden

embernek az örök pusztulásba kell mennie? Szerencsére Isten még nálunk is jobban szeretné, hogy mi megszentelődjünk, és a mennybe juthassunk. József uralkodó lett és ő általa üdvözült Izráel népe, de ezt Isten sokkal inkább akarta, mint József. Isten egy álomban jelentette meg az akaratát Józsefnek. Józsefnek viszont nem volt hozzá ereje, hogy véghez vigye ezt a tervet. Az ő ereje nem lett volna elégséges, hogy uralkodó váljon belőle, hiszen a bátyjai fölött sem tudott uralkodni. József mégis uralkodó lett, tehát Isten vele kapcsolatos terve megvalósult. Ki valósította meg Istennek az álomban megjelentett szándékát? Pontosan Isten maga, aki az álmot is adta. József semmit sem tett azért, hogy uralkodó legyen. Isten egymaga munkálkodott azért, hogy a szándékát – József uralkodóvá tételét – véghez vigye. József Isten tettei által Isten akaratát cselekedte.

Istennek az a szándéka, hogy mi szentekké váljunk, szintén nem a mi cselekedeteink által valósul meg. Ez is csak Isten tettei által válhat valóra. Sok ember igyekszik önmagától szentté lenni, ám ez épp olyan hiábavaló törekvés, mint ha József saját maga igyekezett volna uralkodóvá válni. Úgy pedig lehetetlen Isten akaratát teljesíteni. Isten pontosan tudja a valóságot, miszerint mi képtelenek vagyunk az Ő terveit teljesíteni, ezért Ő maga teljesíti azokat.

Ímé itt vagyok, hogy cselekedjem a te akaratodat

Ekkor ezt mondta: Ímé itt vagyok, hogy cselekedjem a te akaratodat. Eltörli az elsőt, hogy meghagyja a másodikat, a mely akarattal szenteltettünk meg egyszermindenkorra, a Jézus Krisztus testének megáldozása által. (Zsid. 10, 9-10)

Mintegy 2000 évvel ezelőtt – Isten gondviselésének köszönhetően – Jézus Krisztus világra jött. Isten már régen megjelentette Jézus születését a próféták által. Ez volt Isten akaratának beteljesedése, ami által szentekké válhatunk. A Zsidókhoz írt levél 10. fejezetében Isten ezen akaratát – a megszentelésünket – Jézus testének feláldozása által tette bizonyossá. Jézus eljövételét és bevezető munkáját az Ószövetség idején felajánlott áldozati állatokhoz hasonlítva magyarázza. Tudniillik, ahogyan az Ószövetség idején bemutatott áldozatok Isten akaratának – az ember megszentelődésének – beteljesítését jelentették, ugyanezt jelentette Jézus Krisztus áldozata is. Ahhoz, hogy megértsük, milyen módon vitte véghez Jézus Krisztus Isten akaratát, először meg kell tudnunk, hogy hogyan áldoztak az Ószövetség idején. Mózes III. könyve a Léviták egyházi szolgálatáról számol be, és igen sokat ír az Istennek felajánlott áldozatokról. A 'Lévita' szó ragaszkodást jelent. A Léviták szolgálatának könyve tehát azt mutatja be, hogy az ember

hogyan ragaszkodhat Istenhez. Ahhoz, hogy a bűnös ember ragaszkodni tudjon a Szent Istenhez, először meg kell tisztulnia a bűntől. A Léviták szolgálatának könyvében sok történet számol be a bűn áldozat útján történő megtisztulásáról. Fontos tudni, hogy milyen módon tisztulhatnak meg a bűneink. Némelyek azt gondolják, hogy ha bocsánatot kérnek Istentől, vagy esetleg szüntelenül sírva megtérésért imádkoznak, akkor megtisztulnak a bűneiktől. De olyan módon a bűn nem tisztul meg. Ki kell fizetni a bűn jogos zsoldját, ugyanis Isten előtt fel van írva a mi összes elkövetett bűnünk.

A Júda vétke vas tollal, gyémánt hegygel van felírva. Fel van vésve szívök táblájára és oltáraik szarvaira. (Jer. 17, 1)

Az ember emlékszik rá, hogy milyen bűnöket követett el, hiszen fel van írva szívének táblájára. De a bűn nem csak a szív táblájára van felírva, hanem a szentélyben lévő égőáldozati oltár szarvára is, ahol Isten van.

Egyszer vezetés közben megszegtem egy közlekedési szabályt. A rendőr megállított, én pedig bocsánatért könyörögtem. De a rendőr elvette a jogosítványomat, majd a büntető cédulára felírta a büntetés okát. Ezután már nem kértem tovább bocsánatot, hanem kifizettem az elrendelt büntetésemet. Mert a felírt bűn csak akkor válik semmissé, ha kifizetjük a zsoldját.

Mert a bűn zsoldja halál... (Róm. 6, 23)

Isten a bűn zsoldjaként a halált rendelte el. A halál azt jelenti, hogy az élet megszűnik. Mindenféleképp élettel kell fizetni, hogy a bűn megsemmisüljön. Hol van hát az élet?

Mert a testnek élete a vérben van, én pedig az oltárra adtam azt néktek, hogy engesztelésül legyen a ti életetekért, mert a vér a benne lévő élet által szerez engesztelést. (Móz. III. 17, 11)

Az orvostudomány emberei régóta tanulmányozzák már, hogy miben rejlik a testben lévő élet. A Biblia pedig régóta bizonyítja, hogy a testben lévő életet a vér jelenti. Ha valaki rengeteg vért veszít, biztos, hogy meghal.

A bűn zsoldja tehát az életben, vagyis a vérben van. A vér kifizetheti a bűn zsoldját. Ez annyit jelent, hogy vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. És csaknem minden vérral tisztítatik meg a törvény szerint, és vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat. (Zsid. 9, 22)

A vér a kiontás pillanatában megtisztít. Attól fogva megigazul a bűnös, és máris ragaszkodhat Istenhez. Ezért ír oly sokat a Léviták szolgálatáról szóló könyv – melynek lényege az Isten és ember között lévő ragaszkodás – a vérontás áldozatáról.

Mózes I. könyvének 4. fejezetében Káin és Ábel felajánlásáról olvashatunk, mely az ember legelső áldozata volt. Mindketten bűnősként születtek. Egy napon

áldozatot mutattak be Istennek, de Isten csak Ábel áldozatát fogadta el. Az ok az volt, hogy a két ajándék között volt valami különbség. (Zsid. 11, 4) Káin a föld gyümölcseiből vitt áldozatot, (pl. gabona, alma, stb.) Ábel viszont egy elsőszülött bányát és annak kövérjét ajánlotta fel Istennek. Káin felajánlott ajándékában nem volt élet, amely a bűn zsoldját jelenthette volna, viszont Ábel felajánlott ajándékában élet volt. Káin végül is nem tudta megoldani a bűnét, ezért továbbra is bűnös ember maradt. De Ábel – felajánlva a vért – igaz emberré vált.

Hogy reátok szálljon minden igaz vér, a mely kiömlött a földön, az igaz Ábelnek véréből... (Mát. 23, 35)

Az Ószövetség idején Izráel népe mindig akkor mutatta be a bűn árát képező véráldozatot, amikor elkövettek valamilyen bűnt. Egy bizonyos szabály alapján tették meg a felajánlásukat, melyet Isten rendelt el. Erről a rendeletről Mózes III. könyve, a 4. rész 27. versétől kezdve részletesen beszámol.

Ha valaki bűnt követett el – miután felismerte a bűnét – vennie kellett egy juhot vagy kecskét, mely a bűn zsoldját képezte. Az állatot meg kellett ölnie, majd az állat véréből az égőáldozati oltár szarvára kellett kennie, ahová a bűnök vannak felírva. Ezzel fejezte be az áldozattételt. A rendeletnek volt egy igen lényeges pontja, miszerint a bűn elkövetőjének mindenféleképp rá kellett tennie a kezét a juh vagy a kecske fejére. A kézrátétel – tehát az ember mindkét kezének rátétele az áldozati barom fejére – valaminek az átadását jelenti. Tudniillik a bűnt elkövető embernek azért kellett rátennie a kezét az állat fejére, hogy a saját bűnét átadja a vétekáldozati baromnak, juhnak vagy kecskének.

És tegye a kezét az égőáldozat fejére, hogy kedves legyen ő érette, hogy engesztelést szerezzen az ő számára. (Móz. III. 1, 4)

Izráel népének Isten meghatározott egy nagy ünnepnapot, július 10-ét, melyen összegyűlt a nép és végignézte, amint Áron, a főpap a vétekáldozati barom fejére téve a kezét átadta a juhnak a nép bűneit. Így tisztult meg Izráel egész népe minden addig elkövetett bűnéből. Az Ószövetség idején Izráel népe ilyen módon nyert bűnbocsánatot, évente egyszer. A probléma viszont az volt, hogy a juh vagy kecske által bemutatott áldozat nem volt kedves Isten előtt. Ennek okáról a Zsidókhoz írt levél a következőt mondja:

Mert lehetetlen, hogy a bikák, és barmok vére eltörölje a bűnöket. (Zsid. 10, 4)

A juhok és kecskék vére nem törölheti el teljesen a bűneinket, ezért Isten akaratát – a mi megszentelésünket – ily módon nem lehet érvényesíteni. A mi bűneink valójában nem a juhok és kecskék vérének kiontása által, hanem ember vérének kiontása által fizethetők csak ki jogszerűen. De hol van az az ember, aki egy másik ember bűneinek zsoldjaként feláldozná a saját életét? Még ha

van is ilyen ember, akkor is lehetetlen általa bűnbocsánatot nyerni, ugyanis az áldozati baromnak feltétlenül hibátlanul kell lennie. Ahhoz, hogy más ember bűnét átvehesse, neki egyáltalán nem lehet bűne. Ám ilyen tiszta ember ebben a világban nincsen. Ezért Isten előkészített egy testet:

Azért a világba bejövetelekor így szól: Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nekem. (Zsid. 10, 5)

Ez az Isten által előkészített test Jézus Krisztus teste volt. Hibátlanul született egy szüzlány testéből, és harminc éven át sohasem vétkezett. Így bebizonyította, hogy semmi sem hiányzik ahhoz, hogy áldozat lehessen az emberek bűneiért. Az Ószövetség idején a juhok és kecskék csak Izráel népének a bűneit vették magukra, de Jézus az egész világ bűnét vette magára, és vált engesztelő áldozattá.

És ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért, de nem csak a mienkért, hanem az egész világért is. (1. Ján. 2, 2)

Isten azt akarta, hogy Jézus Krisztus fizesse ki helyettünk a bűneink zsoldját. Azt kívánta, hogy Jézus váljon áldozattá, és teljesítse az Ő akaratát, a mi szentté tételünket.

És az Úr akarata őt megrontani betegség által, hogyha önlelkét áldozatul adja, magot lát, és napjait meghosszabbítja, és az Úr akarata az ő keze által jó szerencsés lesz. (Ésa. 53, 10)

Kinek a keze által teljesedik be az Úr akarata? Jézus Krisztus keze által. Jézusnak – aki sohasem követett el bűnt – a vérét kellett ontania, hogy Isten akaratát elvégezhesse. Jézust kereszthalálra ítélték, és a testének összes vérét kiontották. A saját nemes életét ajánlotta fel Istennek, utoljára pedig még bizonyoságot tett arról, hogy Isten akarata egészen beteljesedett.

Mikor azért elvette Jézus az eczetet, monda: Elvégeztetett! És lehajtván fejét, kibocsátá lelkét. (Ján. 19, 30)

Jézus a halálával elvégezte Isten akaratát. Jézus felajánlott áldozata tudniillik örök áldozat, mely lemosta a mi bűneinket, mert tökéletes volt a mi szentté tételünkhöz.

Ő azonban, egy áldozattal áldozván a bűnökért, mindörökre üle az Istennek jobbára. (Zsid. 10, 12)

Arról is pontosan tudnunk kell, hogy Jézus mikor vette magára a bűneinket. Ha Jézus áldozatát összehasonlítjuk az Ószövetségi áldozatok bemutatásával, akkor ennek idejét könnyen felismerhetjük. Az Ószövetség idején Izráel népe fölött állt egy felhatalmazott ember, Áron a főpap. A kezét az egész nép nevében rátette az áldozati barom fejére, átadva ezzel a nép összes bűnét. Tehát ugyanúgy szükség volt egy emberre, hogy a világ bűnét átadja Jézusnak, aki az egész világ bűneiért jött el. Így hát Isten előkészített egy embert, Keresztelő Jánost.

Bizony mondom néktek: az asszonyoktól születtek között nem támadott nagyobb keresztelő Jánosnál... (Mát. 11, 11)

Amikor Keresztelő János Jézussal találkozott, már felhatalmazott volt minden emberért. Kézrátétellel átadta Jézusnak az egész világ bűnét. Máté Evangéliuma 3. fejezetének 13. versétől kezdődően arról olvashatunk, hogy hogyan kérte meg Jézus Jánost, hogy keresztelje meg őt, miután János visszautasította a keresztelkedni vágyó Jézust.

Jézus pedig felelvén, monda néki: Engedj most, mert így illik nekünk minden igazságot betöltenünk. Ekkor engede néki. (Mát. 3, 15)

Amikor egy keresztelő megkeresztel valakit, rá kell tennie a kezét a keresztelkedő fejére, így van? Azért akart tehát Jézus megkeresztelkedni, hogy János kézrátételét vehesse. Amikor Jézus Keresztelő János kézrátételét véve feljött a vízből, megnyílt az égbolt, és Isten Szent Lelke galamb formájában reá szállt. Isten így nyilvánította ki szívének örömét. Miután János rátette a kezét Jézus fejére, attól a pillanattól kezdve már arról tett bizonyosságot, hogy Jézus elvette a világ bűneit.

Másnap látá János Jézust ő hozzá menni, és monda: Ímé az Istennek ama báránya, a ki elveszi a világ bűneit. (Ján. 1, 29)

Az Istennek báránya, aki elveszi a világ bűneit! A 'világ bűne' magában foglal minden bűnt a világ kezdetétől a világ végezetéig. Jézus tehát magára vett minden bűnt, majd felment a Golgotára. A világ bűneihez tartoznak a mi bűneink is, egyenként. Nem kivétel egyetlen ember bűne sem.

Miután Jézus a kereszthalála által megoldotta a világ minden bűnét, Isten egy új szövetséget adott az emberiségnek.

Azután így szól: És az ő bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékezem. A hol pedig bűnök bocsánata vagy, ott nincs többé bűnért való áldozat. (Zsid. 10, 17-18)

Soha többé nem kell már áldozattal fizetni a bűn zsoldjaként. Jézus halála által mindannyian megszentelődünk.

A mely akarattal szenteltettünk meg egyszermindenkorra, a Jézus Krisztus testének megáldozása által. (Zsid. 10, 10)

Jézus véghez vitte Istennek minden akarátát. Mi Isten akarata, mit kell tennünk, hogy a mennyországba mehessünk?

Az pedig annak az akarata, a ki elküldött engem, hogy mindaz, a ki látja a Fiút, és hisz ő benne, örök élete legyen, és én feltámaszszam azt az utolsó napon. (Ján. 6, 40)

Nem kell hát tennünk semmi mást, csak a Jézus által bevégzett megváltás tényét kell hittel befogadni, így az örök életet elnyerhetjük. Nos, mennyire sokan igyekeznek és fáradoznak annak elérése érdekében, amit Jézus már

elvégezt. Mindnyájukat becsapta a Sátán. Minél jobban igyekeznek önmaguk erejével szentekké válni, annál távolabb kerülnek Isten akaratától. Istennek nagy szívfájdalmat okoz, hogy némelyek nem ismerik fel annak tényét, amit Jézus már elvégezt, és emiatt továbbra is a kárhozatban maradnak.

József sírva fakadt, mikor ezt mondták neki

Miután József Isten gondviselésének köszönhetően uralkodó lett, visszagondolt addigi életére: mindkét álmára, a bátyjai irigységére és gyűlöletére, rabszolgaságára, a börtönbüntetésre, melyet Potifár felesége miatt kellett elszenvednie, a főpohármester álmának megfejtésére, stb. Lassan felismerte, hogy mind ezt a nyomorral és zúgolódással teli múltat Isten engedte, hogy gondviselésének tervét beteljesítse. Most tehát felfedezte Isten gondviselését, azt hogy Isten őt olyan uralkodóvá akarta tenni, aki életeket menthet meg.

És nevezé József az elsőszülöttnek nevét Manassénak: mert úgymond, elfelejteté énvelem Isten minden én vesződtségemet, és az én atyámnak egész házáát. (Móz. I. 41, 51)

Felismerve Isten gondviselését, József végre el tudta felejtetni a múlt gyötrelmeit, ezért az elsőszülött fiát Manassénak nevezte el.

Elküldött előttük egy férfiút, Józsefet, a ki rabúl adatott vala el. (Zsolt. 105, 17)

Amikor József rájött, hogy Isten azért küldte őt előre, hogy megmentse általa Izráelt, a szívében gyökeret vert sértődöttség és gyűlölet teljesen eltűnt. Természetesen ez azt is jelenti, hogy a bátyjai bűneit is mind elfelejtette. Helyette hála és öröm töltötte be a szívét, és a családjára is szerető szívvel gondolt. Már csak várnia kellett, hogy láthassa, Isten milyen módon tesz eleget az ígéretének. Tudniillik arra várt, hogy a bátyjai felkeressék őt. Mikor aztán azok már nem tűrhették tovább az éhséget, Egyiptomba mentek, mert hallották a hírt, miszerint Egyiptomban van élelem. Ekkor József valóban láthatta, hogy a bátyjai térdre borulnak, és fejet hajtanak előtte, hogy élelmet kérjenek, és akkor megértette, hogy az álom, amit Isten adott neki, valósággá vált. Isten iránt hála, a bátyjai iránt pedig szeretet buzgott a szívében. Furcsa módon mégis kémeknek nevezte a testvéreit, pedig azok valójában élelmet akartak vásárolni Egyiptomban, nem pedig kémkedni akartak. Egyébként ezt József is pontosan tudta. De akkor miért nevezte őket kémnek, és miért nyomorgatta őket emiatt? Mi lehetett az oka? Talán emlékezett bátyjai bűnére, azért akart bosszút állni?

Nos, e dolog mögött komoly lelki jelentés van.

József felismerte Isten gondviselését, így a bátyjai ellene elkövetett tetteit teljesen elfelejtette. Nem úgy a bátyjai. Az ő bűneik akkor múltak el József szívében, amikor Isten tervének véghezvitele megtörtént. Ám a testvérek, akik Isten tervéről mit sem sejtettek, még mindig büntudatot éreztek a szívükben. A tettük miatt, hogy Józsefet eladták, még mindig a nyomorúság foglyai voltak. József viszont meg akarta oldani a szívükben lévő fájdalmat, melyet bűnük okozott. Mert amíg ez a bűn meg nem oldódik, addig a testvérek nem tudnak szabadon közeledni Józsefhez. Ezért próbálta József leleplezni bátyjai gonoszságát. Majd újra és újra kérlelve őket, kinyilatkoztatta Isten gondviselését:

És most ne bánkódjatok, és ne bosszankodjatok azon, hogy engem ide eladtatok, mert a ti megmaradástokért küldött el engem Isten ti előttetek. (Móz. I. 45, 5)

Nos a testvérek már hallották Isten gondviselő szándékát, sőt beszélgettek is Józseffel, ám még mindig nem fogadták el egészen József szívét. Ezzel fájdalmat okoztak neki:

A mint láták József bátyjai, hogy az ő atyjok meghalt, ezt mondják vala: Hátha gyűlölni fog minket József, és visszaadja nekünk mindazt a gonoszt, a mit rajta elkövettünk. Izenetet küldének azért Józsefhez, mondván: A te atyád megparancsolta nekünk az ő holta előtt, mondván: Így szóljatok Józsefhez: Kérünk téged, bocsásd meg a te atyádfiainak vétkeit és bűnöket, mert gonoszúl cselekedtek te ellened. Most azért bocsásd meg azoknak vétkeit, a kik a te atyád Istenét szolgálják. József pedig sír vala, mikor ezt mondák néki. (Móz. I. 50, 15-17)

Amikor az apjuk, Jákób meghalt, úgy gondolták, talán József emlékezni fog a vétkükre és gyűlölni fogja őket. Elmentek hát, hogy bocsánatot kérjenek e régen elkövetett bűn miatt. Amikor József meghallotta a bocsánatkérésüket, annyira fáj a szíve emiatt, hogy sírni kezdett. Hiszen a testvérei még mindig nem hittek benne. Mert ha újra bocsánatot kértek a miatt, amit ő már korábban megbocsátott, az azt jelenti, hogy nem hittek a megbocsátójukban.

Manapság vajon mennyien szenvednek és kérnek bocsánatot azok miatt a bűnök miatt, melyeket Isten már megoldott Jézus Krisztus által – csakúgy, mint József bátyjai. Ez azért történhet meg, mert nem ismerik Isten tervét, vagy nem hisznek Jézusban. A lelkiismeretük még mindig a bűn nyomása alatt senyved, önmagukat bűnösnek tartják, az életüket pedig ebben az állapotban élik. Ahogyan Józsefnek szomorúságot okozott a testvérek bizalmatlansága, ugyanúgy szomorkodik Isten az emberek bizalmatlansága miatt.

Ha mégis van olyan ember, aki azért megy Isten elé, hogy bocsánatot kérjen tőle, az először gondoljon mélyen Isten szívére, aki esedezve szól az emberekhez:

Eltöröltem álnokságaidat, mint felleget, és mint felhőt, bűneidet, térj én hozzá, mert megváltottalak. (Ésa. 44, 22) □

9. ÚGY SZERETTE ISTEN A VILÁGOT

Jézus Krisztus, aki megjelent az idők végén

Mert különben sokszor kellett volna szenvednie a világ teremtése óta, így pedig csak egyszer jelent meg az időknek végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt. (Zsid. 9, 26)

Jézus 2000 évvel ezelőtt eljött a világba, 33 rövid évig élt benne, majd elment a világból. A Zsidókhoz írt levél azt mondja Jézusról, hogy az idők végén jelent meg. Ez elég nehezen érthető, ám annál mélyebb lelki jelentést hordoz.

Mózes I. könyvének 14. fejezetében egy Ábrahámról szóló történetet olvashatunk. Miután Ábrahám győzelmet aratott a Khedorlaomer és a többi vele tartó király ellen vívott csatában, visszatérése után oda ment hozzá Melkhisédek, Sálem királya, és megáldotta őt. Melkhisédek a magasságos Isten papjaként áldotta meg Ábrahámot, ő pedig tizedet adott neki minden szerzeményéből. Ennek mintájára a későbbi Léviták, akik szintén papi szolgálatban álltak, tizedet kaptak a néptől. A Zsidókhoz írt levél még arról is bizonyosságot tesz, hogy a Léviták törzsének papjai is tizedet adtak, méghozzá Melkhisédeknek.

És hogy úgy szóljak, Ábrahámnál fogva tized vétetett Lévitől is, a tizedszedőtől, mert ő még az atyja ágyékában vala, a mikor annak elébe ment Melkhisédek. (Zsid. 7, 9-10)

Hogyan adhattak a Léviták tizedet Melkhisédeknek, ha egyszer sem találkoztak egymással? A Zsidókhoz írt levél azt mondja, hogy Ábrahám által történt meg e lehetetlennek tűnő dolog. Amikor Ábrahám a tizedet adta Melkhisédeknek, Lévi még meg sem született, de már ősenek, Ábrahámnak az ágyékában volt. Az élete már Ábrahámban volt. Amikor tehát Ábrahám a tizedet adta, Ábrahámmal együtt ő is adott. Hasonlóképpen magyarázza Isten, hogy miképpen váltunk bűnössé, és hogy válhatunk igaz emberré.

Mert a miképpen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképpen a Krisztusban is mindnyájan megelevenítetnek. (1. Kor. 15, 22)

Mózes I. könyvének 3. fejezetében az áll, hogy Ádám, az első ember nem hitt Isten szavának, ami így hangzott: „A jó és rossz tudásának fájáról ne egyél,

mert ha eszel, meg kell halnod.” Ádám tehát evett a gyümölcsből. A tette nem csak a saját, hanem az egész emberiség halálának rettenetes következményét vonta maga után, ugyanis Ádámban már benne volt az egész emberiség. Ádám ágyékában minden ember benne volt, és az idő elmúltával világra is jött. Mivel Ádám elszakadt Istentől, így minden ember elszakadt Istentől. Ádám halála egyben az emberiség halálát is jelentette.

Annakokáért, miképen egy ember által jött be a világba a bűn, és a bűn által a halál, és akképen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek. (Róm. 5, 12)

Ádám szívében az engedetlenség bünt szült és uralni kezdett minden embert, aki Ádámban volt. Úgy tűnik, hogy egyedül csak Ádám vétkezett, amikor nem bízott Istenben, de valójában mindenki vétkezett. A bűn által jött a halál és Ádámon keresztül mindenkire kihatott. Ádám nem tudta, hogy tette ilyen rettenetes következménnyel fog járni, de Isten tudta. Miért engedte hát, hogy Ádám bünt kövessen el?

Mert az Isten mindeneket engedetlenség alá rekesztett, hogy mindeneken könyörüljön. (Róm. 11, 32)

Isten bővelkedik a könyörületben és szeretne mindenkinek bőségesen adni belőle. Ám aki engedelmes és szorgalmas, annak nincs szüksége könyörületre, mert az ilyen ember az őt jogosan megillető jutalmát várja. Azért nem gördített tehát akadályt Isten Ádám engedetlensége elé, hogy aztán könyörületben részesíthessen mindenkit. Ádám engedetlensége által Isten mindenkit engedetlenségre ítelt, hogy mindenkin könyörülhessen. Ha megnézzük ennek módját, azt az érdekességet fedezhetjük fel, hogy ugyanúgy adta Isten a könyörületet, ahogyan engedte az engedetlenséget.

Mert miképen egy embernek engedetlensége által sokan bűnösökké lettek: azonképen egynek engedelmessége által sokan igazakká lesznek. (Róm. 5, 19)

Ha a fent leírt Igében az elsőként említett ’egy ember’ Ádámot jelenti, akkor ki lehet az utóbb említett ’egy ember’? Természetesen ő Jézus Krisztus. Ádám engedetlensége az egész emberiséget bűnössé tette, Jézus Krisztus engedelmessége pedig minden embert képes igazzá tenni. Jézus azért jött erre a földre, hogy életre keltsen bennünket, akik – elszakadva Isten kegyelmétől – lélekben halottak vagyunk. Kereszthalála által eltörölte mindannyiunk bűneit. Életre keltett minket, akiknek egyébként az örök pusztulásra kellett volna kerülniük. Isten a könyörületességét Jézus Krisztus által tette nyilvánvalóvá az emberiség számára.

Így is van megírva: Lőn az első ember, Ádám, élő lélekké, az utolsó Ádám megelevenítő szellemmé. (1. Kor. 15, 45)

Pál Jézus Krisztust utolsó Ádámnak nevezte. Azt mondta, hogy Jézus, az utolsó Ádám úgy lett megelevenítő lélekké, mint ahogyan az első Ádám élő lélekké. A párhuzamot Jézus igaz cselekedetében találhatjuk, abban, hogy meghalt a kereszten, ezáltal pedig minden bűnöst igazzá tehet, és életre kelthet. Tudniillik Ádámban, az első emberben mindnyájan benne voltunk, ezért az ő vétke által mi is vétkeztünk, ám ha Jézusban, az utolsó Ádámban vagyunk, akkor az ő engedelmissége a mi engedelmisségünké válik. Ádámban halál van, Krisztusban élet van. Ha az ember, aki halott a bűn miatt – életre szeretne kelni, Krisztusba kell mennie. A Biblia azt mondja, hogy Jézus az idők végén jelent meg. A lélek vonatkozásában ez annyit jelent, hogy mivel Jézus az utolsó Ádám, azaz az utolsó ember, az Ő halála az idők – tehát a világ végét jelenti. Az Ádám óta született emberiség története Jézussal befejeződik, és az Ádám miatt bekövetkezett bűn Jézus által eltűnik. Az a tény, hogy Jézus az utolsó ember, az időszámítás tekintetében nem tűnik helyesnek. Mi ugyanis – akik időkorlátlan belül élünk – a saját tökéletlen meglátásunk szerint vélekednek erről. Ha Isten – aki az idő és hely korlátján kívül van – Jézus Krisztust az utolsó embernek tartja, akkor Jézus bármely időben jött is a világba, az az egész emberiség végét jelenti. Így az Ádámmal kezdődő, és azóta fennálló bűnt a világgal együtt be is végezheti. Isten Ádámba zárt minden bűnt, de Jézus – aki utolsó Ádámként jött – elvitte, és a halála által teljesen el is törölte azt. Ha hiszünk ebben az igazságban, akkor a hitünk által Ádamból Jézusba költözhetünk. Ez a csodálatos Istennek az ő szeretetéből fakadó terve.

Úgy szerette Isten a világot

Szeretteim, szeressük egymást: mert a szeretet az Istentől van, és mindaz, a ki szeret, az Istentől született, és ismeri az Istent. A ki nem szeret, nem ismerte meg az Istent, mert az Isten szeretet. (1. Ján. 4, 7-8)

Isten jellemvonásai közül a legnagyobb jellemvonás az ő szeretete. Erről Pál apostolnak a Korinthusiakhoz írt első levelében olvashatunk, melyet a szeretet fejezeteként is szoktak emlegetni. Jellemzi még Istent a 'szentség, igazság, irgalmasság, jóság, kegyelem, stb.' – de mindezek közül a leghatalmasabb a szeretet. János az első levelében azt írta, hogy Isten szeretet. Isten a saját szeretetének a forrása. A belőlünk származó szeretethez képest – ami nem más, mint pusztán kívánság és önzés – Isten szeretete az ő természetéből fakadóan egészen más. Az ő szeretete szent és igaz, változtathatatlan. A szeretet eredetileg nem belőlünk, származik, hanem Istenből. Ezért Isten az, aki szeret bennünket,

és nem mi szeretjük Öt. Az első ember, Ádám számára az Éden kert által tette nyilvánvalóvá Isten a szeretetét. Az Éden kert – mely azt jelenti: ’öröm’ – egy olyan boldogsággal telt hely volt, amelyben nem létezett sem fáradtság, sem szomorúság, sem nyomorúság, sem bármilyen kár vagy csapás. De szerencsétlenségükre Ádám és Éva nem ismerte fel Istennek az Éden kert által nyilvánvalóvá tett szeretetét. Ebből származott a nagy probléma.

És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra, és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon. (Móz. I. 1, 26)

Isten az embert a saját képmására teremtette. Ez annyit jelent, hogy lelket adott az embernek, ami a többi teremtménynek nem volt. Az embert pedig kiválasztotta magának abból a célból, hogy szeretetben éljen vele. Minden teremtmény létezésének van célja. Az ember létezésének célja csak annyi, hogy Istennel szeretetben éljen. Ez bizony egy igen dicső kiváltság. De Ádám, az első ember elveszítette ezt a kiváltságot. A szeretet ugyanis a hiten keresztül jelenik meg, de mivel Ádám bizalmatlanná vált Isten Igéjével szemben, így kijelentette, hogy nem szereti Istent. Ha nem ismerjük fel Isten szeretetét, nem fogunk bízni Istenben, és az életünk lassan-lassan elfajul. Miért nem vette észre Ádám Isten tökéletes szeretetét? Nos ennek okát a Lukács Evangélium 15. fejezetében szereplő fiatalabb fiú példáján keresztül szeretném megvizsgálni.

A fiatalabb fiú elkérte az apjától a vagyon ráeső részét, ugyanis nem ismerte fel az apjából áradó kegyelmet. Gazdag családban született, soha nem ismerte a nélkülözést, mindig bőségben élt. A kegyelmet, mely az apjától származott, nem vette észre, mert természetesnek tartott mindent, amiben az apja által részesülhetett. Mivel nem tudott róla, hogy milyen nagy áldás számára, ha az apja kebelében marad, elhagyta az apai házat.

Az első ember, Ádám is olyan körülmények közé teremtetett, amelyben nem kellett nélkülöznie. Éppen ezért nem ismerte fel az Éden kert által nyújtott áldás nemességét. Isten kegyelméről és szeretetéről sem tudott még eleget. Isten azt szerette volna, hogy Ádám észrevegye ezt a kegyelmet és szeretetet. Ezt oly módon akarta elérni, hogy Ádámot egy olyan helyre küldte, ahol nem lehetett Isten kegyelmét és szeretetét élvezni, hogy ily módon észrevehesse, mennyire keserű és borzasztó az élet Isten nélkül.

A fiatalabb fiú – kezében az apjától kapott vagyonnal – elhagyta a szülői házat. Kicsapongóan élte az életét, lassan elköltötte minden pénzét, majd egyre inkább éhezni kezdett. Végül majdnem éhen halt. Akkor ismerte fel, hogy az az élet, melyet az apja nélkül él, igen-igen borzasztó és nyomorult. Végül még arra is rájött, hogy mekkora értéke van annak a bőségnek, mely az apjánál van.

Mikor aztán magába szállt, monda: Az én atyámnak mily sok bérese bővölködik kenyérben, én pedig éhen halok meg. (Luk. 15, 17)

Megízelve a nélkülözést, a fiatalabb fiú felismerte, hogy az apja házában mekkora bőség van. Visszafordult hát az apjához, akinél aztán kimondhatatlan szeretetben részesült. A fiú igen elcsodálkozott, látva az apjából áradó szeretetet. Pedig az apja már kezdettől fogva így szerette őt, de a fiú akkor még nem vette észre ezt a szeretetet, ám végül sikerült felismernie.

Ahhoz, hogy a fiatalabb fiú értékelni és igényelni tudja az apjából áradó szeretetet, szüksége volt rá, hogy eltávozzon ettől a szeretettől, és megtapasztalja az élet keserűségét. Ahhoz, hogy Ádám felismerje Isten szeretetét, neki is arra volt szüksége, hogy eltávolodjon Isten szeretetétől és nélküle éljen. Ezért nem gátolta meg Isten Ádám bűnbeesését és eltávolodását. Isten pontosan tudta, hogy ha Ádám eszik a jó és rossz tudás fájának gyümölcséből, akkor el fog szakad Tőle, és nyomorúságos életet kell élnie. Mégis oda ültette a fát az Éden kert közepére, és még a kígyó csábítását sem akadályozta meg. Így aztán Ádám élete megromlott és elfajult. Ebben az állapotban már nem élhetett együtt Istennel. Verejtékezve ette a kenyerét és töltötte a napjait, nyomorban és szomorúságban kellett élnie az életét.

Mert nem szíve szerint veri és szomorítja meg az embernek fiát. (Jer.sir. 3, 33)

Isten szívének nem az a valódi szándéka, hogy az embert a bűn és a betegség súlya alá rekessze. Az Ő szívének igazi vágya a következő mondatban foglaltatik össze:

Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert nem azért küldte Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa. (Ján. 3, 16-17)

Isten azt mondja: „Úgy szerette a világot.” Az „úgy” vajon mekkora szeretetet jelent? Nem kevesebbet annál, mint hogy az egyszülött fiát adta oda érte, semmitől sem kímélve őt.

A szülők általában úgy szeretik a gyermeküket, mint a saját életüket. Sőt, akinek csak egy gyermeke születik, vajon nem szereti e úgy azt a gyermeket, mint a legbecselebb kincset? Ki az, aki feláldozná a saját gyermekét azért, hogy egy másik embert szerethessen? Nos, Isten a főregnél is hitványabb emberiség megmentéséért az egyszülött fiát áldozta fel, nem kímélve őt semmitől. Amikor ez az egyszülött fiú, Jézus azt kiáltotta a kereszten: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” – Isten a kiáltást hallva még a fejét is elfordította, a mi üdvösségünk miatt. Jézus testének az összes vére kiomlott. Majd e rettenetes

szenvedés után így szólt: „**Elvégeztetett.**” Ezután Jézus meghalt. A halála által beteljesedett az egész világ váltsága. Annak az embernek, aki ebben az igazságban hisz, Isten örök életet adott.

Ez volt tehát Isten terve, amellyel az emberiségnek örök életet adott, méghozzá az Ő egyszülött fia, Jézus Krisztus által. Isten legnagyobb ajándéka a Jézus Krisztus által nyújtott örök élet. Aki újjászületett, az örök életet – tehát Isten életét kapta. Isten az embert a teremtménynek abból az állapotából akarta kimozdítani, amelyből hiányzik Isten élete, és át akarta helyezni az Ő szeretett fiának állapotába, melyben viszont Isten élete van.

Kiküldé őt az Úr Isten az Éden kertjéből, hogy mívelje a földet, a melyből vétetett vala. (Móz. I. 3, 23)

Isten a bűn áldozatává lett Ádámot kegyetlen módon kiűzte az Éden kertjéből. E cselekedet Isten mélységes szeretetéről tesz bizonyosságot. Ahogyan elhagyta apját a fiatalabb fiú, de később visszatért hozzá, ezáltal felismerte az apja kegyelmét és szeretetét, amelyben aztán bőségesen részesülhetett, ugyanúgy élvezheti az ember a nagy Isten szeretetét, amennyiben felismeri annak valós értékét. Pál apostol Filemonhoz írt levelében Onésimusról olvashatunk, akivel Pál a börtönben találkozott, és akit elvezetett az üdvösséghez. Pál elküldte Onésimust a gazdájához, Filemonhoz, és a következőt mondta:

Mert talán azért vált meg tőled ideig-óráig, hogy őt, mint örökkévalót kapd vissza. (Fil. 1, 15)

Isten is megvált egy időre minden egyes embertől, hogy örök életet adhasson nekik, és örökre együtt élhessen velük. Isten örök életet akar adni nekünk az Ő egyszülött fia, Jézus Krisztus által.

És ez az a bizonyágtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten és ez az élet az ő Fiában van. A kié a Fiú, azé az élet. A kiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban. (1. Ján. 5, 11-12)

Isten Jézus Krisztus által ajándékba adja a bűnbocsánatot és az örök életet, épp úgy, ahogy a tékozló fiú kapta a szeretetet az apjától. Ez a mindent felülmúló szeretet nem függ az ember cselekedeteitől. Csak az részesülhet benne, aki felismeri gonoszságát és visszafordul az útján. A Sátán oly módon csapja be az embereket, hogy azok végül nem hisznek Isten szeretetében, mint ahogyan Ádámmal is történt. De bárki, aki Jézus Krisztusra gondol, Isten szeretetéről megbizonyosodhat.

Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt. (Róm. 5, 8)

Erre az igazságra szívből kell gondolni, hogy Isten már akkor megbocsátotta a bűneinket Jézus által, amikor még bűnösök voltunk. Isten nem akkor szeretett

minket ennyire, amikor mi pontosan megtartottuk a törvényeit, jól szolgáltuk őt vagy hittel éltünk, hanem akkor, mikor még bűnben voltunk. Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. □

10. HA VALAKI KRISZTUSBAN VAN

Ha valaki Krisztusban van

Isten Jézus Krisztus halála által nem csak a bűnből, hanem a bűn hatalmából is üdvözített bennünket.

A ki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és átvitt az Ő szerelmes Fiának országába. Kiben van a mi váltságunk, az Ő vére által, bűneinknek bocsánata. (Kol. 1, 13-14)

A Kolossébeliekhez írt levél azt mondja, hogy Isten átvitt bennünket a sötétség hatalmából az ő szeretett fiának, Jézus Krisztusnak országába. Az üdvösség tudniillik nem csak bűnbocsánatot jelent, hanem azt is, hogy az ember elhagyja a Sátán uralta világot és átkerül az Isten uralma alatt lévő világba. Ezáltal az ember állapota megváltozik.

A világot eredetileg Isten teremtette, mely teljes volt az Ő szeretetével. De az első embernek, Ádámnak köszönhetően a világba beköltözött a bűn, ezért a Sátán – aki szemben áll Istennel – uralni kezdte a világot. Attól kezdve a világ hátat fordít Istennek. Azóta a nap óta ebben a világban – melyből semmi sem hiányzott az emberi élet fenntartásához – bizalmatlanság, háború, betegség, fáradtság és mindenféle nyomorúság gyötri az emberi fajt. A világ ura, a Sátán folyamatosan szembe állítja a világot Istennel. Így az ember minél jobban idomul a világ folyásához, annál inkább szembe helyezkedik Istennel.

Az üdvözült keresztényeket Isten a világon kívül helyezte, amikor azt mondta, hogy ne szeressék a világot, és ne kövessék a világ folyását.

Ne szeressétek a világot, se azokat, a mik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. Mert mindaz, a mi a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérdése nem az Atyától van, hanem a világból. És a világ elmúlik, és annak kívánsága is, de a ki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké. (1. Ján. 2, 15-17)

A test kívánságát, a szem kívánságát és az élettel való kérdést – melyek a

világban uralkodnak – nem Isten, hanem a Sátán plántálta a világba. A Sátán, aki Jézust a világ minden országával és azoknak dicsőségével csábította, jelenleg is a világ nyújtotta dicsőséggel kecsgetteti az embereket.

A kikben e világ istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliomának világosságát, a ki az Isten képe. (2. Kor. 4,4)

A Sátán megvakította az emberek szívét, hogy ne kaphassák meg Isten ajándékát, Krisztus dicsőséges evangéliumát. Éva szíve is vak volt, amikor a jó és rossz tudás fájának gyümölcse – melytől Isten tiltotta őt – úgy tűnt számára, hogy „jó az a fa eledelre, kedves a szemnek és kíváncsú a bölcsességért”. Pont így ejti a Sátán az embereket a világ hamis dicsőségének vermébe, hogy ne részesülhessenek Isten kegyelmében. Az emberek többsége azért fáradozik, hogy elnyerje a világ által nyújtott dicsőséget, mert azt tartja nemesnek. Így aztán nagyon könnyen szembe kerül Istennel. Ezért Isten azt mondja nekünk: „Ne szeressétek a világot!” Természetesen ez nem jelenti azt, hogy teljes mértékben meg kellene tagadnunk a világot.

Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. (Ján.3,16)

Isten azért áldozta fel az egyetlen fiát, mert szerette a világot. Ám ez a világ nem a világ folyását és dicsőségét jelenti, hanem az embereket, akik a Sátántól megcsalva, rabszolgaként élnek. Isten nem a világ mindenféle kívánságát és dicsőségét szereti, mely az embereket csábítja, hanem magát az embert. Azt a tényt is pontosan ismeri, hogy minél inkább eluralkodik a világ kívánsága, annál inkább nyomorgatja az ember lelkét. Ezért akarja kivezetni az embereket a világ kívánságainak fogságából, és elvinni őket az igazi boldogsághoz. Az Isten képmására megalkotott ember szívében kialakult egy bűnről alkotott kép. Isten össze akarja törni ezt a képet, hogy a helyére Krisztus képmását ültethesse be.

Az Úr napja pedig úgy jó majd el, mint éjjeli tolvaj, a mikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnék. (2. Pét. 3, 10)

Isten elhatározta, hogy elpusztítja a világot, amit a Sátán tele ültetett a test és a szem kívánságaival és az élet kérkedésével. Nem tudjuk, hogy ez mikor következik majd be, de addig a napig Isten azért munkálkodik, hogy akár csak egyetlen embert is üdvözíthessen ebből a világból. A világ fennállása valójában már akkor véget ért, amikor az utolsó Ádám, Jézus Krisztus megjelent, a világ végén. De Isten – kinek számára egyetlen lélek megmentése is nagyon fontos – irgalmasságának nagysága miatt kegyelmi időt engedett, megkímélve a világot a pusztulástól, mely így fennmaradhat az ítélet napjáig. Azok a világi emberek,

akiknek egyáltalán nincs kapcsolatuk Istennel, nem ismerik ezt a tényt, ezért úgy élnék, mintha a világ örökké fennmaradna, soha nem pusztulna el. De az üdvözült kereszténynek – amennyiben pontosan felismeri, hogy a világ tulajdonképpen már véget ért – a hátralévő életében követnie kell Isten akaratát, amíg el nem jön az a nap. Az üdvözült kereszténynek nincs köze ehhez a világhoz. Ahogyan Izráel népe elvált Egyiptomtól, amikor átkelt a Vörös tengeren, úgy távolodnak el a világtól Isten gyermekei, a kereszt által. Ezért ez a világ nem uralkodhat többé Isten gyermekei fölött, és az üdvözült kereszténynek sem kell többé rabszolga módjára szolgálni a világot. Miután üdvösséget kaptunk, már egy új életet élünk, mely nem a miénk, hanem Jézus Krisztusé.

Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus, a mely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, a ki szeretett engem és önmagát adta érettem. (Gal.2,20)

Az üdvözült kereszténynek tehát az Isten fiába, Jézus Krisztusba vetett hitben kell élnie. Többé ne töltse meg a szívét a világ örömeivel, és a világ nyújtotta megelégedéssel, inkább teljen be az Istentől származó nyugalommal és örömmel. Mert az üdvözült keresztény Krisztusban újjá lett, tehát új emberré lett. 'Aki üdvösséget kap, átmegy Krisztusba. Aki Krisztusban van, az újjászületik. Aki pedig újjászületett, az a régi mivoltához képest egy egészen más, új emberként született meg.'

Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az. A régiek elmúltak, ímé újjá lett minden. (2. Kor. 5, 17)

Hamisság és valóság

Józsué könyvének 2. fejezete egy parázna nő történetét meséli el, akit Ráhábnak hívtak. Egy napon Izráel kémei találkoztak Ráhábbal, aki az ő segítségükkel üdvözült Jerikhó városából, melyet Isten pusztulásra ítélt. Jerikhó erős, biztonságos és szilárd alapokon álló város volt és Ráháb ezt a várost ilyennek is látta.

Jerikhó neve illatot jelent. A város – melyet már a neve is jól jellemez – bőségesen ontotta magából azokat a dolgokat, melyek a test kívánságainak kielégítését szolgálták. Ebben a városban Ráháb is a test kívánságainak hódolt, és emiatt bizony nagyon sok szégyent, gyalázatot és nyomorgatást kellett elviselnie. Ám egy napon azt a hírt halotta, hogy Jerikhó akár el is pusztulhat. A hír felrázta Ráháb szívének szunnyadó reményeit, és egyre inkább vágyakozni kezdett Izráel Istene után. Mégsem tudott dönteni Jerikhó lakóinak beszéde, és az Istenről hallottak között. Jerikhó lakói azt mondták, hogy 'a város sohasem fog elpusztulni'.

Istenről pedig azt hallotta, hogy elpusztította Básán királyát, Ógot és Szíhont. Nem tudta eldönteni, hogy vajon melyik lehet az igaz. Közben Izráel egyre jobban megközelítette Jerikhót, Ráháb szíve pedig változatlanul Isten felé húzott. Ekkor találkozott Ráháb Izráel kémeivel, mely találkozás által a szíve végleg Isten mellett döntött. Ami már csak azért is nyilvánvaló, mert Ráháb elrejtette Izráel kémeit, Jerikhó ellenségeit, beismerve ezzel, hogy a szíve megváltozott, ugyanis már nem Jerikhó jelentette a valóságot számára, hanem Isten Igéje.

Ráháb az üdvösség ígéretét és jelét kapta a kémektől, és ez által az élete teljesen megváltozott. Többé már nem adta át magát a test kívánságainak, hanem arra áldozta a napjait, hogy minden embert, akit csak szeretett, bevigyen a házába, melyen ott lógott a vörös zsinór. Számára Jerikhó már elpusztult, így mindössze egy reménye volt: Isten népével tartani és velük új életet élni.

Számunkra is adva van a valódi üdvösség jele. Ahogyan jel volt Ráháb számára a vörös zsinór, melyet a kémek adtak neki, akik a házába mentek, ugyanúgy jele és ígérete a mi üdvösségünknek Jézus Krisztus nemes vére, mely kiontatott, mikor ő eljött a világba és keresztre feszítettet. Aki már befogadta ezt a jelet, ne kíváncsozzon tovább a világba, mely egykor el fog pusztulni. Vágyakozzon inkább Jézus Krisztusra, aki újra el fog jön ítélni, új eget és új földet fog adni. Ne éljen tovább a test kívánságainak, hanem – az élet evangéliumának nemességéhez illően – adja át magát az evangélium hirdetésének, mert csak ez az élet jelenthet igazi Krisztusban való hitéletet.

Az üdvözült keresztény, hitélete során sokszor érezheti a Sátán zavaró munkáját, ám az igazi hit az, ha a hamisságot hamisnak, az igazságot pedig igaznak látja. A Sátán szüntelenül azon fáradozik, hogy a hamisságot igaznak láttassa. E csalárdság miatt fajult el az első ember, Ádám élete is. Azóta az emberek a hiábavalóság rabjaként élik az életüket. Nos, a Sátán az üdvözült keresztényeket is a hamisság segítségével csábítja. Ezért most szeretném elmagyarázni, hogyan csábítja a Sátán Isten gyermekeit, és hogyan lehet visszaverni e csábítását.

A Sátán először is azt próbálja elérni, hogy a szentek gyanakvóvá váljanak Isten szeretetét illetően. Amikor az ember vétkezik, azonnal úrrá lesz rajta a kárhoztatás és a félelem. A Sátán persze kihasználja az ember természetének eme gyengeségét, és azt suttogja az ember fülébe: Isten nem szereti az ilyen mocskos embert. Ezért aki a cselszövő Sátánnak ebbe a hálójába kerül, az elveszíti az Isten iránt érzett szabadságát és bátorságát. Ilyen módon éri el a Sátán, hogy az ember ne folyamodjon többé Istenhez kegyelemért, ne növekedhessék lélekben, és ne vezethesse el a bűnben élő embereket az Úr elé.

A Sátán fortélyainak egy másik eszköze Isten azon munkájának akadályozása, mellyel Isten elvezeti az embert az üdvösséghez. A Sátán úgy festi le Istent az

Ő gyermekei előtt, mintha egy szigorú bíró lenne. Ettől a rettenetes csábítástól csak úgy szabadulhatunk meg, ha visszagondolunk a valóságra, mely szerint Isten elvezetett bennünket az Ő szeretett fiának, Jézus Krisztusnak az országába. Ha ezt követjük, megszabadulhatunk a Sátán csapdájából, és továbbra is Isten szeretetében élhetünk.

Isten igazságos, ezért nem tűri el a bűnt. Ám a saját gyermekei iránt – akik Krisztusban vannak – nem így érez. Noé idejében Isten ítéletének eszköze, a víz elborította a romlott emberiséget. Ám a bárkában lévő Noét és családját az a szurok védte meg a víztől – Isten ítéletének eszközétől – mellyel a bárkát bekenték, ugyanis a szurok nem engedte át a vizet. Ugyanilyen hathatósan oltalmazza meg Krisztus nemes vére Isten gyermekeit az ítélettől. Isten ítélete helyett Isten szeretete száll azokra a szentekre, akik Krisztusban vannak, az Ő nemes vérének köszönhetően. Ha tehát Isten üdvözült gyermekei felidéznek emlékezetükben a valóságot, miszerint ők Krisztusban vannak, minden kétséget kizáróan legyőzhetik a Sátán ármánykodásait, melyek gyanakvásra indíthatnak Isten szeretetét illetően.

Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? Nyomorúság vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é? A mint meg van írva, hogy: Te éretted gyilkoltatunk minden napon, olybá tekintenek, mint vágó juhokat. De mindezekben felettébb diadalmaskodunk. Az által, a ki minket szeretett. Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következendők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban. (Róm. 8, 35-39)

A Sátán nem csak Isten szeretete iránt kelt gyanakvást az üdvözült keresztényekben. Egy gondolatot ébreszt bennük, mely azt sugallja számukra, hogy az üdvözült embernek szorgalmasan kell Istent szolgálnia – így ösztönzi őket arra, hogy tetteikről a törvény alapján döntsenek. Ám aki ennek a gondolatnak a foglya – önmaga szerint ugyan szorgosan munkálkodik Istenért – valójában viszont sosem fog hitet tanulni és a lélek gyümölcseit sem teremheti, ellenben lassan-lassan elfajulttá válik. De ezt a cselszövést is legyőzhetjük, ha felismerjük, hogy már Krisztusban vagyunk.

Óh balgatag Galátziabeliek, kicsoda ígézett meg titeket, hogy ne engedelmeskedjete az igazságnak, kiknek szemei előtt a Jézus Krisztus úgy íratott le, mintha ti köztetek feszítettett volna meg? Csak azt akarom megtudni tőletek: a törvény cselekedeteiből kaptátok-é a Lelket, avagy a hit hallásából? (Gal. 3, 1-2)

A Galátziabeli gyülekezet – mely a Sátán áldozatává vált – a törvény által előírtak alapján cselekedett és élt. Pál jajveszékelve hívta fel a figyelmüket Jézus kereszthalálára, és annak okára. Elmagyarázta nekik, hogy az üdvösséget nem a cselekedeteik, hanem a hallásból származó hitük által kapták. Pál levelét olvasva, a Galátziabeli gyülekezet kiszabadult a Sátán hálójából, sőt azt is felismerték, hogy Krisztusban valóságosan csak hitben való élet létezik.

Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem ér semmit, sem a körülmetélkedetlenség, hanem a szeretet által munkálkodó hit. (Gal. 5, 6)

A Sátán ármánykodásait illetően leginkább azt kell szem előtt tartanunk, amikor az üdvözült keresztény szívét önmaga kárhoztatására ítéli, majd ebben az állapotban a szívét szép lassan eltávolítja Krisztus kegyelmétől. Jóllehet, az üdvözült keresztény már megértette Jézus Krisztus evangéliumát, ám a test erőtlensége miatt mégis vétkezhet. Ekkor jön a Sátán, és azt mondja: „Üdvözült ember létedre hogy tehetsz ilyet? Ilyen élet mellett hogy állíthatod, hogy te Isten világosságának gyermeke vagy?” A Sátán suttogó szavait hallva, sok üdvözült keresztény kárhoztatja magát. A lelkük végül összeomlik, a hitéletük pedig elerőtlenedik. Gondoljunk csak Iskariótes Júdásra, akit annyira hatalmába kerített a saját kárhoztatása, hogy végül öngyilkosságot követett el. Ebből is jól láthatjuk, hogy milyen félelmetes és rettenetes a Sátántól származó önvád. Ám önmagunk kárhoztatásának Krisztusban nincs hatása. Mert a Krisztusban lévő élet lelkének törvénye megszabadítja a Krisztusban lévőket a halál törvényétől.

Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, a kik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint. Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől. (Róm. 8, 1-2)

Ezeket a verseket szeretném érthetőbben elmagyarázni: Dávid egy olyan embert volt, akinek egyesült a szíve Isten szívével. Ám egy napon óriási bünt követett el. Uriás feleségét, Bethsabét paráznaságra csábította, majd hogy elrejtse vétkét, megölette Uriást a harcmezőn. Isten taermészetesen haragudott rá, a Sátán viszont annál inkább örült és vádolni kezdte Dávidot. Ennek ellenére Dávid elfogadta Isten feddését, így megszabadulhatott a Sátán vádló szavaitól. A Zsoltárok könyvének 51. fejezetében találhatjuk Dávid Istenhez szóló imáját.

Ímé én vétekben fogantattam, és bűnben melengetett engem az anyám. (Zsolt. 51, 7)

Először is Dávid pontosan beismerte és bevallotta, hogy a saját természetéből fakadóan ő egy gonosz ember. Tehát nem azért vétkezett, mert igaz ember letérem mégis van egy kis hibája, hanem azért, mert kénytelen volt vétkezni. Dávid így nem merült el a Sátán sugallta kárhoztatásban, inkább Isten kegyelméért

folyamodott.

Ha valaki vétkezik, a Sátán azonnal megjelenik, és azt suttogja: „Képes vagy rá, hogy ne vétkezz, de hibáid vannak, azért vétkezel.” Ám az ilyen beszéd nem valóság, hanem hamisság. Sokakat emészt az önvád amiatt, mert a Sátán hamisságának hálójába kerülnek. De Dávid felismerte a valóságot. Felismerte természete gonoszságát, így ki tudott szabadulni a Sátán által sugallt hamisságból. Továbbá nem kételkedett Isten kegyelmében – aki őt üdvözítette – hanem a nemes vérbe vetett hit által újra Isten kegyelméhez fordult.

Add vissza nékem a te szabadításodnak örömét, és engedelmesség lelkével támogass engem. (Zsolt. 51, 14)

Dávid már megtapasztalta az Istentől származó üdvösséget, így tisztában volt annak nagyságával és tökéletességével. Ezért azt kérte Istentől, hogy újra visszakaphassa a szabadítás örömét. Dávid abban hitt, hogy Krisztus nemes vére az ő elkövetett bűneit többszörösen is kifizette. Pontosan felismerte Isten kegyelmét, mely őt egészen megszabadította. Dávid a bűnbocsánatba vetett hitével győzte le az őt kárhoztató Sátánt, mely bűnbocsánat Isten kegyelméből lett az övé, és ami őt tökéletes, igaz emberré tette. A valóság, mely szerint Jézus tökéletesen eltörölte minden bűnünket, az élet lelkének törvényeként megszabadít bennünket a bűn és a halál törvényéből, mely a Sátáné, sőt abban is segít, hogy ne merüljünk el önmagunk kárhoztatásában.

Dávid nagy bünt követett el, de belátta, hogy az ő természete gonosz, és felismerte Krisztus vérének erejét. Így megszabadult a Sátán vádjának erejétől. Végül azt is felfedezte, hogy milyen boldogságot nyújt az ember számára Isten üdvösségének kegyelme.

A mint Dávid is boldognak mondja azt az embert, a kinek az Isten igazságot tulajdonít, cselekedetek nélkül. Boldogok, a kiknek megbocsáttattak az ő hamisságaik, és a kiknek elfedeztettek az ő bűneik. Boldog ember az, a kinek az Úr bünt nem tulajdonít. (Róm. 4, 6-8)

Mindezekon kívül is rengeteg támadás érheti az üdvözült keresztényt a Sátántól. De ha hiszi, hogy már átköltözött Krisztusba, ezért Isten az ő nagy kegyelmével őrzi, gondozza, és új életet biztosít számára, akkor legyőzhet minden támadást, mely éri őt, és boldog életet élhet. A valóság – mely szerint Krisztusban van – kiűz minden hamisságot, mely a Sátánban van: az Isten szeretete iránti kételkedést, a törvény kötelékében való igyekvést, és önmagunk kárhoztatását is. Az üdvözült keresztényeknek mindig a szívükben kell őrizniük a valóságot, azt, hogy ők Krisztusban vannak, és a hátralévő életüket Istenbe vetett hitben kell élniük.

Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az. A régiek elmúltak, ímé újjá lett minden. (2. Kor. 5, 17)□